

DE
SACRIFICIO
MISSÆ

TRACTATUS ASCETICUS.

*Continens Praxim attentè, devotè.
& reverenter celebrandi.*

AUCTORE
D. JOANNE BONA
CONGREG. REFOR. SANCTI
BERNARDI, ORDINIS CISTERCIEN.
Abbate, Sac. Congreg. Indicis, Rituum, In-
dulgentiarum, & S. Officii Consultore;
Nunc S. Romanæ Ecclesiæ
Cardinale.

Exemplar Jussu & Vigore

Biblioteka
Ojców Kamedulów
w Biechiszewie

Juxta Exemplar Roma Editum.

COLONIÆ,

Apud Viduam JOANNIS BUSÆI Bi-
bliopola, ANNO M DC. LXXII.
Superiorum permissu.

Bien. A. III. 17

A D
SACERDOTES
D E
USU ET SCOPO
HUJUS LIBELLI.
PRÆMONITIO.

PAucis te in hoc vestibulo sistam, quis-
quis es Christi Sacerdos, qui hanc
meam lucubrationem evolvere digna-
beris, ut in ea edenda propositum meum, e-
jusque scopum & usum noscas. Cum pri-
mum Sacerdotio initiatus fui, illud proti-
nus animo versare cœpi, quàm ardua res es-
set suscepto ministerio ritè fungi, & ipsum
Dei Filium pro meis & aliorum peccatis in-
cruento sacrificio quotidie immolare. Actus
igitur conscientie stimulis, Sanctorum Pa-
trum & recentiorum ferè omnium, qui de
Missa sanctè celebranda aliquid ediderunt,
scripta percurrens, plura ex illis documen-
ta excerpsti, quibus in unum congestis pau-
cisque de meo additis hoc opusculum com-
posui, quod amicis impellentibus multos post

annos publici juris facio. Et primò quidem de ipso Sacrificio, ejusque valore & fructibus quædam generaliter præmitto. Secundò de his ago, quæ ad ritè & piè celebrandum Sacerdoti necessaria sunt. Tertiò de antecedentibus Missæ celebrationem, & de proxima ad eam præparatione. Quarto de ipsa celebratione. Demùm de his quæ sacro absoluto facienda sunt.

Inserui aliquot orationes & exercitia prome, meique similibus adhuc in limine perfectionis hærentibus, quibus si quis assueverit, à distractionibus præservari, Dei-que amore succendi facile poterit. Alios autem, qui in altiori gradu sunt constituti, sublimiores exercitationes Spiritus sancti unctio docebit.

Porro hæc exercitia non eo consilio descripta sunt, ut singulis diebus à Sacerdote rem divinam acturo peragantur: sed legendus aliquoties libellus est, donec documenta in eo tradita benè animo percipiantur, & voluntas piis affectibus imbuatur: tum ea quisque seliget, quibus se magis affici senserit; & quoties celebrare voluerit, aliqua
ex illis

ex illis pro suo arbitrio, & devotione assumet.

Terret quosdam prolixitas, sed inexpertos, qui tandem usu & exercitatione edocti, quæ prius ardua & operosa putabant, expeditissima esse, minimique negotii experiuntur. Velocius enim mens operatur quam lingua; & quæ non nisi longo sermone explicari possunt, unico mentis actu concipiuntur. Plura docebit usus, Deo juvante, cujus gratia ut mihi & omnibus, qui hoc meo labore uti voluerint, uberrimè aspiret, enixè deprecor, sed mihi præcipuè, ne fortè cum aliis prædicaverim, ipse reprobis efficiar.

SACRIFICIO MISSÆ TRACTATUS ASCETICUS.

C A P. I.

Quædam præmittuntur de ipso Mis-
sæ Sacrificio.

§: I.

Quale Sacrificium sit Missa.

Uamvis in lege veteri plura fuerint sacrificia, in nova tamen unicum est, quod omnium legalium hostiarum differentiam tantò perfectius complectitur, quantò excellentior, Deo quæ acceptabilior est victima, quæ in eo immolatur. Est igitur Missa sacrificium latreuticum, sive honorarium oblatum Deo ad summum & supremum cultum atque honorem ipsi exhibendum, tanquam primo principio & ultimo fini nostro, in protestationem infinitæ ejus excellentiæ, dominii, & majestatis; nostræ quæ ab eo dependentiæ, servitutis, & subjectionis. Est Eucharisticum in gratiarum actionem pro omnibus beneficiis naturæ, gratiæ, & gloriæ collatis & conferendis

rendis ab ipso Deo, ut summo benefactore. Est propitiatorium & satisfactorium pro peccatis & pœnis debitis; applicat enim omnibus, pro quibus offertur, vim & virtutem sacrificii crucis; imò est idem sacrificium quoad substantiam, eadem hostia, idem principalis offerens, licet diverso modo offeratur. Ideò verò propitiatorium dicitur, quia hac oblatione placatus Dominus gratiam & donum pœnitentiæ peccatoribus non ponentibus obicem concedit: Pœnas item peccatis debitas relaxat, quia per ipsum applicatur sacrificium Christi, qui pro peccatis totius mundi in cruce satisfecit. Easdem pœnas remittit defunctis existentibus in Purgatorio, quia ad eum quoque finem à Christo institutum est; ut constat ex potestate, quæ confertur Sacerdotibus in ordinatione, offerendi pro vivis & defunctis: nec potest hoc effectu carere, quia ex parte ipsorum nullus obex esse potest. Porro in illis, pro quibus tantum offertur, sive vivis, sive defunctis, tanta erit pœnæ remissio, quantam Christus ex sua misericordia taxavit. Licet enim res, quæ offertur sit infiniti valoris, nostra tamen oblatio non nisi finitum habet effectum, ut communiter docent Theologi. In iis verò qui simul etiam offerunt, augetur pro cujusque affectu & devotione. Denique quia Christus non

solum nobis remissionem peccatorum, sed alia quæcunque beneficia promeruit, idcirco hoc sacrificium est etiam omnium bonorum impetratorium, spiritualium quidem primò & per se, temporalium verò secundariò, & quatenus ad spiritualia conducunt. Sed quia ex se vim habet dumtaxat impetrandi in genere, ut aliquid determinatum impetretur, debet ad illud offerentis intentio specialiter applicari. Ad impetrandum autem pro Ecclesia: semper intervenit ejusdem Ecclesiæ intentio, præsertim quoad ea quæ in orationibus Missæ à Deo petuntur: nam ipsa quoque Ecclesia est offerens in persona sui Ministri.

S. II.

De his qui offerunt hoc sacrificium.

PRimum & præcipuum inter offerentes locum obtinet Christus, qui solus potuit acceptabile sacrificium offerre Patri, quod quia quotidie offert per Sacerdotes ministros suos, ideò dicitur sacerdotium habere sempiternum, sicut scriptum est; *Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech*. Non solum autem ex eo est offerens quod illud instituerit, quodque ei vim totam ex meritis suis contulerit; sed ex eo præcipue quod sacerdos in persona ejus, & tanquam Minister ac le-

ac legatus ipsum repræsentans sacrificat, ut constat ex verbis consecrationis, non enim dicit, Hoc est corpus, vel Hic est sanguis Christi; sed, Hoc est corpus meum, Hic est sanguis meus. Christus igitur, simul cum sacerdote idem sacrificium Deo Patri pro hominibus offert: & ex ejus Persona, cujus purissima sanctitas & dignitas infinita est, semper hoc sacrificium mundum est & gratum Deo, quamvis a Ministro peccatore offeratur.

Alter offerens est ipsa Catholica Ecclesia, cujus sacerdos Minister est, & in ea omnes fideles non excommunicati, qui etiam aliquaratione sunt offerentes per sacerdotem non tanquam per Ministrum, sed tanquam per Legatum seu mediatorem. Nam sicut tota Respublica dicitur agere quicquid ejus nomine Legatus suus agit: sic omnes Catholici dicuntur sacrificare, quia ipsorum nomine in persona totius Ecclesie sacerdos sacrificat. Non tamen omnes eodem modo: sed quidam habitualiter tantum, illi nimirum qui nec adsunt sacrificio, nec cogitant de illo; quia tamen uniti sunt toti Ecclesie per charitatem, censentur habitualiter idem facere quod illa facit. Alii casualiter, obediendo & curando ut quis sacrificet, quod maxime contingit in dantibus ad hoc elemosinam. Alii demum actualiter, qui sacrificio actu intersunt.

Tertius offerens & proprius minister huius sacrificii est Sacerdos legitimè ordinatus, cuius tam firma & immobilis potestas est, ut etiam in hæresim lapsus, suspensus, depositus, degradatus, sive excommunicatus validè hoc sacramentum conficiat & offerat, licet illicitè, dummodò legitimam materiam & formam adhibeat. Nec valor sacrificii minuitur, & si sacerdos pessimus, aut ab Ecclesia præcisus sit : non enim fructus ex qualitate Ministri, sed ex Christi institutione dependet.

§. III.

De vi effectiva huius Sacrificii.

Duplex spectari potest in hoc sacrificio vis effectiva, una quam dicunt Theologi ex opere operato, independenter à merito & dignitate Ministri : altera quam vocant ex opere operantis, dependenter nimirum ab ipso operante, ejusque merito & bonitate, atque ab ipso prægium, & virtutem accipiens. Primum effectum ex opere operato plures Theologi docent nec sacerdotem percipere ut offerens est, nec fideles quatenus sunt offerentes, sed quatenus pro ipsis offertur : hunc enim effectum sacrificium istud non habet nisi pro iis pro quibus institutum, & eo modo quo institutum fuit

fuit: est autem institutum ut pro hominibus offeratur, & ut illis dumtaxat profit, pro quibus offertur: cumque sit applicativum virtutis sacrificii Crucis, non causae nisi in subiecto, cui talis virtus applicatur; id autem sit ab offerente, qui determinat oblationem pro tali persona. Constans semper fuit Catholicorum sententia habere hoc infallibiles & determinatos effectus ex opere operato, nisi ille pro quo offertur obicem ponat, remissionem videlicet alicujus poenae peccatis jam remissis debitae, vel donum alicujus gratiae praevientis ad obtinendam commissorum remissionem. Quod vero attinet ad vim impetrativam eam non esse infallibilem quotidiana probamus experientia, non enim omnia quae petimus, & propter quae sacrificium offertur, semper impetramus. Provenit hoc ex natura impetrationis, quae requirit libertatem in dante, adeo ut possit pro suo arbitrio negare vel concedere quae petuntur. Petimus enim proposito aliquo motivo, quo putamus posse Deum moveri ad aliquid faciendum, sed ex eo non arctatur, vel propter pactum, vel propter institutionem ad concedendam. Deinde non impetramus nisi v. locas nostras, respectu rei, quam petimus sit conformis voluntati Christi, quae cum nobis ignota sit, ei non possumus conformari. Cer-

hum nihilominus est non carere sacrificium
 effectui, quia tamen si id præcisè Deus non
 concedat quod postulamus; aliud tamen tri-
 buit, quod hic & nunc magis iudicat expe-
 dire.

Quo ad alterum effectum ex opere operan-
 tis deo sunt capita, ex quibus augeri potest.
 Primum est bonitas & dignitas operantis
 procedens ex habitu gratiæ sanctificantis &
 virtutum, quæ gratiæ annexæ sunt: nam quò
 sanctior est sacerdos & gratior Deo, eò ma-
 gis acceptabiles erunt ejus preces, & oblatio-
 nes. Secundum est actualis devotio, qua sa-
 crificium offertur; nam quò major illa est,
 eò amplius ipsum prodest. Sicut enim alia o-
 pera bona à justo facta eò magis sunt merito-
 ria & impetratoria, plusque valent ad satisfac-
 tionem & remissionem peccatorum, quo perfectius
 & ferventius fiunt: ita hoc sacrificium sive
 spectetur ut est sacrificium, sive ut est sacra-
 mentum, quò ferventius peragitur & suscipi-
 tur; eò magis augetur meritum, magisque
 prodest prole offerentibus & suscipientibus,
 & illis pro quibus offertur. Ideò satagere de-
 bet sacerdos, ut sit Deo valde gratus, & con-
 tinuo virtutum heroicarum exercitatione
 crescat apud illum in gratia & sanctitate,
 semperque celebret cum ingenti fervore &
 devotione: sic enim fiet, ut tam ipse quam a-
 lii pro quibus offert, plures & efficaciores sa-
 crifici

crificii effectus ex opere operantis consequantur.

S. IV.

De valore, & fructibus Sacrificii.

QUAMVIS nonnulli ex Theologis existimant hoc sacrificium ex opere operato valorem sive efficaciam intensivè infinitam habere, eò quod sit idem quoad substantiam cum sacrificio crucis, resque oblata, corpus scilicet & sanguis Christi, sit infiniti pretii, & ipse Christus principalis offerens sit persona infinita; certior tamen & communior sententia est, non nisi finiti valoris esse. Potissima hujus Assertionis ratio ex Christi Domini voluntate desumitur, qui noluit hoc sacrificium ordinare ad fructum intensivè infinitum conferendum, sicut de facto rebelles Angeli non sunt redempti, quia Christus meritatus passionis noluit illis applicare. Alia ratio est, quia ad infinitam sacrificii efficaciam, præter hostiæ & principalis offerentis infinitatem, requiritur etiam ejus infinitas à quo immediate offertur. Cum igitur sacerdos immediatus offerens sit finitæ dignitatis, valor etiam sacrificii quo ad actuale influxum & efficientiam finitus erit, quia actio illa à supposito finito immediate producitur: &
in hoc

in hoc differt à ſacrificio crucis ſacrificium noſtrum, quia illud fuit immediatè à ſuppoſito infinito, ideoque fuit actio ſecundum eſſe morale infinita, & De Patri infinite grata. Favet huic doctrinæ communis fidelium ſenſus, qui plura pro ſe & ſuis ſacrificia offerri curant, quod certè non facerent, ſi infinitam in ſingulis efficaciam agnoſcerent. Poſſent etiam ſacerdotes unico ſacrificio ſexcentis obligationibus ſati facere, quod Eccleſiaſtica vetant decreta. Fruſtrà pro uno defuncto tot multiplicarentur ſacrificia, quia unum ſufficiens eſſet ad omnes animas liberandas. Miſſa denique cujuſlibet ſacerdotis ſacrificium Chriſti in cruce æquaret, quod ideo unicum fuit, quia valoris infiniti: neque conſiderandum eſt id quod in ſacrificio continetur tanquam ens quoddam naturale agens ſecundum ſummum gradum virtutis ſuæ, ſed ut ens liberum, cujuſ operatio tantam habet efficaciam, quantam habere vult ipſum agens principale Chriſtus Redemptor noſter, qui hoc incruento ſacrificio vult nobis applicari finitum tantum & limitatum fructum ſuæ paſſionis. Habet igitur ſacrificium efficaciam finitam in ordine ad omnes ſuos effectus, excepta vi impetrativa, quam ideo infinitam eſſe omnes fatentur, quia non conſiſtit in aliquo quod producat à ſacrificio,

ſed

Tract. Asceticus.

sed in excellentia & intrinseca dignitate ipsius, quatenus objectivè movet Deum ad id quod petitur concedendum, quamvis semper non concedat, nisi cum judicat salutem nostram expedire ut concedatur.

Si verò loquamur de infinitate extensiva, an scilicet sacrificium pro multis oblatum æquè singulis prodest, sicut uni prodesset, si pro eo tantummodò offerretur, gravis quaestio est præmissa distinctione fructuum Missæ diffinienda. Est igitur triplex portio valoris Missæ, seu triplex fructus, generalis, specialis, & medius. Primus pertinet ad omnes fideles, secundus est proprius celebrantis, tertius subest dispositioni sacerdotis, ut applicet cui voluerit. Primus ex eo provenit, quod generaliter pro omnibus fidelibus vivis & defunctis offertur, est enim idem quoad substantiam cum sacrificio crucis, quod pro omnibus oblatum est, & ex canone constat debere Sacerdotem pro omnibus applicare, pro Papa, pro Episcopo, pro Rege, totaque Ecclesia militante & purgante, & non potest non applicare, cum sit ab ipsa Ecclesia ad hoc specialiter deputatus. Quo circa hic fructus ad omnes fideles extenditur, qui ab Ecclesiæ unitate non sunt præcisi, & non ponunt eicem, & sic potest esse quodammodò extensivè infinitus, omnesque & singuli, si per ipsos non ster, integrum fructum percipere

pere possunt, ac si unus tantum esset. An autem hic fructus non solum impetrationem, sed etiam satisfactionem includat, controversum est. Secundus in hoc fundatur, quia sacerdos offert etiam pro se ipso, *offerre*, inquit, *pro innumerabilibus peccatis, & offensionibus, & negligentis meis*. Debet enim, ut ait Apostolus *quemadmodum pro populo, ita etiam pro semetipso offerre pro peccatis*. Provenit autem sacerdoti fructus, quatenus ab ipso ut publico ministro offertur; & ideo non est alteri applicabilis, nam dum offert pro se illis verbis, *pro peccatis & offensionibus meis*, eo ipso sibi applicat, sibi verò applicatum non est alteri applicabile. Tertius colligitur ex natura sacrificii, quod ita institutum est ut pro hominibus offeratur, ac propterea illis prodesse debet, pro quibus offertur. De hoc fructu medio communis sententia est, non esse infinitum extensivè, sed eò magis in singulis minui, quo magis extenditur. Debet autem sacerdos hunc fructum illi applicare, pro quo specialiter celebrare tenetur ratione beneficii, eleemosynæ, præcepti superioris, vel alio quocunque titulo; idque ante Missam, vel altem in Missa ante consecrationem, nam essentis. Missæ in sola consecratione consisteret, ut plerique sentiunt, applicatio post illam facta nihil valeret, sacrificio quo ad substantiam jam consummato.

§. V.

*Qua praxis servanda in applicatione
Missæ.*

Quia diximus sacrificii fructum debere
a sacerdotibus applicari, operæ pie-
tium erit ex communi & magis recepta
Theologorum sententia praxim aliquam
sive methodum hujus applicationis præ-
scribere, quæ ipsis sacerdotibus usui sit, ne
eos labi in re tanti momenti & muneri suo
desse contingat. Et primò quidem obser-
vandum est sacerdotem multiplici nomine
hoc sacrificium offerre, nomine Christi
primi & præcipui offerentis ex cujus meritis
sacrificii valoremanat, & ex cujus volunta-
te maximè pendet ejusdem applicatio: no-
mine item Ecclesiæ, cui meritorum suo-
rum & satisfactionum dispensationem
Christus commisit: deinde nomine pro-
prio, quatenus libera sua voluntate offert,
sibi que aut aliis pro suo arbitrio applicat:
nomine tandem aliorum fidelium, qui si-
mul cum ipso, sive per ipsum interno affe-
ctu offerre dicuntur. illorum videlicet qui
Missæ inserviunt & assistunt, vel pro acce-
lebranda eleemosynam largiti sunt. Porro
Christus & Ecclesia sacrificii fructuum quo-
ties offertur, participes esse volunt omnes
fide-

fideles, dummodò capaces sint, & nullus in eis obex reperiatur : nec ulla requiritur ex parte sacerdotis celebrantis applicatio, ut communis hic fructus in omnes diffundatur. Omnium autem fructuum pars quædam notabilis, Christo sic volente & disponente, relicta est liberæ applicationi, & determinationi tam ipsius sacerdotis celebrantis tamquam Ministri & mysteriorum ejus dispensatoris, quàm aliorum simul cum eo offerentium, quod ex communi Ecclesiæ consensu morem fidelium approbantis, quo expetunt hoc sacrificium pro se peculiariter offerri, manifestum est, frustra enim id facerent, si omnis ejus fructus jam applicatus esset, nec ullus per sacerdotis intentionem applicandus superesset. Sacerdos verò in hujus sacrificii actione aliis cum ipso offerentibus superior est, & ideò fructuum applicatio ab ejus intentione præcipuè pendet, nam cum sit actus potestatis ordinis, ejus subjacet voluntati, sed quanta & qualis sit portio fructus, quam Christus Dominus voluit sive generatim ad omnes fideles, sive speciatim ad hos vel illos secundum intentionem particularem sacerdotis celebrantis derivari, incertum omninò est : neque enim sacra scriptura, nec Ecclesiæ traditio, nec concilia, aut Patres quidquam de hac re tradiderunt aut definiunt. Ideò satis est quod sacerdos

dos tantum de fructu sacrificii juxta devotionem, sive obligationem suam his aut illis applicare velit, quantum Christus Dominus ipsi applicandum concessit.

Observandum secundò, quod ut sacerdos sacrificii fructum validè applicet necessaria est ejus intentio, qualem requiri ajunt Theologi ut aliquod sacramentum validè conficiatur. Quapropter habitualis sufficiens non est; actualis optima atque laudabilis; sed non necessaria: sufficit enim virtualis, illa nimirum, quæ ab actuali proveniens & non revocata adhuc remanet secundum suam virtutem. Debet autem hæc intentio ipsam sacrificii actionem concomitari, & esse certa, & determinata, nec effectum sacrificii suspensum relinquere, quia non potest à futura conditione pendere. Quod si sacerdos fructum sacrificii nemini applicet, vel ille pro quo offert ejus capax non est, aut eo non indiget, manet fructus in Thesaurò Ecclesiæ. Unde in casu optimum fore censent Theologi conditionatam habere voluntatem, & alium substituere, qui eo fructu potiat: Optimum quoque aliquibus visum est, quod sacerdos, qui pro pluribus offerre intendit, eos specialiter & nominatim exprimat, non generaliter & in confuso, quia singulis minus prodesset; suum enim effectum producit, secundum modum quò applicatur, perfectior au-

tem applicatio est, cum omnes sigillatim nominantur. Ad scrupulos denique evitandos, qui circa applicationem oriri possunt, debet sacerdos reiectis incertis opinionibus sacrificii fructus primò & principaliter illi applicare, pro quo celebrare tenetur ratione beneficii, eleemosinæ, promissionis, aut specialis obligationis. Tum sine ejus præjudicio & in quantum licitè potest, aliis item applicare poterit sibi charitare aut alia quavis ratione peculiariter conjunctis, seu commendatis, suam intentionem intentioni Christi summi sacerdotis perfectè conformando, & submitiendo: sic enim poterit tuta conscientia ex infinito & nunquam exhausto thesauro meritorum & satisfactionum Christi, cujus dispensator est constitutus, partem aliquam in plures derivare, quæ ex summa & ineffabili Dei misericordia non nisi uberrima sperari potest,

C A P. II.

De requisitis in Sacerdote ad ritè & piè celebrandum.

§. I.

De puritate vite.

Quod olim David de templi ædificatio-
ne, id

ne, id sibi sacerdos de divini sacrificii oblatione, & sumptione dictum putet: *Opus grande est, neque enim homini preparatur habitatio, sed Deo.* Ad Deum igitur accessurus, ut ipsius Dei unigenitum filium incruentè sacrificet, cum timore & tremore tantum opus aggrediatur, proberque seipsum, & præviis dispositionibus præparet ad uberrimos sacrificii fructus percipiendos. Sunt autem tres præcipuæ dispositiones, quæ in sacerdote requiruntur, Puritas vitæ, Rectitudo intentionis, & actualis devotio. Puritas vitæ in duobus consistit. Primum ut sit mundus ab omni peccato non solum mortali, sed etiam veniali deliberato & scienter admissio, atque ab omni affectu erga ipsa peccata venialia. Levia siquidem peccata omninò vitare nequimus: at propter affectum penitentis ex animo evelle & penemus & debemus, adeò ut nulli voluntate & affectu inhæreamus. Alterum ut conetur omni studio esse purus & sanctus & ornatus omni virtute, sibi que propterea illud peculiariter dignum existimet. *Qui iustus est iustificetur adhuc, & sanctus sanctificetur adhuc.* Recte Chrysostomus, *Quo non oportet esse puriorem tali fruente sacrificio? quo solari radio non splendidiorem manum carnem hanc dividensem? es quod igne spirituali repletur: linguam qua tremens*
mentio

mendo nimis sanguine rubeſcit : Cogita quali ſic inſignitus honore, quali menſa fruaris : quod Angeli videntes horreſcunt, neque liberè audent intueri propter emicantem inde ſplendorem, hoc nos paſcemur, huic nos unimur, & facti ſumus unum Chriſti corpus & una caro. Docet S. Thomas proprium effectum huius ſacramenti eſſe hominem in Deum transformare, & ipſi per amorem aſſimilare. Qua ergò fide debet eſſe imbutus, qua ſpe roboratus, qua ſuccenſus charitate, qua præditus innocentia, qui talem victimam quotidie immolat, Deumque ſuſcipit, & in ipſum myſticè transformatur? Quod ſi diſpoſitio, ut ajunt Philoſophi, ejusdè rationis eſſe debet cum forma ad quam diſponit : divina procul dubio diſpoſitio neceſſaria erit, ut recipiatur eibus divinus; vita ſic inſtituta, ut divina ſit & ſuperhumana, & mundanæ atq; carnali prorsus oppoſita. Qui ſic vivit, ſecedit à creaturis, & ſoli Deo adhæret : ſolus Deus in intellectu ejus eſt, ſolus in voluntate ſolus in colloquiis, ſolus in operibus Nihil in illo quod ſapiat mendum quod carnem redolet & ſenſum : ſeiſpſum odio habet, corpus ſuum j. gi mortificatione crucifigit, divitias ſpernit, honores fugit, amat neſciti & pro nihilo reputari. Diſcutiat ergò vitam ſuam ſacerdos, & ſi talem nequaquam eſſe, ſed adhuc terrenam deprehenderit, in divinam transferre ſtatagat ſedula virtutum exercita-

ercitatione. Hic etiam pertinet externa corporis & vestium mundities, gravitas & maturitas, quæ Presbyterum hoc est seniore debeat; talisq; compositio totius hominis, ut omnes ex solo ipsius aspectu ædificentur.

§. II.

De rectitudine intentionis

Secunda sacerdotis dispositio ad celebrandum est rectitudo intentionis, virtutis enim laudem vel vitii notam à fine, quem intendimus, actiones nostræ sortiuntur. Intentio autem ut recta sit, non solum excludit omnem finem malum, & alienum ab ipsa sacrificii institutione, sed etiam verat ad ipsum accedere ex sola consuetudine sine actuali tanti mysterii consideratione, & prævia præparatione. Sacerdos itaq; celebraturus diligenter attendat quo sine moveatur, an propter damnabile lucrum, aut aliquod temporale motivum, non cælestem panem, sed terrenum quærens; non animæ salutem, sed corporis emolumentum: ne sacrificio promundi vita instruito in sui perniciem abutatur. Finem sibi præfigat excelsum, cælestem, supernaturalem, qui Dei gloriam respiciat, propriam salutem & perfectionem ac proximi utilitatem. Huc dirigat suam intentionem, ut per

ut per hanc victimam salutarem purgetur à peccatis, à languoribus animæ curetur, & ab ingruentibus malis protegatur: ut ab aliqua tentatione & adversitate eripiat: ut aliquod beneficium impetret, & de perceptis gratias agat: ut virtutes, augmentum gratiæ, & donum perseverantiæ obtineat: ut pro variis proximorum necessitatibus, & pro requie Defunctorum Deum interpellet; & universam Ecclesiam ei commendet: ut cultum patriæ Deo exhibeat, sanctisque honorem & venerationem: ut Christi passionem & mortem commemoret, sicut ipse præcepit dicens, *Hoc facite in mei commemorationem*: ut emendatus ab omni inquinamento carnis & spiritus seipsum Deo jungat, & inseparabiliter uniat, cum ipso consummatus in unum. Ex his & aliis hujusmodi motivis intentionem ante Missam dirigere oportet juxta formulam infra tradendam. Non est autem hoc loco prætermittendum quosdam eximie sanctitatis & doctrinæ viros semper memores incertitudinis vitæ quotidie hac intentione corpus & sanguinem Christi in Missæ sacrificio suscepisse, ut si eos contingeret ea die mori, Viaticum illis foret ad vitam æternam. Multum verò hoc proderit sacerdoti ad mortis & æternitatis memoriam sedulò renovandum.

S. III.

De actuali devotione:

Tertia dispositio in actuali devotione consistit, quam ut in se excitet sacerdos, satagere debet primò, ut quicquid de hoc ineffabili mysterio, cœlestiumque charismatum thesauris in eo reconditis sacrosancta docet Ecclesia, firma fide apprehendat cum sublimissima eorundem æstimatione. Verbis enim consecrationis ab eo prolatis, panis in corpus, & vinum in sanguinem Christi transubstantiatur, atque ibi adest sub specierum velamine illud purissimum Christi corpus, quod pro salute nostra cruci affixum fuit: adest sanguis, qui pro nobis effusus est: adest anima gloriosa, in qua sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ Dei: adest Christus verus Deus & verus homo, mirabilis in maiestate sua, qui venturus est judicare vivos & mortuos & sæculum per ignem. Necessaria secundò est ad excitandâ devotionem humilitas, quæ præ cæteris virtutibus in hujus sacramenti institutione maximè enituit. Christus enim cum in forma Dei esset, exipavit se metipsum, & sub exiguis speciebus panis & vini corpus suum & sanguinem atque Divinitatem conclusit, seipsum, exponens sceleratorum hominum injuriis, qui plebi immen-

B

diris.

ditis ad ipsum accedere, eumque pollatis manibus conrectare præsumunt. Parigitur est, sacerdotem tantam humilitatem imitari, & in suum nihilū resiliere, ac nihil de se præsumere. Sola humilitas est, quæ dignè nos præparat ad tantum hospitem suscipiendum. Nulla nostra dispositio, nulla industria, nulla virtus; sed sola Dei gratia nos dignos reddit: quare nostram debemus indignitatem agnoscere, & soli divinæ misericordiæ inniti. Tertiò, quia Christus hujus mensæ delicias acerbissima sua passione nobis promeruit, sanctos sacerdotes legimus ignem devotionis in se solitos succendere, jejniis, flagellationibus, ciliciis & aliis hujusmodi cruciatibus; quos imitari & nos debemus. Agno pro nobis occiso nostroque ipsi similes, silentio, solitudine, abstinencia, sensuum custodia, non omisis exterioribus castigationibus juxta cujusque vires & conditionem. Multum denique prodest ad devotionem ingens fames, fervens desiderium, atque ardentissimus amor hujus angelici panis, ad quem sumendum nos amantissimè invitat Dominus dicens: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* Quod si dehit hoc desiderium, illud saltem desiderare, & à Domino petere debemus ferventissimis amoris actibus; desiderium enim pauperum exaudiet, & animam esurientem satiabit bonis.

C A P. III.

Varia considerationes ante
Missam.

§. I.

*Quanta sit sacerdotum dignitas, & quan-
ta debeat esse sanctitas.*

Nulla est inter homines dignitas, nulla
excellencia, cui possit sacerdotalis sub-
limitas comparari. Omnium Principum
fulgorem superat, omnium Regum potesta-
testatem excedit; illorum enim auctoritas
circa temporalia & terrena veratur, sacer-
dotis autem potentia etiam ad æterna &
cælestia extenditur, pro quibus comparan-
dis omnes Principes & Reges ad sacerdotes
confugere, opem eorum implorare, seque
illis subicere non erubescunt. Ideò ab
Apostolo dictus est sacerdos ab hominibus
assumi, *ut offerat dona & sacrificia*; ac si
super alios elevatus communem hominum
conditionem antecellat, quasi mediator Dei
& hominum *in his quæ sunt ad Deum consti-
tutus*. A Malachia item Propheta Angelis
æquiparatur his verbis: *Labia sacerdotis cu-
stodient scientiam, & legem requirunt ex ore
ejus, Angelus enim Domini exercituum est.*

Imò ex potestate quam habet absolvendi à peccatis, & conficiendi corpus & sanguinem Christi, etiam Angelis superior est, & ut ait Nazianzenus orat. i. quædã illi divinitas inest, aliosque efficit Deos. Hæc te sedulo considerare oportet, quicumque Christi sacerdos, ne ad te pertineat Psalmographi sententia dicentis; *Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis.* Nihil in te terrenum sit. nihil commune cum populo. Sit Angelica conversatio tua, vita divina, mores ilibati. Quid turpius quàm honori sublimis, & vita deformis; sancta professio & illicita actio? Vide igitur quam digne actio respondeat nomini, mores dignitati. Quod si sacerdotes antiquæ legis jussit Deus sanctos esse, ut incensum & panes propositionis convenienter offerrent; quantò majorem sanctitatem inesse tibi oportet, qui filium Dei quotidie offers & suscipis? Et si solet corpus ciborum quibus nutritur qualitatibus inebui, a quomodo sanè est, ut Christi in Eucharistia existens, quo singulis diebus vesceris, conditiones inalteris, & virtutes perfectè exprimas. Latet Christus sub exiguis speciebus, nec nullo se specioso indicio manifestat: tu quoque Dei dona absconde, & ama neceiri, ac pro nihilo reputari. Ille ibi manet peccatorum, infidelium, ac etiam bestiarum injuriis expolitus: tu similiter cunctis subje-

Subiectus esto, atque in omni contemptu & opprobrio patientiam serva. Ille omnes seipso pascit sine ulla personarum acceptione; & tu erga omnes liberalis esto, sitque sincerus in te animarum zelus sine ullo humano respectu. Ille divisus speciebus nec læditur nec dividitur: tu etiam pacatum animum ac omnino imperturbabilem in omni difficultate conserva. Ille nullum detrectat locum, & in eo stat, in quo collocatur à quovis sacerdote quantumvis scelerato: tu par ratione ad omnia loca & officia indifferens esto, nec ullum onus recuses quod tibi à superioribus imponatur. In hoc denique sacramento substantia panis & vini desinit esse, & sola remanent accidentia: & tu eodem modo in te debes annihilare omnem terrenam substantiam, omnes scilicet affectus inordinatos, gloriæ appetitum, prava desideria, dictamina huius mundi, & quicquid perfectioni contrarium est,

§. II.

De excellentia huius sacrificii.

CUM Sacrificium sit primaria Religio-
nis munus, planè decebat ut Christiana
Religio, qua nulla perfectior & sublimior esse
potest, nobilissimum haberet sacrificium,
cujus excellentia ex multis capitibus colligi

B

potest.

potest. Primò ex eo quod in illo offertur, qui est Christus Dominus, verus Deus & verus homo: & quia nihili excelsius illo est, idèd ratione ipsius actio ipsa sacrificandi omnes humanas actiones excedit, etiam actus sanctorum in Cælis Deum amantium. Cavendum ergò ne nostra irreverentia & indevotione tam magnæ rei oblationem dehonestemus. Et si Deus olim sacerdotibus præcepit. *Mundamini qui fertis vasa Domini*, quanto majori puritate nos nitere debemus, qui purissimum Christi corpus, & pretiosissimum sanguinem Deo offerimus? Secundò ex persona cui offertur, qui est solus Deus. Nulli enim sanctorum, nec ipsi B. Virgini offerri potest, sed ex ipsa intrinseca rei natura convenit soli Deo, quia per sacrificium testificamur Deum esse primum principium & ultimum finem nostrum, & supremum Dominum omnium rerum, cui in signum nostræ subjectionis aliquod sensibile offerimus ad significandum per rem sensibilem oblatam sacrificium in æternum, quo anima se offert Deo sicut principio suæ creationis, & sicut fini suæ beatificationis. Hoc autem nec ipse Deus per absolutam suam potentiam efficere potest, ut alicui creaturæ conveniat. Tertiò ex ipsa consecratione, qua panis & vinum in corpus & sanguinem Christi transsubstantiatur, manentibus accidentibus sine subiecto.

Est

Est autem hæc actio omninò supernaturalis, quæ nullo modo pendere potest ab aliqua potentia creata tanquam à causa principali, quia solus Deus efficit transubstantiationem. Quartò ex valore ipsius sacrificii, qui est infinitus sicut merita & passio Christi, ac proinde æquè placet Deo, ac mors ejus in cruce, licet effectus finitus sit. Quintò ex fine propter quem, cæteris omnibus abolitis institutum fuit, ut nimirum per ipsum Deo creatori nostro cultum patriæ tribuamus, nostramque servitutem & subjectionem humillimè testificemur ut dignas ei gratias perpetuò agamus pro universis beneficiis ejus: ad auxilia divinæ gratiæ, ejusque protectionis, excitationis, & directionis impetranda: ad obtinendam peccatorum veniam: ad iram Dei placandam, & imminentia flagella averrenda: ad succurrendum omnium vivorum & defunctorum necessitatibus, quæ sunt penè infinitæ. Porro ex his clarissimè constat nullam posse majorem in hac vita, aut præstabiliorē actionem à mortalibus exerceri, quam offerre Deo hoc sacrificium. Ideò nulus seu Rex, seu Pontifex esset, qui Sacerdotem celebrantem quacumque ex causa accersere, ceptumque sacrificium interrumpere auderet. Quia verò Sacerdos hoc sacrificium peragit in persona Christi, ita se gerere debet, ne quid in

ipso sit quod Christi personam dedecet: sicut legatus Regis personam sustinens summopere cavet, ne quid indecorum, & suo munere indignum committat.

§. III.

De ejusdem necessitate.

Debet sacerdos sollicitè considerare quàm sit necessarium hoc sacrificium, quod summopere indigent & qui sunt in hoc mundo & qui in purgatorio, hi ut citius liberentur, & ad perennem felicitatem perveniant: illi ut continuis Dei prædiis adjuventur. Ad ipsum enim spectat, tanquam ad legatum totius orbis, omnium petitiones ad Deum ferre, omnium necessitates spirituales & corporales eidem exponere, & singulis obtinere quod singulis pro sit ad salutem. Sunt autem necessitates spirituales primum peccata, quibus plenissima sunt omnia regna mundi in quo vis rerè hominum statu & conditione. Deinde sunt tentationes internæ & externæ a corrupta natura, à sensibus & membris, ab extrinsecis objectis rerum & personarum, à volubilitate liberi arbitrii, à dæmonibus oriri solitæ, eæque innumeræ & superatu difficiles. Sunt denique occasiones extrinsecæ malorum ad peccata allicientes domi & foris, & hinc perpetua pericula æternæ damnationis. Necessitates corporales sunt etiam innume-

numerabiles, quibus omnes vel premuntur, vel sunt obnoxii: morae videlicet, bella, persecutiones, lites injustae, inimicitiae, odia, calumniæ, contumeliæ, paupertas, mendicitas, amissiones bonorum, exilia, carceres, insidiæ, doli, fraudes, pugnae civiles & domesticæ, jurgia, detractiones, & multiplices injuriæ dominorum, servorum, vicinorum, æqualiū, quæ passim inferri solent manifestè vel occultè. Sunt igitur in magna necessitate Catholici malè viventes, qui peccati mortalis nexibus irretiti computrescunt in fœcibus suis: omnes quoque infideles Hæretici, Schismatici, Judæi, Pagani, & Turcæ, qui veri Dei cognitione carentes in tenebris vivunt: neque hi omnes à statu adeò infelici naturæ viribus emergere possunt, nisi respiciens de super Pater misericordiarum potenti virtute eos exciter & præveniat. Justi item tepidi, & imperfecti, & alii etiam ferventes quibus continuum imminet periculum cadendi in peccatum mortale & gratiam divinam amittendi, cum sit tanta depravatae naturæ fragilitas, tanta carnis rebellio, tanta dæmonis rabies, tanta vis pravorum habituum, tanta mundi corruptela. Sunt & alii sine numero superscriptis calamitatibus pressi: Quidam enim opè divina indigent ad aliquam tentationem superandam, alii ad aliquam virtutem acquirendam, sive ad aliquem actum supernaturalem

eliciendum. Quidam in mari sunt, alii in via non satis tuta Hic vexatur inimicitiiis, ille calumniam patitur: nonnulli paupertate, alii morbis, scrupulis, litibus, ære alieno, aliisque calamitatibus affliguntur. Multi sunt in periculo mortis constituti, à qua pender æternitas, quos modo prorsus inexplicabili torquent & cruciant peccata commissa, bona omissa, temporalia quæ relinquunt, æterna ad quæ properant. Gravissimam denique necessitatem patiuntur animæ defunctorum in carcere Purgatorii detentæ, quarum tota spes in suffragiis nostris sita est, cum ipsæ pro se nec satisfacere, nec quicquam possint impetrare. Horum omnium infinita multitudo supplices manus extendit ad sacerdotem miserabili ejulatu clamans & deprecans, ut partem aliquam divini auxilii singulis impetret, porrectis in Missa supplicibus eorum libellis, quos serio & ferventer, magnoque affectu æterno Patri commendare debet. Turpe enim esset in conspectu tantæ majestatis distractione vel hesitatione insulsam reddere legationem, & tanti ponderis negotia frigide ac perfunctorie pertractare.

S. IV.

Qua reverentia celebrandum sit.

Duplex est reverentia, interna & externa,
Interna

Interna in timore & tremore, in humilitate & compunctione cordis consistit. Ad externam pertinent totius hominis compositio & gravitas, omniumq; caeremoniarum ac præscriptorum rituum observantia. Quanta verò cura adhibenda sit, ut hoc augustissimum sacrificium omni veneratione ac reverentia celebretur, facile intelliget sacerdos, si ex una parte consideraverit nullum opus sanctius ac divinius à Christi cultoribus tractari posse, quàm hoc ipsum tremendum mysterium: ex altera verò perpendat maledictum vocari in sacris literis qui facit opus Dei negligenter. Quod si Regē alloquiturus magno metu stat coràm illo, nec audet oculos ab eo divertere: quantò majori trepidatione, humilitate, ac sollicitudine, in conspectu divinæ majestatis astare oportet tota mente in ipsum Deum intentam, qui non solum externū aspectum, sed intima etiā animi penetralia intuetur? Quid turpius & pœna dignius, quam quod peccator sacro altari irreverenter assistat, ubi sancti metuant, pavent Angeli, tremunt Potestates, & supremi Spiritus faciem suam velant præ verecundia & confusione? accedit nox ad lucem, infirmus ad omnipotentem. servus ad Dominum, creatura ad Creatorem, & non formidat, non contremiscit? Proderit etiam ad excitandum reverentiæ affectum consideratio gaudii, quod S. Trinitas &

omnes cœlites ex devota & reverenti Missæ celebratione percipiunt : tum quia id sacrificium testamenti loco à Christo relictum est, in pignus amoris quo suos in finem dilexit : tum quia est mortis illius commemoratio, qua intercedente peccata nostra deleta sunt, homines redempti, sancti salvati, & nos qui vivimus innumeris beneficiis cumulamur. Cavendum ergò ne quid sacrificans admittat, quod istam minuat lætitiā Dei & sanctorum, quæ ex hujus sacrificii suavissimo odore promanet. Ad eandem denique reverentiam comparandam debet sacerdos solerter præmeditari quam sapienter & exactè S. Ecclesia divinitus edocta totius sacrificii ordinem, modum, & apparatus præscripserit & instituerit. Nam primò culpas veniam precando confitetur : tum Deum laudat & adorat, ei quæ de acceptis beneficiis gratias agit : opem divinam sibi & aliis implorat : nec ullum officii genus prætermittit, quod possint mortales sanctè cum Deo exercere. Jungit autem cum his externam confirmationem, habitumquæ corporis maximè decentem & religiosum : vel stat vel flectit genua, aperto semper capite, manibus modò junctis, modò protentis, & in cælum sublati, quæ omnia aptissima sunt ad reverentiam in ipso celebrante & in astantibus conciliandam. Nec quocunque modo, sed præstantissimo Deum
alloqui-

alloquitur : secretò enim loquitur & veluti ad aurem, sicut amicus cum amico. Loquitur non suo, sed totius Ecclesiæ nomine, & a Deo auditur tanquam gerens personam publicam, nulla habita sui ratione, sive bonus, sive malus sit. Loquitur in publica celebritate coram universa cœli curia, & hominibus qui adstant: atque idè in solempni confessione, quæ Missæ præmittitur, & sanctos & populum appellat; & in præfatione Deum precatur, ut voces suas cum Angelorum vocibus admitti jubeat. Loquitur cum Christo Domino, qui in sacramento præsens est. ejusque preces simul cum ipso æterno Patri præsentat. Verba tandem, quæ loquitur non ipse suo ingenio composuit; sed vel à Christo tradita sunt, vel in sacris literis à Spiritu sancto dictata, vel sanctorum Patrum & conciliorum auctoritate comprobata: quare nihil proferre potest quod non sit Deo gratissimum & summè acceptum. Totis itaque viribus conari debet, ut tam sanctum ministerium quam maxima fieri potest reverentia & sanctitate exequatur: & depositis terræ sordibus Angelica puritate elucescat.

§. V.

Alia considerationes ad pios affectus in celebrante excitandos.

Vix fieri poterit ut non attentè, devotè & reverenter celebres, quisquis es Christi sacerdos,

cerdos, si fide viva hanc veritatem perceperis, & intimo sensu apprehenderis, te ipsum Christum offerre, unigenitum Dei filium, salvatorem & iudicem tuum. Sed huic veritati magnum momentum ex hoc accedit, quod perfectiorem Christi humanitatem nunc in Missa Deo offers, quam ipse obtulerit in ultima cœna. Nam primò Christus mortalem obtulit, tu immortalem: ille passibilem, tu impassibilem. Secundò nunc eadem offertur cum plena pro nobis satisfactione, omnia siquidem ipsius merita ejusdem morte completa sunt. Tertiò quia humanitas Christi & si à principio sanctificata fuit in unione hypostatica, cum tamen in passione oblata est Deo, novam acquisivit sanctificationem, ut hostia scilicet tunc actualiter exhibita, & nunc offertur in Missa hac nova sanctificatione exornata. Adde quod Christus mirabiliiori modo in sacramento existit quam in cœlo. Totum enim ejus corpus in totis speciebus est, & totum in qualibet minima earum parte sine quantitate coextensi ad locum; ita ut ejus præsentia nec quidem à supremis spiritibus per principia naturalia naturaliter videri possit. Sunt & alia innumera mirabilia, quæ satius est venerari quam enarrare. Nam ut reliqua prætermittam, quis dignè poterit explicare, vel saltem animo concipere, quàm magnum beneficium

ficiū sit, quod mediante hoc sacrificio cælum in terris quadam anticipatione possident homines, dum ante oculos habent, manibusque contrectant ipsum cæli & terræ conditorem? Hoc sedulò contemplare & erubescere, quod adeò tepidè, & irreverenter hæc tremenda mysteria audeas celebrare.

Extende cogitationem tuam per universum mundum, quam malè ubique Deo serviant homines, quot peccata committant: quam pauci sint Religiosi qui perfectioni sedulò incumbant: quam multi qui in rebus vanis & otiosis jugiter occupati vix unquam de Deo cogitant & loquuntur. Ideò tactus dolore cordis intrinsecus ardorem & affectum vehementissimum in te excita erga Dominum Deum quem plerique mortalium vel non agnoscunt, vel spernunt: tum sacrificium ea devotione offerre satagas, ut Dominus si fieri possit, ejus suavitate, quam habet etiam ex opere operantis, quodammodò recreatus, eorum omnium obliviscatur, quæ contra sanctissimam ipsius voluntatem ab hominibus perpetrantur. Ex altera verò parte in cælum animo ascende, & considera quanto fervore cælites universi Deum ament, & quam suavi harmonia ipsius laudes uno ore decantent. Junge te illis, & similes elice amoris ac laudum affectus: sed cave, ne vocisturæ ac morum
caco:

cacophonia Beatorum dulcissime concinentium concentum perturbes.

Cum hoc sacrificium Christi passionem & mortem repræsentet, veluti quædam imago & actio tragica est, non verbalis, quales sunt Poëtarū Tragœdiæ, sed realis & substantialis, exprimens incruentè passionem illam & mortem cruentam, ex qua omnia bona tua & aliorū, omnesq; thesauri divinæ gratiæ proflexerunt. Solerter itaque adverte, quam fervida devotione tanti boni repræsentatio à te fieri debeat. Sunt spectatores hujus Tragœdiæ \$\$\$ Trinitas, Humanitas Christi in cœlo, Angeli. & Animæ beatæ: cave ne quid incipitum vel indecens in te appareat, quod Dei ac cœlestium civium purissimos oculos possit offendere. Id verò assequeris, si perpetuam in te ipso corporis afflictionem, & passionum mortificationem expresseris, vivamque memoriam in te conservaveris acerbissimorum Christi cruciatuum, quos hoc sacrificio commemoras & repræsentas. & eosdem aliis propolueris morum ac vitæ severitate.

C A P. IV.

De his quæ Missæ celebrationem proximè antecedunt.

§: I.

De necessitate Præparationis.

ANTE orationem, ait Sapiens, præpara animam

man tuam, & noli esse quasi homo qui tentat Deum. Quod si Deum tentare atque ad iracundiam provocare dicitur, qui ipsum audet in oratione interpellare, non præmissa diligenti & accurata præparatione: quanto magis eundem sua temeritate & audacia irritabit, qui Unigenitum suum illi offerre, ipsumque suscipere imparatus præsumet? Et si Rex aut Princeps magnæ potentiaæ tibi, ô Sacerdos, significasset, ut illi hospitium crastina die parares, quanta sollicitudine expurgare domum & ornare satageres, totam etiam noctem ducens insomnem, ne quid ille veniens incompositum & indecorum reperiret? Nunc verò Rex Regum, & Dominus dominantium mandat tibi per Prophetam dicens, *Præpara re Israelin occursum Dei tui, quia ecce ego veniam, & manebo in medio tui.* Vide ergò & considera quanta diligentia thalami tui tergere sordes debeas, quali apparatu ipsum ornare, quo dignus fias à tanto hospite visitari. Talem se Deus exhibebit animæ tuæ, qualem se illa præparaverit ei: quantumque tu apposueris ad diligentiam, tantum ille adjiciet ad gratiâ. Vetus paræmia est, *A loraturi sedcant*, qua para tum purgatumque animum ad Deum afferre monemur. Quidam etiam Ethnicus ait, *Dimidium facti, qui cœpit habere*: in singulis enim actionibus id in primis curandum est, ut rectè ordiamur. Omnium au-

tem

tem optima præparatio, & magis necessaria illa est, quæ in puritate & sanctitate vitæ consistit; cum quicquid agis, quicquid cogitas, quicquid moliris ad hunc scopum refers, ut vivas vita divina, teque dignum reddas hoc cœlesti convivio. Sicut enim fructus frequentis celebrationis in hoc præcipuè attenditur, ut quotidie crescas in humilitate, patientia, mundi contemptu, & charitate: ita vera præparatio in hoc sita est, ut quotidie aliquid vitii deponas, aliquid virtutis acquiras, donec possis cum Apostolo dicere: *Vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Christus*. Et illis quidem, qui Deo jugiter adhærentes mentem habent rebus divinis exercitam, non erit difficile sanctioris vitæ incremento se ad dignè celebrandum rectè disponere: aliis verò, quorum major numerus est, qui minùs idonei sunt ad animum sursum erigendum, varia Sancti Patres documenta præscribunt, quibus adjuti ad Deum accedant tali cura, & dispositione, quæ tanto mysterio digna sit. Quædam ex his jam supra a nobis tradita sunt: alia infra explicabuntur.

§. II.

De præmittenda confessione sacramentali.

Formidabilis est, & non sine horrore audienda

dienda Apostoli comminatio dicentis : *Quicumque manducaverit panem hunc, vel biberit calicem Domini indignè, reus erit corporis & sanguinis Domini.* Quare celebrare volenti revocandum est in memoriam ejusdem præceptum, *Probet autem seipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat ; qui enim manducat & bibit indignè, judicium sibi manducat & bibit.* Et quidem probatio omninò necessaria est, ut nullus sibi consecus mortiferæ labis ad sacrificandum præsumat accedere non præmissa sacramentali confessione quantumvis sibi contritus videatur ; alioquin panem vitæ in mortem & condemnationē accipiet. Ut verò ex hoc divino convivio, quod sanctis animabus inexplicabiles præbet delicias, mens abundantius reficiatur, non solum à mortalibus, sed etiam à venialibus culpis, & ab omni terreno affectu eam expurgare oportet, & puram ac vacuum Deo exhibere gratiæ suæ donis implendam, & exornandam. Hac de causa boni sacerdotes, quos te imitari par est, vel quotidie, vel alternis diebus, vel bis saltem in hebdomada animo verè contrito ad confessionem solent accedere, omnesque malorum radices evellere conantur, atque omnem vel levissimam maculam abstergere. Quod si nihil sacramento pœnitentiæ expiandum occurrat, inreassum nihilominus contritionis actum deoto-

de totius vitæ delictis elicere non omittes ,
quia cor contritum & humiliatum Deus non
despiciet.

In ipsa autem confessione vitanda prolixitas, & nimia diligentia in levioribus culpis recensendis: satius enim est intimè de iis dolere, & per devotam cordis ad Deum conversionem eas expiare, quam in iis ad instar historiarum sine proposito emendationis, sicut ut plurimum contingit, enarrandis immorari. An verò expediat quotidianas imperfectiones in confessione explicare, ut status poenitentis notior sit Confessario, non est una Magistorum spiritualium sententia; tutior tamen & communior est oportere eas extra sacramentum manifestare. Cavendus item multorum error, qui se prolixè de iis accusant, quæ peccata non sunt, ut de pravis habitibus, & passionibus & de circumstantiis impertinentibus; quod sint superbi, iracundi, & proni ad malum; quod Deum non amaverint ex tota cordis intentione, & alia ejusdem generis multa, de quibus & aliis ad confessionem pertinentibus suadeo ut omninò legatur tractatus S. Bonaventuræ de modo confitendi, & puritate conscientiarum. Confessionem autem duplex præparatio præmittenda, remota & proxima. Remota in hoc consistit, ut per vigilem cordis custodiam, profundam tuam cognitionem, & exactam discussionem, eam
compa-

comparare studeas conscientiae teneritudinem & puritatem, quæ commissos defectus statim sentiat, & fideliter memoriae suggerat. Deinde assuesces actum contritionis frequentare, & quotidianum examen sic instituere, ac si statim confiteri deberes. Proxima aliquot actus complectitur: nam primò gratiam efficacem petere debes omnia peccata agnoscendi, detestandi & emendandi: tum in memoriam revocanda quæcunq; ab ultima confessione commissa sunt: Demum de singulis actum doloris elicies cum firmo constantiq; proposito ab his deinceps abstinendi, & satisfaciendi. Quod si peccata leviora sint, quia omnia corrigere propter humanam fragilitatem difficile est, propones saltem & conaberis, quoties ad confessionem accedis, aliquid ex his deponere, in quod frequentius labi soles.

§. III.

Modus confitendi.

Quandoquidem hujus sacramenti pars essentialis eaq; præcipua est deior & contritio ob admissa facinora, huic maxime insistentes, præmissa brevi consideratione alicujus motivi ejusdē contritionis, qualia hæc sunt.
1. Gravitas peccatorum, quibus offenditur Deus, cujus bonitas infinita nec levissimè quidem lædenda foret, etiam ob salutem totius

tius mundi. 2. Atrocissima damna, quæ tam in ista quam in altera vita ex peccato oriuntur. 3. Inscrutabilitas iudiciorum Dei sæpè ingratos deferentis, & tepidos evomentis. 4. Brevitas & incertitudo temporis gratiæ, quo potest offensa Dei expiari. 5. Memoria æternitatis, ejusque interminabilis durationis. 6. Inestimabilis dignatio Dei, qui tanta passus est, ut te à peccatis liberaret. 7. Magnitudo beneficiorum tibi à Domino collatorum, pro quibus turpissimum est non te gratum bene vivendo exhibere. 8. Sublimitas æterni præmii, & facilitas mediorum ad illud acquirendum. 9. Infinita amabilitas Dei infinito obsequio propter se dignissimi, quia ipse est summum bonum, qui te amore incomprehensibili prosequitur.

Hæc motiva si attentè consideraveris, facile poteris summam in te contritionem excitare. Sic autem dispositus ad pedes confessori accedes, quasi ad lavacrum sanguinis Jesu Christi, in quo te ab omnibus inquinamentis tuis deambandum fore confides. Duos ibi sacerdotes adesse putabis, visibilem unum, alterum invisibilem, qui penetralia cordis intuetur. Ideò humillimè quasi filius prodigus resipiscens benedictionem petes, & gratiam bene confitendi, præmissaque generali confessione actum contritionis renovabis. Tum magna interiori & exteriori reverentia,

quanta

quanta Judici solet à reo exhiberi , peccata tua sacerdoti , qui Christum Judicem repræsentat , confiteberis nudè , sincerè , humiliter , non ex habitu & consuetudine plorans coram Deo flagitia tua cum rubore & confusione Dum verò sacerdos profert verba Absolutionis , iterum actum contritionis elicies , teque à Christo ceu filium prodigum osculo excipi , nova stola ornari , amplexu constringi putabis , additis ab eodem illis verbis , *Remissa sunt tibi peccata tua , jam amplius noli peccare.* Quare gratias ei ages dicens cum Propheta : *Nunc cœpi , & incipies ab illa hora vitam sanctius instituere.*

Post confessionem id quod impositum tibi fuerit pro satisfactione statim perolves , Deoque offeres in unione passionis Christi , & satisfactionum omnium sanctorum. Deinde examinabis an vera fuerit contritio elicitæ , an intima cordis penetraverit , an diligentem discussionem præmiseris , an culparum gravitatem agnoscas , an aliquid prætermiseris , an tibi ex ignavia ignoscas , an te ipsum arguas , & ad ferièd pœnitendum impellas.

S. IV.

Oratio ante confessionem , & actus contritionis.

AD te , Piissime Jesu , refugium meum
& conso-

& consolatio mea, ad te mœrens & tristis venio recogitans tibi annos meos & delicta mea in amaritudine animæ meæ. Ad te verba doloris effundo misericordiam tuam implorans, ut facias opus tuum, quod est misereri & parcere, tollens peccata mea, quæ sunt maxima miseria mea. Ne despicias voces & singultus ovis perditæ & filii prodigi ad tuam pietatem redeuntis de regione longinqua, non enim lætaris in perditione morientium, qui ut ego non morerer, mortem subire dignatus es. Vermis terræ retribui tibi mala pro bonis: & heu quot mala & quam gravia peccata pro tantis & tam eximiis bonis. Et tamen loqueris ad sponsam tuam prævaricatricem animam meam, postquam fornicata est cum amatoribus multis, ut revertatur ad te & suscipies eam, quia misericordia tua super omnia opera tua; & major est bonitas tua, quam iniquitas mea. Surgo igitur & venio ad te corde contrito & humiliato: venio ut laver, ô fons æternæ vitæ, ad quem sitio sicut cervus ad fontes aquarum: venio ut illuminer, ô lux mea, & amem te, & confitear adversum me iniquitatem meam. Emittere lucem tuam & veritatem tuam, & illumina mentem meam, ut omnia mala mea quæ commisi, & bona quæ omisi distinctè cognoscam, & integre confitear; nec me permittas computrescere in sordibus meis, tu qui

tu qui omnium misereris, & nihil odisti eorum quæ fecisti. Fac me assueta mala relinquere, & tibi placitis operibus occupari, ut ubi abundavit delictum, tua gratia superabundet: & sicut fuit sensus meus ut errarem à te, decies tantum iterum conversus requiram te. Doleo benignissime Jesu, de omnibus & singulis peccatis meis, eaque detestor super omnia mala, non solum arido & imperfecto corde meo, sed corde etiam & affectu omnium verè poenitentium, ex gratuito tui amore, quia Deus es infinito amore dignissimus: firmiterque propono quælibet potius subire mala, quam iterum peccato consentire. Exactissimè item confiteri volo, tibi & proximo integrè satisfacere, atque omnes peccandi occasiones deinceps evitare. Quicquid verò mihi deest, suppleat mors tua, sanguis tuus, & superabundantia merita tua, quibus fretus veniam obtinere spero, & gratiam mores meos corrigendi, & in bono usque ad finem perseverandi. Et nunc, Domine, qui dedisti mihi cognoscere flagitia mea, perfice contritionem meam, & perduc ad finem satisfactionem meam. Ureme igne amoris tui, & separa à me quicquid displicet majestati tuæ. Purifica omne quod tibi placet in me, ut in te vivam non in me; & in te moriar ac propter te, salvator meus, Qui vivis & regnas in sæcula sæculorum, Amen.

Oratio post Confessionem.

Gratias ago tibi Domine Pater, & dux vi-
 tæ meæ quia non secundum peccata mea
 fecisti mihi, sed superexaltasti misericordiam
 iudicio. & projecisti in profundum maris o-
 mnia delicta mea. Arque utinam possem tan-
 tam in me contritionem excitare, quantam
 habuerunt pro peccatis suis sanctus Prophe-
 ta David vir secundum cor tuum, S. Petrus
 Princeps Apostolorum, ac reliqui pœniten-
 tes : quàm libenter totus in lacrymas dis-
 fluerem, donec lavarentur iniquitates meæ,
 & ostenderes mihi placatum vultum tuum!
 Sed facta est anima mea sicut terra sine aqua
 tibi, & aruit sicut testa virtus mea : cumque
 omni virtute destitutus sim, hoc solum habeo
 residui, ut oculos meos extollam ad redem-
 ptorem meum, ejusque lacrymas offeram ti-
 bi, quas ille pro me uberrimè effudit, ut iis
 placatus aperias mihi januas misericordiæ
 tuæ, & suscipias me servum fugitivum ve-
 nientem ad te, & ab inimicis fugientem.
 Respice in me & miserere mei, Domine pa-
 tiens & misericors, loquere ad petram cor-
 dis mei, & percutere virga virtutis tuæ, ut fluant
 aquæ compunctionis, aquæ salutare, quibus
 sana:

Sanabitur & dealbabitur anima mea. Confirma hoc quod operatus es in me, tibi que grata & accepta sit confessio mea, atque omnem ejus defectum suppleat pietas & misericordia tua. Misericordiam tuam imploro, & veniam postulo cum inviolabili proposito deinceps non peccandi, & studio virtutum sedulo incumbendi, te mihi vires subministrante, qui non deseris sperantes in te. Ne patiaris diutius me vagari post vanitatem vitæ hujus, transeunt enim dies & dies, anni & anni, & ecce nihil proficio. Convertere ergo & deprecabilis esto super me indignissimum servum tuum, & noli sic attendere malum meum, ut obliviscaris bonum tuum: nam si ego commisi unde me damnare potes, tu n. n. amifisti unde me salves, & recipias in gratiam tuam. Deus meus adiutor meus, Qui vivis & regnas in sæcula sæculorum. Amen.

§. VI.

Directio Intentionis ante Missam.

DEus cæli & terræ infinitè amabilis, & omnium bonorum fons indeficiens, ego N. omnium notarum miserimus peccator, & Ecclesiæ tuæ minister indignissimus, ante thronum gloriæ tuæ humi pro-

volutus, quam maximo possum amoris, reverentiae, & devotionis affectu, volo & intendendo hodie sacrosanctum Missae sacrificium altissimae Majestati tuae, cui soli debetur, juxta ritum S. Romanae Ecclesiae offerre, & ex nunc offero, una cum omnibus sacrificiis tibi placitis quotquot à principio mundi oblata sunt, & usque ad finem offerrentur: simulque pretium sanguinis & cunctos labores ac cruciatus Redemptoris nostri; omnia merita Sanctissimae & immaculatae Genitricis ejus; omnium Sanctorum virtutes, totiusque militantis Ecclesiae laudes & preces. In unione illius admirabilis sacrificii quod idem Unigenitus tuus in ultima coena instituit & in cruce consummavit factus sacerdos suae victimae, & victima sui sacerdotii: affectu ac nomine ejusdem, totiusque Ecclesiae suae sanctae, & omnium mecum quocunque modo offerentium: ex puro tui amore ac desiderio tui beneplaciti semper & in omnibus perficiendi. Ad tuam maximam laudem, & cultum, & gloriam: in protestationem supremae tuae excellentiae, dominii tui in omnes creaturas, & nostrae subjectionis & dependentiae à te: in cultum patriae tibi soli debitum, simul cum adorationibus tibi gratissimis ejusdem Christi filii tui. B. Virginis, omniumque Angelorum & Sanctorum. In memoriam vitae, passionis, & mortis praefati

fati Domini nostri, & in obedientiam ejusdem mandati, quo præcepit ut idem in ejus commemorationem faceremus. Ad honorem & augmentum gloriæ Deiparæ Virginis, omniumque Angelorum & Sanctorum, eorum præsertim quorum hodie festivitas celebratur. In gratiarum actionem pro universis beneficiis tuis, quæ mihi indignissimo peccatori, cunctisque hominibus, & omni creaturæ conferre dignatus es. In propitiationem & satisfactionem pro peccatis totius mundi, & pro meis specialiter, de quibus doleo, quæque detestor & abominor super omne detestabile, quia tibi maximopere displicent cum firmo proposito emenda ionis. Et quia hoc sacrificium vim impetratoriam infinitam habet, offero illud pro meis, & omnium viventium, ac defunctorum necessitatibus: & primò quidem fructum quem possum & debeo illi principaliter applico, pro quo celebrare intendo, & si fortè contingat eum non indigere, vel non esse capacem, opto & volo hunc fructum ad N. derivari: cum applicatione Indulgentiarum mihi vel tali defuncto. Secundariò autem sine ejus præjudicio, pro quo offerre primariò teneor vel intendo, offero pro omnibus mihi peculiariter commendatis, pro N. & N. pro tali gratia obtinenda, & pro cunctis viventibus atque defunctis, pro quibus

me indignum famulum tuum legatione apud te fungi voluisti, ut defunctis requiem indulgeas, vivisque gratiam concedas tibi serviendi, & in amore tuo usque in finem perseverandi, Amen.

§. VII.

Deprecatio pro omnium necessitatibus.

Memento Domine per viscera misericordiae tuae, per merita Filii tui, quem pro nobis oblatum nunc denuò offero, per merita B Virginis, & omnium Sanctorum; memento Ecclesiae tuae sponsae tuae, auge in ea puritatem fidei & manditiem sanctitatis, & labore virorum Apostolicorum dilata eam toto orbe terrarum. Conserva eam quietam & tranquillam, & portae inferi non praevalcant adversus eam. Hostium ejus elide superbiam, & gentes à fide alienas veritatis tuae splendore collustra, ne pereant tot imagines tuae, pro quibus pretiosus Filii tui sanguis effusus est. Da Summo Pontifici nostro N. cor docile, da Spiritus sancti abundantiam, ut populo sibi commisso verbo & exemplo prae luceat. Intende oculos pietatis tuae in universos Ecclesiae Praesules & Pastores, & fac eos super gregem sibi commissum fideliter excubare.

cubare. Adesto Parochis & Presbyteris, & omni clero, ut nulli præbeant scandali occasionem, diligant puritatem, & ea tequantur quæ pacis sunt. Esto propitius omnibus Religiosis, quos separasti tibi in hæreditatem de universis populis terræ, da illis continuum in virtute profectum, votorumque ac regularum exactissimam observantiam. Da huic domui bonorum temporalium sufficientiam, & spiritum excitam in Prælatis nostris, & in cunctis fervorem accende. Suscita in Ecclesia tua strenuos operarios, qui eam verbo fideliter pascant, & exemplo confirmant. Da eis rectam mentis intencionem, zeli sinceritatem, contemptum sui, animi robur, virtutis constantiam. Effunde miserationes tuas, Domine Princeps Regum terræ, in omnes Reges & Catholicos Principes, eisque tribue in obedientia fidei & Ecclesiæ perseverantem famulatum, subditorum curam, justitiæ zelum, mutuam pacem & observantiam mandatorum tuorum. Tuum etiam auxilium cunctis Magistratibus præbe, ut pacata gubernatione subjectos regant, te in omnibus judiciis suis timeant, tibi que jugiter placere contendant. Da omni statui Ecclesiæ abundantiam gratiæ tuæ, ut unusquisque in ea vocatione, in qua vocatus est, tibi dignè & laudabiliter satisfecerit.

Da Virginibus castitatem, Deo dicatis continentiam, conjugatis sanctimoniam, pœnitentibus indulgentiam, viduis & orphanis sustentationem, pauperibus protectionem, peregrinantibus reditum, navigantibus portum: justis perleverantiam, bonis ut meliores fiant, tepidis ut ferveant, malis & peccatoribus, qualem me dolens esse confiteor, ut convertantur. Conserva cælum in salubritate, terram in fertilitate, fructus in maturitate, mundum in providentia omni ex parte sufficienti. Respice omnes agrotos, afflictos, tentatos, agonizantes, & in aliquo periculo vel necessitate constitutos, & da illis auxilium, remedium, consolationem, prout expedit ad gloriam tuam & illorum salutem. Supplex item oro te, benignissime Deus, pro omnibus inimicis meis, quos intimè diligo: pro iis qui me offenderunt, vel quos ego offendi aut scandalisavi, ut eis in omnibus beneficias, & pectora eorum sancto igne tuæ charitatis succendas. Miserere omnium pro quibus orare debeo, vel qui se commendaverunt indignis orationibus meis, omnium præcipuè consanguineorum, affinium, amicorum, benefactorum meorum N. & N. Exaudi preces & vota ipsorum, & subveni eorundem ad te clamantium necessitatibus. Oro te quoque pro tali te & negotio N. N. ut feli-

ut felicem exitum sortiatur, si saluti nostræ profuturum esse cognovitis. Memento etiam Domine Rex æternæ, cui omnia vivunt, animarum omnium fidelium defunctorum præsertim N. & N super quas invocatum est nomen tuum. Extingue earum ardorem operatorum misericordiæ tuæ, & citò purgas in conspectu tuo admitte. Pro me ipso tandem infelicissimo peccatore clementiam tuam humillimè imploro, ut per virtutem hujus sacrificii universa peccata mea dimittas mihi, quæ multiplicata sunt super numerum arenæ maris. Audi sanguinem Filii tui altius clamantem quam sanguis Abel, & in virtute hujus oblationis miserere servi tui secundum magnam misericordiam tuam. Dirige me in via tua, & doce me facere voluntatem tuam. Auge in me fidem, Spem, charitatem, & reliquias virtutes statui meo necessarias. Da terrena despiciere, & amare cælestia. Posside me jugiter secundum beneplacitum tuum, ut te in omnibus & ubique inveniam, donec per felicem mortem ad te merear pervenire,

Amen.

(†)

*Speculis oblatio sacrificii quatenus est
Latrenticum.*

SANCTA TRINITAS unus Deus, rerum omnium principium & finis, cujus potentia, sapientia, bonitas, & magnitudo incomprehensibilis est, toto corde & corpore prostratus adoro te; tibi que hodie sacrificium offerre intendo corporis & sanguinis Domini mei Jesu Christi purè propter te, ad majorem tui gloriam, in protestationem supremi Domini tui in omnes creaturas, & nostræ subjectionis ac omnimodæ dependentiæ à te: in recognitionem infinitæ tuæ perfectionis, beatitudinis, & gloriæ, omniumque operum tuorum, quæ summoperè gaudeo à nulla creatura dignè posse æstimari, nisi à te Pater omnipotens, æterne Deus, & ab Unigenito tuo Salvatore nostro, qui tecum & cum Spiritu sancto unus est Deus, unus est Dominus: quem ideo tibi in sacrificium laudis offero tua infinita maiestate dignissimum, in cultum patriæ tibi soli debitum, cum omnibus obsequiis, laudibus & adorationibus, quibus te olim glorificavit in terris: una cum meritis, laudibus, & adorationibus Beatissimæ Virginis Mariæ, omniumque

niumque Angelorum , & Sanctorum. Quis enim ego sum vermiculus terræ , & opprobrium hominum , ut audeam faciem meam levare ad te , & aspicere altitudinem cæli? Christi igitur Filii tui , & omnium electorum meritis onustus accedo ad te, eorumque nomine & affectu abjicio me corpore & spiritu ante thronum Divinitatis tuæ ; ut intelligat universus orbis me esse opus manuum tuarum , & tanquam nihilum ante te. O quam gratum & jucundum mihi foret per omnes undique regiones omnes homines videre ingenua provolutos te adorare! Sed quia plerique te non cognoscunt, vel cognitum non venerantur, pro his quoque te adoro, teque humillimè deprecor, ut hanc oblationem Filii tui suscipere digneris in supplementum peccatorum & blasphemiarum, quibus perditimortales te offendant sive in terra, sive in inferno. Tibi gloria in sæcula. Amen.

§. IX.

Oblatio sacrificii quatenus est Eucharisticum.

GRATIAS ago tibi Domine Deus omnium bonorum fons & origo pro maximis
C 6 & in

& innumerabilibus beneficiis tuis, pro quibus omnibus & singulis infinita tibi & interminabilis gratiarum actio singulis momentis temporis & æternitatis deberetur; sed quia minor sum sine ulla comparatione minime beneficiorum tuorum, nec ulla creatura reperiri potest, quæ tuæ inexhaustæ bonitati dignas valeat referre gratias: Unigenitum Filium tuum tibi unicè dilectum divinæ majestati tuæ in sacrificium eucharisticum humillimè offero, una cum omnibus obsequiis, laudibus, & gratiarum actionibus ipsius ac Beatissimæ Matris ejus, omniumque Sanctorum & electorum tuorum. Specialiter autem gratias tibi hoc sacrificio persolvere intendo ex totis præcordiis meis propter magnam gloriam tuam, proque omni gaudio quod tu teipso beatus intra te percipis perenni & interminabili fruitione ex æterna generatione Filii tui; & à te atque ab eo processione Spiritus sancti, & ex perfectionibus tuis quarum non est numerus, & quas nemo comprehendere potest. Pro omnibus item misericordiis & mirabilibus tuis, quæ per Filium tuum extra te operatus es, & semper operaberis Pro ejusdem Incarnatione & pro inexhaustis sapientiæ, scientiæ, meritorum, & gloriæ thæsuris, quos in sanctissima ejus Humanitate abscondisti: proque illa singulari pietate, qua cum mihi in Patrem, ac

Docto.

Doctorem, in Ducem ac Redemptorem concessisti; & pro omni fructu vitæ, passionis & mortis ejus. Pro immensis gratiarum opibus, quas Beatissimæ ejusdem Genitrici Virgini Mariæ contulisti, quam mihi quoque in parentem, advocatam, & protectricem largiri dignatus es: pro ejus electione, immaculata conceptione, admirabili maternitate, gloriola in cœlum assumptione. omni-
que gratia, & gloria, qua illam in terra & in cœlo honorificasti: & pro omnibus beneficiis, quæ ipsa intercedente toti terrarum orbi, ejusque devotis clientibus contulisti & conferes in perpetuum. Pro innumerabilibus Angelorum exercitibus, quorum numerum tu solus nosti, qui eos creasti prærogativis singularibus exornatos ad tui gloriam & nostrum subsidium. Pro eximiis donis, quibus Sanctos & electos tuos cumula-
sti, illos præsertim quos hodie S. Ecclesia veneratur, quorum meritis & doctrina ipsam Ecclesiam ædificasti, hæreses & schismata contrivisti, & omnes fideles illuminasti. Pro maximo gratiarum munere, quibus eos reple. quos ad apicem perfectionis efficax iter trahis, & ad dulcissimam familiaritatem tuam admittis. Pro inexplicabili patientia, qua peccatores toleras, ad te invitās, & auxilia illis necessaria suppeditas ut convertantur. Pro singulis beneficiis quæ omnibus viatoribus,

toribus, amicis & inimicis meis, fidelibus
 & infidelibus, cunctisque creaturis sensibi-
 libus & insensibilibus contulisti. Pro gra-
 tiis gratis datis ad Ecclesiæ utilitatem, quas
 licet non omnes singulis dederis, dedisti
 tamen ut sint in omnibus, ut quod sin-
 guli in te non habent, in aliis habeant; spi-
 ritus enim tuus dividit singulis pro ut vult.
 Pro infinito amore, quo me prosequutus es
 eligens me ante mundi constitutionem,
 ut sim sanctus & immaculatus in conspe-
 ctu tuo: quodque tempore præfinito ex a-
 bysso nihili eduxeris me, & nasci feceris in
 Ecclesia tua, extra quam non est salus.
 Quod me dono tuæ gratiæ per baptismum di-
 taveris, & animam meam præclarissimis
 virtutum habitibus exornaveris: quod per-
 petuo assististi mihi conservans me, & præ-
 servans à multis periculis & adversitatibus
 admirabili tuâ providentiâ: quod Angelum
 ad mei custodiam deputaveris, qui perpe-
 tuus cogitationum, & operationum mea-
 rum inspector est, dirigens me occultis in-
 spirationibus ad salutem. Pro maxima mise-
 ricordia, qua me redemptum pretioso san-
 guine filii tui è seculo nequam eripuisti, &
 cum in peccatis jacerem excitasti illustratio-
 ne tua, & vocasti in admirabile lumen tuum
 in locum sanctificationis, dissimulans pecca-
 ta mea propter poenitentiam. Pro sublimis-
 sima

suma sacerdotii dignitate, ad quam me prorsus immerentem evexisti : & pro multis præclarissimis donis naturæ & gratiæ, quæ mihi singulariter contulisti. Quod mihi tot media ad salutem, totque virtutis instrumenta suppeditaveris, quod toties me custodieris ne peccarem, occasionem subtrahens, & pravas sanans affectiones : quod cum aliquando me tentari permisisti, vim tamen & fortitudinem resistendi misericorditer tribuere dignatus sis præveniens me in miserationibus tuis. Quod victum & vestitum, & alia necessaria ad decentiam status mihi copiose præbueris: quodque omnia propter me regere & conservare non desinas. Quod ut validius me traheres ad te, aliquot mihi corporales ægritudines, angustias animi, & adversitates immisisti, ac mirabili vicissitudine consolationum & desolationum erudiens me, ne in prosperis extollar, aut in adversis deficiam. Quod per viam mandatorum tuorum deduxeris me, dans scire, velle, & operari quod bonum est; ut per bona operam certam faciens, te adjuvante, vocationem meam, præparata electis tuis gloria perfruar in æternum. Hæc & alia multa fecisti mihi Domine Deus meus, vita & dulcedo animæ meæ, de quibus optabile mihi foret semper loqui, semper cogitare, semper tibi gratias agere: sed imperfectum meum vide-

runt oculi tui. Quis enim ego sum filius iræ,
& abyssus tenebrosa, ut tantis beneficiis par
esse possim? Calicem igitur saltaris accipiam,
& hoc tibi sacrificium pro me & omnibus
immolabo, ut de perceptis hac dignissimæ vi-
ctima gratias exhibentes beneficia potiora
sumamus. Amen.

S. X.

*Oblatio sacrificii quatenus est
propitiatorium.*

PROCIDO coram te, Domine, cum tremo-
re & rubore gravissima onustus flagitio-
rum meorum sarcina: nec mea solum, sed &
totius populi peccata coram te porto: quia
me pro omnibus legatione tungi iussisti, ut
quod illi pro se non possunt, ipse tanquam
mediator merear impetrare. Sed qua fiducia
pro culpis alienis intercessor veniam teivus
nequissimus innumerabilium scelerum reus,
qui pro tot beneficiis à te susceptis gravissi-
mas tibi injurias & offensas retribuui, boni-
tatem tuam contemnens, & justitiam vili-
pendens? Iniquitates meæ diviserunt inter
me & te, & peccata mea absconderunt fa-
ciem tuam ne exaudires. Veruntamen ecce
revertor ad te dolens & moerens quod offen-
didi

derim te: & quia nullum extat pretium, quo infinitæ bonitati tuæ offensæ condignè satisfacere valeamus, nisi pretium Sanguinis dilectissimi Filii tui Domini nostri Jesu Christi, ipsum tibi offero hostiam placationis sufficientissimam pro meis ac totius mundi peccatis, ut mihi, & N.N. atque omnibus peccatoribus veram contritionem concedas, meque & illos a reatu pœnarum misericorditer ab'olvas, per acerbissimam passionem & mortem ejusdem Filii tui, quem semel in cruce oblatum nunc denuò offero. Ibi enim invenio meritorum ejus mare magnum & spaciosum, quo demergantur omnia peccata nostra: ibi infinitum satisfactionum thesaurum, quo omnia debita nostra remissione obtenta expungantur. Esto itaque placabilis super multitudinem iniquitatū nostrarum, & audi Sanguinem Filii tui clamantem ad te non vindictam, sed veniam & misericordiam, Attende Domine, & ignosce dolentibus & pœnitentibus. Da gratiam emendationis, & in bono perseverantiam, & cantabimus laudes tuas in sæcula sæculorum. Amen.

S. XI.

Oblatio sacrificii quatenus est impetratorium.

Quia ineffabili tua pietate & misericordia

me indignissimum famulum tuum legatione
fungi apud te voluisti pro omnibus homini-
bus vivis & defunctis; offero tibi Clemen-
tini me Pater, hoc tremendum sacrificium
quod vim impetratoriam infinitam habet,
pro singulorum necessitatibus & indigentis,
ut per passionem & mortem Jesu Christi Sal-
vatoris nostri eorum voces & singultus mi-
sericorditer audire, & partem aliquam auxi-
lii tui singulis largiri digneris. Attende ita-
que & exaudi pro singulis deprecantem, nec
avertas faciem tuam à me propter Innumera-
bilia peccata mea; non enim in justificationi-
bus meis, sed in persona Ecclesiæ tuæ, & tibi
unicè dilecti Filii tui ad te loqui præsumo.
Miserere omnium quos fecisti Domine, &
reple eos scientia ac fide tua, ut lauderis cum
hæreditate tua. Da omnibus fidem vivam, &
ardentissimum in te amorem, & ne claudas
ora canentium te. Effunde misericordiam
tuam in gentes quæ te non noverunt, Turcas,
Mauros, Idololatrias, Judæos, Hæreticos,
Schismaticos, obscura nocte infidelitatis se-
pultos; vindica eos ab erroribus, & illumina
corda illorum, ut te cognoscant, & Jesum
Christum quem misisti. Dissipa consilia im-
piorum, ne quicquam officiant regno tuo, &
propagationi gloriæ tuæ; & libera fideles
tuos de manibus filiorum alienorum. Sancti-
fica Ecclesiam tuam, quam plantavit dextera
tua:

tuā: aufer ab ea omnia scandala, dissensiones & schismata; ut tandem a quando fiat unum ovile & unus Pastor. Da Summo Pontifici nostro, cunctisque Prælatiſ ut oves ſibi commiſſas fideſiter paſcant fructu orationis, exemplo bonæ converſationis, verbo prædicationis, ſubſidio charitatis. Sit perpetua in illis oneris ſibi impoſiti conſideratio, & ſacerdotio fungantur ſine reprehentione. Reforma omnes Eccleſiaſticos ordines, ut & ipſi luceant coram hominibus, ſitque in eis virtutum decus, ſplendor ſanctitatis. Reduc omnes Religiones ad fervorem & perfectionem, in qua fuerunt inſtitutæ; da Superioribus zelum diſciplinæ, ſubditis obedientiam, ut profeſſione ſua omnes digni inveniantur. Da Prædicatoribus vocem virtutis, ut è cœno peccatorum quamplurimos educant, & ad timorem & amorem tuum perducant. Illumina ſapientia tua omnes Reges. & Principes, cunctosque Magiſtratus ut ſubditis ſibi populis juſtitiam fideliter adminiſtrent, pacem diligant. Eccleſiam venerentur, mandata tua cuſtodiant, & de hoſtibus ſanctæ fidei te protegente triumphent. Defende fideles tuos a fame, peſte, & bello, à perſecutionibus & calumniis, à cunctis periculis & adverſitatibus, ab omni neceſſitate corporali & ſpirituſuali, ab omni anguſtia

angustia & calamitate: & illos adjuva quos affligi & tribulari permisisti, ut omnes sibi misericordiam tuam sentiant adfuisse. Ne sinas eos labi, qui in periculo & occasione peccandi versantur: eosque conserva quos gratiæ tuæ pretiosissimo munere locupletasti. Adesto agonizantibus, ut vera contritione purgati & amore tuo succensi diaboli insidias evadant, & à damnatione perpetua liberentur. Memento tot miserabilium peccatorum, qui in foveam peccati mortalis infelicitè lapsi sine ope tua inde emergere non possunt, & da illis auxilium efficax, ut surgant & resipiscant. Omnibus item inimicis nostris charitatem & dulcedinem tuam benignus infunde; & libera nos à malorum insidiis. Da illis quos ego offendi aut scandalizavi veniam peccatorum & veram emendationem. Omnes autem amicos & benefactores, consanguineos & affines nostros illustra gratia tua, succende amore tuo, ut te solum quærant, te solum diligant, omni que tempore opera illorum plena inveniantur in oculis tuis. Da huic Congregationi, ad quam me vocare dignatus es, bona spiritualia & temporalia, nosque & illa administra & dirige, ut cultus tuus, & animarum salus hic semper vigeat, crescat, & perseveret. Custodi omnes mihi commissos & commendatos, & pro quibus orare debeo, præcipue verò N. & N.
rege,

rege, & salva eos juxta beneplacitum tuum, ut nemo ex illis pereat. Succurre omnibus, pro quibus me orare tu vis, & ego nescio: protege servos tuos omnes, qui te maxime diligunt, quamvis eorum numerum & nomina ignorem: justis autem tepidis & imperfectis auge fidem, spem charitatem, auge fervorem, ut ad culmen perfectionis citò perveniant. Respice benignis oculis animas in Purgatorio detentas illas præsertim quæ suffragiis nostris magis indigent, & da illis requiæ sempiternam. Mei denique memento omnium miserrimi & indignissimi, qui gratiæ tuæ auxilio tanto majori præ cæteris egeo, quantò infirmior sum & impotentior. Extingue in me omnia terrena desideria, & ignem amoris accende. Dirige me in veritate tua, & da finalem perseverantiam. Per Christum Filium tuum, cui tecum & cum Spiritu sancto est laus & honor in sæcula sæculorum, Amen.

§. XII.

*Actus diversarum virtutum ante
Missam.*

F I D E I.

Q uis mihi det, suavissime Jesu, ut sub
can-

candido specierum sacramentalium velamine vultum tuum intueri possim, in quem desiderant Angeli prospicere? Quis mihi det ut pateant mihi fontes saluberrimi quinque vulnerum tuorum, quæ oculis fidei in tuo corpore cerno, fontes aquarum viventium in ablutionem peccatricis animæ meæ? O venæ salientes in vitam æternam, effundite super me aquam gratiæ, quæ sitim meam satiet, ut gaudio repletus, & fide viva imbutus exclamen cum Thoma Apostolo, *Deus meus & Dominus meus*. Credo enim firmissima fide te in augustissimo sacramento corporis & sanguinis tui verè præsentem esse Deum meum, & Dominum meum; & pro hac assertionemilles mori paratus sum. Credo inquam quod in hoc sacramento corpus tuum gloriosissimum verè adest, sole splendidius, electum ex millibus, cum ea integritate, pulchritudine, majestate, qua in cælo existit, & qua nulla major concipi potest. Ibidem est sanguis olim pro nostra omniumque salute effusus. Ibi est anima omni gratia & sapientia plena, in qua sunt omnes thesauri virtutum & scientiæ Dei. Ibi denique latet Divinitas tua, Verbum scilicet omnipotens, per quod Pater dicit omnia: & quia tu in Patre & Pater in te est, adest etiam Pater te Verbum suum generans; adest & Spiritus sanctus utriusque nexus & amor. Hoc est compendiū

omnium mirabilium tuorum, hoc summum prodigium omnium creaturarum mentium captum excedens, hæc veritas infallibilis, quam te largiente per gladios & ignes profitebor.

S P E I.

IN te solo spem meam colloco, dulcissime Jesu, quia tu salus & virtus mea, tu refugium & firmamentum meum, tu fons omnium bonorum. Quomodo enim auderem hoc tremendum sacrificium Deo Patri offerre, teque in eo suscipere, nisi fiduciam tu mihi præberes, qui me tuo sanguine redemisti? De tua igitur benignitate confisus accedo ad te, ut ovis morbida ad Pastorem, ut infirmus ad Medicum, ut reus morti obnoxius ad Advocatum; ut tu me foveas, protegas, corroboret, & sanes. Abyssus nihili mei abyssum invocat bonitatis tuæ nam licet peccata mea plurima & gravissima sint, ea tamen nihil sunt, quamvis plura & graviora forent, si tum misericordia tua, & pretio sanguinis tui conferantur. In isto repozita est tota fiducia mea, & gaudeo quod nihil in me sit, in quo possim confidere. Miserere mei, & salva me, qui nunquam deseris sperantes in te.

O Quanta vis amoris cor tuum succendit, Amantissime Jesu, cum transiturus de hoc mundo ad Patrem mensam parasti nobis habentem omne delectamentum, & omnem saporem tuavitatis. Grande quidem fuit & admirabile opus amoris tui, quod naturam nostram assumere dignatus sis; sed longè præstantius & mirabilius est, quod corpus tuum in cibum, & sanguinem in potum reliqueris: in illo siquidem nostram suscepisti humanitatem, in hoc tuam largiris Divinitatem. Sic totum thesaurum gratiæ tuæ in nos effudisti, ut immensa hac dilectione præventi amoris vicem tibi rependere totis viribus satagamus. Amo itaque te unicum meum solatium in hoc exilio, unica spes languentis animæ, unica mea felicitas, & summum bonum quo in terris frui licet. Amo te toto corde, tota mente, tota virtute: atque utinam omni momento te ferventiùs semper amarem! Hoc est ardens desiderium meum, huc feruntur gemitus mei. & suspiria cordis mei. Ad te enim trahis omnes vires animæ meæ, dum reipsum transfundis in me: dum quantum fieri potest me similem tui facis: dum esurientem animam meam non cibo aliquo terreno, sed pretioso corpore & sanguine tuo nutris, satias, & saginas. Pro hac tua ineffa-

ineffabili largitate amo te, Deus meus, & ut nunquam cessem amare te, amorem meum templo inflamma, quiesca & pabulum amoris es. O ignis jugiter ardens, & nunquam deficiens, ure renes meos & cor meum, ut ardeant amore tui. Ignem venisti mittere in terram, accende illum & eventila, ut semper crescat. Te enim amabo, si amandi vires præbueris. & eò amplius amabo, quò uberiorem amandi gratiam infuderis: numquam tamen te amabo, ut dignus es.

D E S I D E R I I.

Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Salvator meus Domine Jesu: desiderat, inquam, anima mea accedere ad te, teque offerre Deo Patri, ac de fontibus salvationis tuæ vinum lactificans in gaudio haurire. Sitio enim Domine, lassatus in via iniquitatis, sitio te Deum meum venam aquarum viventium, sitio sanguinem tuum, quem mihi in potum mirabiliter tribuisti. Ad te venio, & clamo post te, liberator meus, esuriens & sitiens: miserere mei fili David, & da mihi panem tuum. da vinum quod miscuisti, ut refocilletur anima mea. Atque utinam possem omnium Sanctorum affectus & inflammata desideria habere, teque semper sitire fontem vi-

ta, fontem sapientiæ, fontem æterni luminis, torrentem voluptatis. Utinam te semper esuriat cor meum panem Angelorum, refectio- nem animarum sanctarum; & dulcedine sa- poris tui repleantur viscera animæ meæ. Re- quirit consolari anima mea, donec suscipiam te omne bonum meum, Domine Jesu, quem solum ardentissimè concupisco cum omni affectu & devotione omnium electorum tuorum tecum epulantium in mensa tua, quorum divitias offero tibi in supplementum inopiæ meæ. Esto tu solus gaudium meum, tranquillitas mea, refectio mea & thesaurus meus, in quo mens mea quiescat. Nihil desi- derem extra te, & omnia mihi vilescant præ- ter te Deus meus dulcedo mea, & unicum centrum cordis mei.

GRATITVDINIS.

Quis sum ego bonitas infinita, ut me sacris altaribus astare volueris, tibi que offerre de donis tuis sanctum sacrificium hostiam immaculatam? Unde inveni hanc gratiam in oculis tuis ut ostenderes in me divitias misericordiæ tuæ? Venite & audite omnes Angeli & Sancti Dei, & narrabo vobis quan- ta fecit Dominus animæ meæ. Nam cum es- sem abjectus in domo mea, de pulvere crexit etc., & constituit me cum Principibus po- puli sui

puli sui ut comederem panem & biberem vinum in mensa sua omnibus diebus vitæ meæ. Quas ergo tibi gratias agam, Clementissime Jesu, Salvator mundi, aut quid retribuam tibi pro omnibus quæ tribuisti mihi? Verè enim de te sponso Ecclesiæ illud Canticorum intelligitur. *Si dederit homo omnem substantiam domus sue pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.* Tu omnia quæ habes mihi largitus es, corpus, sanguinem, animam, & divinitatem tuam: & si ego tribuam tibi omnem substantiam domus meæ, corpus, animam, & libertatem cum omnibus quæ nunc habeo vel habere possum, hoc quasi nihilum reputabitur comparatione immensi, & inæstimabilis doni tui. Tantum tibi debeo, quantum ipse vales, qui infinitus es: quare debitum meum omnem meam facultatem excedit. Audeo tamen rogare te, quia benignus, & misericors es, & tu nosti paupertatem meam, audeo rogare te, ne despicias munusculum quod tibi offero in simplicitate cordis mei dicens cum sponsa, *Dilectus meus mihi, & ego illi.* Nam sicut tu totum te mihi tradidisti in nutrimentum animæ meæ; ita ego me totum te revivificantiæ confecto, & quicquid habeo, quicquid sum, quicquid possum tibi per te trado, ut me totum tibi vendices, nec qui cquam mei mihi patiaris superesse,

AD mensam convivii tui à te vocatus & invitatus, Domine Jesu, summum bonum meum & felicitas sempiterna, parere quidem vocanti vellem, teq; amanter & devote suscipere; sed contremisco valde, cum meam intueor foeditatem, contremisco à voce Apostoli tui dicentis: Si quis manducaverit panem hunc & biberit calicem Domini indignè, reus erit corporis & sanguinis Domini. Mira enim res est, & portento simillima. Pascor cœlesti pane, quo saturari possunt infiniti mundi: potor præclarissimo vino, quo ardentissima Angelorum sitis extinguitur; & fame ac siti aresco: omne cœli gaudium intus fero, & terræ illecebris irretiri non desino, vanaque solatia à creaturis emendico. ad Deum excelsum fontem omnium bonorum quotidie accedo, & sub specie panis & vini ipsum quotidie sumo; & non solum non rapior cum Paulo in tertium cœlum, sed terræ totus adhæreo, omnisque mea sollicitudo terræ famulatur & corpori, nulla cælo. Hæ sunt angustiae, quæ me undique premunt, hæc consternatio mea magna nimis. Vereor enim ne quod in salutem constitui, in judicium & condemnationem accipiam. Nunquid ergo fugiam à facie tua cum impio Cain, aut abscondam me cum Adamo,
cò quod

eò quod nudus sum, & audierim vocem tuam? Absit. Scio enim quia major est misericordia tua, quàm miseria mea : major est clementia tua, quàm iniquitas mea. Si fœdus, si infirmus, si nudus sum : tu me potes mundare, sanare, vestire. Ad te igitur cum timore, & tremore confugio, ut me vestias, sanes, & purifices. Abstrahere cor meum à cæteris omnibus extra te, in quibus nihil est nisi vanitas & afflictio spiritus. Sentiat mens mea dulcedinem præsentiaæ tuæ : gustet quam suavis es, ut amore tuo capta nihil quærat extra te, Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternâ.

HUMILITATIS.

Immense, tremende, potentissime, & incomprehensibilis Deus, quis es tu, & quis sum ego, ut digneris venire ad me, mecum epulari, & mansionem apud me facere? Heu quanta est dignatio tua, quanta miseria & ingratitude mea? Tu Rex Regum & Dominus dominantium, qui respicis terram & facis eam tremere : tu fons sanctitatis, coram quo Angeli non sunt puri : tu Sol claritatis æternæ, qui lucem habitas inaccessibilem : ego verò animal immundum, omnium calamitatum ludibrio expositum, insanis perturbationum moribus agitatam : omni vanitati subiectum, vas contumelia, filius iræ & tenebrarum. Et

D ;

quo

quomodo potest lucis tuæ ad tenebras meas esse conventio? Quomodo præsumam ad te accedere vermiculus terræ, in quo nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat? Qua fiducia coram te apparebo, justissime Judex, ante cujus conspectum columnæ cæli contremiscunt? Longè enim recessi à te, qui tamen ubique es, & miserabilis anima mea, quam tibi in baptismo desponsaveras, fornicata est cum amatoribus multis, te repudians Creatorem & Redemptorem, ut fallacibus creaturis adhereret. Tu me segregasti ex utero matris meæ, & vocasti per gratiam tuam, ut lucerem coram hominibus doctrinæ & vitæ splendore: ego verò in tenebris vixi, non sapiens quæ tua sunt, sed quæ super terram. Tu parasti mihi mensam in dulcedine tua, & suspiravi ad ollas carniū Ægypti. Tu potasti me sanguine tuo, & converti me ad poculum Babylonis. Verum tamen ego loquar ad te, cum sim pulvis & cinis. Respice servum tuum & suscipe me, quem tam amanter invitas ad te. Jam enim cognovi, quia sine te nihil sum, nihil possum: & extra te non est salus nec vita. Projice ergò post tergum tuum omnia peccata mea, & amplectere me, quamvis indignissimum gratia tua ad te revertentem juxta verbum Prophetæ tui dicentis: *Saceris cum Deo spiritus contribulatus: cor contritum & humilatum Deus non despicies.*

S. XIII.

Commemoratio Dominica Passionis
ante Missam.

SÆpè dictum est in hoc incruento sacrificio
Sacrumentum illud, quod semel in Cruce
peractum est, non verbis sed re ipsa repræ-
sentari: una siquidem & eadem est hostia,
idem qui per sacerdotis ministerium offert,
idem Christus qui immolatur. Sicut e-
nim dicitur Agnus occisus ab origine
mundi, eò quod mortuus censeatur in fi-
guris animalium, quæ in ipsius memoriam
mactabantur: ita non immeritò eundem
vocare possumus Agnum, qui quotidie
occiditur usque ad finem mundi, in hac
nimirum suæ mortis repræsentatione, quæ
duratura est, donec Mundus durabit. Ideò
sancti Patres mortis Christi memoriam hoc
sacrificium celebranti super omnia necessa-
riam esse affirmant dicente Apostolo, Quo-
tiescunque manducabitis panem hunc, & ca-
licem bibetis, mortem Domini annuntiabitis,
donec veniat. Hoc ipsum autem idem Sal-
uator noster præcepit, cum instituto hoc sa-
cramento ait, *Hoc facite in meam commemora-
tionem.* Quæ verba Seraphicus Doctor sollicitè
expendens libro de puritate conscientiae c. 9.

existimat sacerdote nullatenus debere Missæ sacrificium celebrare, quin prius passionem & mortem Domini commemoret. Id, inquit, quod pro me ipso retineo, est verbum illius qui hoc sacramentum instituit, quem non credo illud frustra protulisse. Dixit enim, Hæc quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis. Ex quo quidem verbo arguo mihi ipsi, quod quoties volo id agere, quod ipse instituit, & modo prædicto reliquit, imo nequaquam sine remorsu conscientia ac præiudicio animæ ad illud posse accedere, nisi præmemorata ipsius instituentis charitate, ac ejus passionis & morte, in cujus memoriam perpetuò recolendam illud Sacramentum debere confici & percipi ipse præclare asseruit & injunxit. Sacerdos itaque, cum ad sacrum faciendum se præparat, fasciculum sibi colligat ex omnibus anxietatibus & amaritudinibus Domini, & inter ubera sua collocet, cordisque medullis inserat; mente & affectu sedulo revolvens omnia tormenta, quæ ille pro salute nostra perpessus est. Hæc frequenter in ore, hæc semper in corde habeat: & hæc sit ejus sublimior Philosophia, scire Christum, & hunc crucifixum. Cum verò ad altare accessurus est, sic oret ex toto corde.

O R A T I O.

MEmoria memor ero, Clementissime Pater, &

ter, & tabesceat in me anima mea : omnium-
que dolorum & passionum, atque acerbissi-
mæ mortis Filii tui Domini mei Jesu Christi
cum gemitibus & lacrymis recordabor, quia
ipse salus & vita mea ante oculos pependit in
ligno, offerens se tibi in holocaustum pro
mea & totius mundi salute. Hanc autem ob-
lationem vivam, quam tu misisti in misera-
tione multa ad altare crucis immolandam
pro nobis, hanc eandem tibi nunc offero, pas-
sionem ejus & mortem recolens ac repræsen-
tans, sicut ipse præcepit, cum dixit, ut idem
in ejus commemorationem faceremus. Re-
cordare itaque humilitatis ejus, patientiæ,
charitatis, mansuetudinis, & obedientiæ.
Respice labores ejus, jejunia, contemptus,
contumelias, vincula, irrisiones, & iniquam
condemnationem. Respice in faciem Christi
tui, & intuere speciosum forma præ filiis ho-
minum opprobriis, injuriis, verberibus, livo-
ribus, contusionibus ita deformatum, ut non
sit ei species, neque decor. Vide caput nobi-
lissimum spinarum punctationibus transfor-
sum, & percussionibus attritum. Vide genas
modestissimas sputis sædatis, a lapidibus cæsas,
sanguine cruentatas. Vide oculos benignis-
simos lacrymis perfusos, & ad ignominiam
velatos. Vide os suavissimum siti ardentissi-
ma cruciatum, & felle atque aceto potatum.
Vide dorsum, supra quod fabricaverunt pec-

catores, verberibus dilaniatum, & humeros crucis pondere oppressos. Vide brachia amabilissima funibus devincta, & in cruce crudeliter extenta. Vide manus innocentissimas durissimis clavis perforatas. Vide pedes delicatos tot itineribus defatigatos, ac cruci tandem affixos. Vide corpus venerabile pro nobis in cruce suspensum, vulneratum mortuum & sepultum. Vide sanguinem pretiosissimum usque ad minimam guttam pro nostra salute misericorditer effusum. Hæc enim tibi offero & repræsento, omni quo possum devotionis affectu suppliciter orans, ut ipsa pietas, qua Filium tuum pro nobis tradidisti, te omnibus misereri compellat, pro quibus ille factus obediens usque ad mortem crucem subire dignatus est. Amen.

§. XIV.

Oratio ante Missam ad Patrem:

Respice Clementissime Pater, de sanctuario tuo, & de excelso cælorum habitaculo, & intueri hanc immaculatam hostiam, quam tibi offert magnus Pontifex noster Jesus Christus Filius tuus Salvator mundi pro peccat fratrum suorum, & esto placabilis super multitudinem malitiæ nostræ,
quia.

quia vox sanguinis Domini nostri clamat ad te de cruce. Hic est iustitia mea, & sanctificatio, ac propitiatio mea. Averte faciem tuam à peccatis meis, & respice in faciem Christi tui: ejus enim meritum offero ad te, omnemque fiduciam in eo defixam habeo. Impellit ministrandi necessitas, terret conscientia indebiti sacerdotii. Sed rogo te, ne despicias mihi creditæ dispensationis officium, licet in me boni operis testimonium non agnoscas. Et quia me indignum mediatorem esse voluisti inter te & populum tuum, ne me repellas à tua pietate cum divinis donis tuis venientem ad te, ut inculpate accedens ad gloriam tuam, dignus sim qui operiar protectione Unigeniti Filii tui, & illuminatione Spiritus sancti tui, arque pro omnibus deprecans pro omnibus exaudiar, te præstante, Deus meus, Pater misericordiarum, qui cum eodem Filio tuo in unitate ejusdem Spiritus sancti vivis & regnas in sæcula sæculorum, Amen.

§. XV.

*Oratio ante Missam ad Dominum
Iesum Christum.*

Gratias ago tibi, Domine Jesu Christe,
D 6 pro

pro ineffabili tua charitate , qua transiturus de hoc mundo ad Patrem mensam mihi parasti in dulcedine tua, mentam prorsus regalem, omne delectamentum in se habentem ; mensam pretiosissimam corporis & sanguinistui , ut adipe & pinguedine repleatur anima mea, & recreo illap' u nutritionis tuæ roboretur infirmitas mea. Et unde hoc mihi Gloriosissime Fili Dei, ut me permittas venire ad te, & cum cæteris commensalibus tuis epulari? atque utinam ab omni culpa liber, purus ab omni labe, ab omni vitio purgatus, & ab omni inordinata affectione perfectè commendatus essem, ut ad hanc mensam supercælestem accedere possem fervens charitate, niveus innocentia, & omnium virtutum decore exornatus. Sed quia miserrimus ego sum, & omni ornamento destitutus, obsecro te in primis benignissime Salvator, cujus charitas immensa est, bonitas infinita, ut sanguine tuo animam meam lavare, & super nivem dealbare, meritis tuis induere, illoque igne ardentissimi amoris succendere digneris, qui te à nobis discessurum compulit ad hoc vivificum convivium instituendum Obsecro deinde Beatissimam Virginem Matrem tuam, & omnes electos tuos, ut tibi pro me offerant charitatem, fidem & devotionem , qua hoc Sacramentum susceperunt ab initio institutionis ejus usque in præsentem diem.

Et quia particeps ego sum omnium timentium te, offero tibi omnium sacerdotum, omniumque fidelium hac die celebrantium & communicantium pietatem & puritatem. Offero omnium justorum ab origine mundi usque ad ejus consummationem virtutes & merita, ac pios affectus erga te, dulcissime Jesu, in Venerabili Sacramento existentem: firmissimæ nimirum fidei, & vivæ apprehensionis earum rerum, quæ de hoc maximo mysterio credendæ sunt: perfectissimæ charitatis, & intimæ tecum familiaritatis: famis & flagrantissimi desiderii te omne bonum suscipiendi: filialis fiduciæ & spei de tua misericordia tam mirabili modo declarata: zeli divinæ gloriæ & dilectionis proximi, pro cujus salute hoc sacrificium offertur: admirationis tantæ dignationis, & profundissimæ humilitatis: gaudii & jubili in te & de te: laudis, gratitudinis, adorationis, & devotionis. Hos inquam, aliosque affectus offero tibi in supplementum insufficientiæ meæ, & eos si possem elicerem cum maxima intentione ad laudem & gloriam tuam quia dignus es. Suicide Domine hoc desiderium meum, meritisq; placatus electorum tuorum, ne à mensa tua repellas me, quatenus hoc cibo satiatus, hoc recreatus pota vitam habeam, & abundantius habeam, hic & in æternum, Amen.

Alia Oratio ad eundem.

Veni Domine Jelu , unica salus animæ
meæ & infunde pectori meo multitudi-
nem dulcedinis tuæ, ut nihil amem, nihil de-
siderem præter te. Veni gaudium & felicitas
mea, veni spes & robur meum , quia tecum
sunt divitiæ & gloria, tu vita & consolatio
mea, tu paradifus voluptatis. Atque utinam
te veniente ad me verterentur mihi in amari-
tudinem, omnes mundi deliciæ, ut tibi unitus
in hoc cœlesti convivio à te nunquam sepa-
rer in æternum. Frustrâ expenderem argen-
tum meum non in panibus, & laborem meum
non in saturitate, licet omnes Ægypti escas
compararem, si carerem hoc pane, qui
præbet delic as Regibus, & vino tuo destitu-
tus essem, cujus suavitas in infinitum exce-
dit omnia hujus seculi oblectamenta. Et
undemihitantum bonum, ut tecum epula-
ri merear, Rex tremendæ majestatis, ego in-
dignissimus servus tuus, qui quotidie pecco
& incorrigibilis persevero: Sed major est
in infinitum misericordia tua, quam miseria
mea: & tu dulcissima refectio mea me in vi-
rum alterum transformas, & verbo virtutis
tuæ sanas omnes languores meos. Ad te
igitur

igitur venio de tua pietate confisus , & in te
sperans non confundar. Lætifica animam ser-
vi tui, & supple quod mihi deest, tu benignif-
sime Salvator, qui omnes ad te vocare digna-
tus es, dicens: *Venite ad me omnes qui labora-*
tis, & onerati estis & ego reficiam vos. Refice
me teipso, quia in te sunt omnes cæli deliciæ
ex copiosissimo flumine gaudiorum Dei cum
tanta plenitudine emanantes, ut omnes dignè
ad te accedentes inexplicabili lætitiâ replere
possint. Uni intimè tecum animam meam,
& fac me dignum, ut huic mensæ supercæ-
lesti cum debito virtutum ornatu affideam,
& dulcedine perfruar præsentis Divinitatis.
Amen.

§. XVII.

Oratio ad Spiritum Sanctum.

Veni Sancte Spiritus , amor Patris &
Filii , mundator scelerum , curator
vulnerum, fortitudo fragilium , mœren-
tium consolator, fulgor intellectus, & vin-
dex libertatis. Veni è patria felicitatis, & cor-
dis mei penetrabilibus tam potenter illabere,
ut vi-

ut vitia omnia & defectus tuo igne consumas, & omnia peccata mea remittas. Emitte in animam meam lucis tuæ radium, quo illuminante intellectum, quæ tibi sunt placita videam: quo affectum inflammante ad ea prosequenda tota virtute incumbam. Fac me dignum sacris altaribus ministrum, meque torrente tuæ voluptatis inebria, ut cælesti suavitate in hac divinissima mensa degustata, nihil venenatæ mundi dulcedinis libeat amplius degustare. Imbuat me & perficiat septiformis Spiritus tuus, & ad illum scientiæ gradum fac me pertingere, ad quem pervenit Apostolus tuus, cum dicebat se nihil scire, nisi Christum & hunc crucifixum. Roboretur infirmitas mea fortitudine tua, vincat bonitas tua malitiam meam; & deformitas mea tua pulchritudine decoretur. Sursum erige me per æternorum affectionem, copula tecum per amoris unitatem, conserva per finalem perseverantiam; ut tuo ductu revelet anima mea ad te principium & finem suum, à quo nunquam separatur. Amen.

(:†:)

Oratio ad B. Virginem.

GLoriosissima Mater Dei Virgo Maria, tota fiducia mea, & unicum solatium languentis animæ meæ, precor te, ut mihi miserrimo peccatori assistere hac hora digneris, qua pretiosissimum Filii tui corpus & sanguinem æterno Patri oblaturus sum; sicut amans & dolens eidem Filio tuo in cruce pendenti & se pro nostra salute offerenti assististi. Ne me despicias, Mater misericordiæ, ob intolerabilem peccatorum meorum foeditatem; neque avertas faciem tuam à me, quem Filius tuus tanto amore dilexit, ut pro me mori dignatus sit. Plena es gratiarum, plena rore coelesti, innixa super dilectum tuum, delitiis affluens. Ciba ergo pauperem tuum de superfluenti mensa tua: tuarumque virtutum vestibus indue me, ut his ornatus divino conspectui gratus appaream. Memento illius charitatis, quia verbum Dei ex te carnem assumpsit, ut tu fieres mater nostra. Aperi manum tuam, & imple me benedictionibus, quibus te Deus benedixit in æternum, ut te interveniente tremenda mysteria acceptabiliter perficere, & sancta sanctorum digne merear degustare.

Oratio ad Sanctos Angelos.

Sancti Angeli, purissimi spiritus, ministri Dei Altissimi, qui facitis voluntatem ejus, & orantium preces in cælum deferitis : Tuque præcipue fidelissime Custos meus, stete mecum juxta aram, in qua Deo Patri totius mundi pretium oblaturus sum, & in vestris thuribulis incensum orationum mearum suscipite, ut fumus aromatum hujus divini sacrificii ascendat per manus vestras in conspectu Dei. Purgate, illuminate, perficite, & dirigite me, vestramque puritatem & innocentiam impetrate mihi, ut appaream coram Deo decenter ornatus.

Sancti Archangeli, duces illustrissimi militiæ cælestis, instruite me ut hæc sancta mysteria percipiam, fidemque vivam & efficacem hujus sacramenti in me excitate.

Altissimi Principatus, vera pace interna animam meam componite ut in ea jugiter commoretur Dominus de quo scriptum est, *Et factus est in pace locus ejus.*

Sanctissimæ Virtutes assistite mihi, ut proficiens de virtute in virtutem Deum deorum dignus sim oculo fidei cernere, manibus contrectare, intus recipere, ac tandem

tandem in patria clarè vobiscum intneri.

Inviçtiſſimæ Potestates, dæmonum impetus cohibete, ne mihi appropinquent sacrificanti, ut sine impedimento dignè merear Deo servire, & ministrare. Potentiſſimæ Dominationes veram mihi & sanetam libertatem obtinete, ut nec peccato serviam, nec corporis mei appetitui, & sensibus subdar. Throni stabiles & sublimes, sedes pulcherrimæ Dei, discam à vobis veram humilitatem & subjectionem, ut fiat anima mea gratissimum domicilium Deo, qui superbis resistit, & super humilem & quietum requiescit.

Clarissima & nobilissima cœli lumina Cherubim, illustrate mentem meam plenitudine scientiæ, ut summam vilitatem meam, huiusque sacrificii infinitam excellentiam agnoscam.

Supremi spiritus Seraphim, ardentissimi amatores Dei, solvite gelu cordis mei, & vestrum in eo ignem succendite, ut Deum vobiscum ardenter amem, atque urinam sicut vos.

§. XX.

Invocatio omnium Sanctorum.

Sancti Dei omnes, cives supernæ patriæ,
incli-

inclinate aures vestras & dimitrite lumina ad me, meamque orationem exaudite. Ad vos clamo pauper, nudus, & infirmus, cui omnia defunt ornamenta virtutum: ad vos clamo, & vestram imploro benignitatem; succurrite infirmitati meæ, fidem meam & spem roborate, excitate in me igniculum amoris vestri, induite me veste nuptiali, orname donis, quibus abundatis, ut sine rubore introire valeam in locum tabernaculi admirabilis, in aulam cælestis convivii, in conspectu divinæ majestatis.

Sancti Patriarchæ & Prophetæ, qui Christum Dominum nostrum dictis propheta-
stis, & ardentissimis desideriis de cælo ad terram traxistis, hujusque Sacramenti mysteria variis typis & umbris præfigurastis, preces fundite pro me, ut ipsum Dei Filium sanctè tractare possim & puro corde complecti.

Sancti Apostoli quos Christus in ultima cœna novi Testamenti sacerdotes creavit, ac primùm seipso cibavit, vos supplex exoro ut vestra adjutus ope gratiam non negligam per manuum impositionem mihi collatam, sed magno quotidie augeam incremento.

Sancti Martyres, qui Christo Regi pro nobis crucifixo vicem quam potuistis vitæ oblatione per martyrium rependistis ipsum pro me orate ut ignem sui amoris accendat in corde meo, quo succensus & purificatus
me ipsum

meipsum maſtem Deo hoſtiam vivam & ei
placentem; ſicque paratus & probatus ad hoc
divinum ſacrificium accedam.

Sancti Pontifices & Confeſſores myſterio-
rum Dei fideliffimi diſpenſatores, qui hoſtiam
placationis frequenter pro populo obtuliſtis;
pro me obiccro intercedite, ut meum quod
oblaturus ſum ſacrifi. ium Deo ſit acceptabi-
le, mihiſque & omnibus pro quibus illud of-
feram, propitiabile.

Sancti Monachi & Eremitæ, qui cibo po-
tuſque cæleſti ſæpiùs reſecti pravas concupiſ-
centias, & vitæ hujus pericula ſuperaviſtis, ad-
juvate me orationibus veſtris, ut ſacris hiſce
myſteriis armatus meipſum vincam, & omnes
inimicos animæ meæ conteram ſub pedibus
meis.

Sanctæ Virgines Deo amabiles, quæ ſtudio
caſtitalis dignum in vobis Filio Dei habita-
culum præparaſtis, & nunc in cælo canticum
novum concinitis, quod nemo poteſt dicere,
niſi fuerit Virginitatis prærogativa eximius,
impetrate mihi perfectiſſimam caſtitalitatem,
qua corpus & animam in omni puritate con-
tineam, ut Chriſto Domino, qui paſcitur in-
ter lilia, gratum in corde meo exhibeam do-
micilium.

Sancti mei tutelares N. N. & vos Sancti
N. N. quorum hodie memoriam veneramur,
veſtro conſiſus patrocinio accedo nunc ad
im-

immolandum corpus & sanguinem Jesu Christi Domini nostri, comitamini me euntem ad altare, fulcite meritis vestris, ornate virtutibus, ut hoc sacrificium viva fide, ferventi charitate, & plena devotione perficiam, perque ejus continuum & salutiferum usum vestro dignus consortio tandem inveniar. Amen.

C A P. V.

De Missæ celebratione.

§: I.

De proxima dispositione ad Missam.

Pervulgatum apud Sanctos Patres axioma est, quod talem se animæ exhibet Deus, qualem se illa præparat Deo. Idèd Christus in Eucharistia aliis quidem est fructus vitæ, panis Angelorum, manna absconditum, paradus deliciarum, ignis consumens, & tertium cælum, in quo audiuntur arcana verba, quæ non licet homini loqui. Aliis verò est panis insipidus, omni carens dulcedine, & vitali operatione, & nauseat anima eorum super cibo isto: quia nimirum mors est malis, vita
bonis

bonis; & sicut quisque erga Deum affectus est, talem ipsum erga se experitur. Pauci sunt qui admirabiles hujus sacri convivii in se sentiant effectus, quia pauci sunt, qui se ad illos recipiendos ritè disponant; qui sermone cogitantiæ ad sancta sanctorum accedere ad altare Dei, ad Deum ipsum. Ideò multi infirmi sunt & imbecilles, & dormiunt multi, Mortem olim summo sacerdoti minabatur Deus, si ausus fuisset introire in sancta sanctorum sine strepitu tintinnabulorum, non radians gemmis, non fulgens auro omniumque virtutum varietate circumamictus. Quam ergò poenam merebitur novæ legis sacerdos, qui non ad arcam typicam, sed ad Deum ipsum accedit, ut filium ejus Dominum Jesum Christum immolet, tangat, comedat; nisi id faciat ea sollicitudine, attentione, & apparatu, qui dignus sit tali convivio, dignus Deo? Instante itaque celebratione totis viribus curare debet, ut in ara cordis ignem divini amoris succendar, actusque eliciat divinarum virtutum, qui heroici sint, & tanto sacrificio, ejusque termino & objecto, quantum fieri poterit, convenientes.

Quia verò in hoc sacrificio non solum animus, sed etiam corpus occupatur, ipsum quoque oportet ab omni lorde in-contaminatum custodire. Si enim sacerdos Mosaica
sacri-

sacrificia, quæ non nisi infirma & egena elementa fuerunt, ac umbra futuro, cum, oblaturus, ex Dei præscripto nitidis vestibus indui, corpusque lavare tenebatur: quanto magis decet a sordibus etiam corporeis Christianum sacerdotem expurgari, qui Domini sui carnem, & sanguinem offert, comedit, bibit? Et primò quidem necessariæ celebraturo sunt hæ corporis dispositiones, jejunium scilicet, castitas, & carnis munditia, de quibus differere ad scholasticos spectat: vestes item compositæ, & modestæ, quæ sordibus careant & pompa, nec quicquam redoleant, quod à statu sacerdotis alienum sit Tum quia Christus ante hujus sacramenti institutionem lavit pedes discipulorum suorum, debet sacerdos pedes animæ, qui sunt affectus, ab omni macula expurgare, cor lacrymis abluere, & dum manus lavat actu ferventissimo contritionis omnem vel levissimam culpam expiare. Cum verò lotis manibus hostiam patenæ imponet, intentionem renovabit, considerans quod ille panis mox fiet corpus Christi: tum ex suæ vilitatis & impenetrabilis dignitatis hujus mysterii apprehensione, actus eliciet timoris & confusionis.

§. II.

De Sacris vestibus, & earum significatione.

Sicut Reges & Magistratus non vulgari & quotidiano vestitu in publicis functionibus uti solent, sed alio augustiore, quo potestas eorum appareat, & ipsis reverentia concilietur: ita sacerdos celebraturus sacro & peculiari utitur habitu, amictu scilicet alba, cingulo, manipulo, stola, calula, sive planeta, quibus & passio Christi ante sacrificium recolenda repræsentatur, & ejusdem virtutes exprimuntur, quibus ornari celebrantem par est, ut sacerdotio fungatur in justitia & sanctitate veritatis. Cum enim hoc sacrificium incruentum idem sit cum sacrificio crucis, ut suprâ explicavimus, congruum est ut sacerdos, qui Christi pro nobis morientis personam gerit, ejus quoque similitudinem habeat in vestimentis; idque ad decus & reverentiam sacrificii adhibeatur, quod impius Judæorum furor ad contumeliam intulit Salvatori. Porro Amictus velamen illud significat, quo facies Christi velata est, cum percutiebant eum illudentes & dicentes, *Prophetiza nobis, quis est, qui te percussit?* Alba vestem albam denotat, qua ab Herode tan-

E

quam

quam stultus indutus fuit. Cingulum funes, quibus in horto vinxerunt eum; sive flagella, quibus columnæ alligatum crudelissimè cæciderunt. Manipulus vincula, quibus adstrictæ sunt manus ejus tanquam hominis nefarii & scelerati. Stola funes collo ejus injectos, sive crucis patibulum humeris ejus impositum, & in quo pro nobis pependit. Planeta vestem purpuream, quam ei milites in domo Pilati tanquam ludicro Regi imposuerunt. Cum igitur hæc indumenta signa sint eorum, quæ Christus pro nobis perpeffus est, varii actus à sacerdote, dum illis induitur, eliciendi sunt, amoris, doloris, gratitudinis, & intensissimi desiderii ejus patientiam & humilitatem imitandi in doloribus, afflictionibus, opprobriis, aliisque adversitatibus sustinendis.

Considerandæ sunt etiam virtutes, quæ per eadem indumenta mysticè designantur, ut discat sacerdos, qua vitæ sanctimonia & morum integritate præditus esse debeat: scriptum est enim: *Sacerdotes tui induantur justitiam*, omnibus scilicet virtutibus ornati sint, quas justitiæ nomine passim sacræ litteræ comprehendunt.

Amictus itaque significat oportere mentem in æternæ dumtaxat salutis, rerumque cælestium consideratione fixam habere, ab omnibus curis rerum caducarum amotam,
& con-

& contra quoscumque hostium incurfus spe
& fiducia in Deum tanquam galea salutari
communitam. Refert etiam Amictus Chri-
sti Domini humanitatem, cujus caput Di-
vinitas est, quæ ab illa occultatur, sicut A-
mictus caput regis sacerdotis. Neque enim
oculi nostri Solis justitiæ infinitum splendo-
rem intueri potuissent, nisi carnis nube ope-
riretur. Quare sacerdos, cum illum acci-
piens osculatur & capiti imponit, se amoris
osculo sacratissimam Christi Humanitatem
tangere, & capiti imponere putet, ut ea se
protegat & tueatur, dicens cum Propheta,
*Domine virtus salutis mea obumbrasti caput
meum in die belli.* Obiter quoque per Ami-
ctum monetur sacerdos maximam servare
oculorum modestiam, cum pergir ad Altare,
& ibi manet, & ab eo redit, nihil prorsus
aspiciendo, nisi quod necessarium est, ut vi-
deat quod facit.

Alba totum corpus regens innocentiam,
simplicitatem, puritatem, animique candore-
m, & pulchritudinem indicat, quæ totum
sacerdotem complecti, & exornare intrus &
extra debet, atque in omnibus operibus ejus
splendere, ut sit sanctus & immaculatus in
conspectu Dei, seque talem temper exhibeat
divinis mysteriis celebrandis

Cingulum indicium est Castitatis, quæ
in sacerdote ita splendere debet, ut nullam

prorsus tam in corpore quam in corde admittat labem. In cuius rei typum iussit olim Deus, ut comedentes Agnum, accingerent renes suos: & ipse Christus ait, *Sint lumbi vestri præcincti*. Idem quoque B. Joanni apparuit in Apocalypsi præcinctus zona aurea, ut nimirum intelligamus oportere nos omnes affectus purificare, & amorem carnalem vincere spirituali, quod est aurum charitatis.

Manipulus præmissio crucis osculo sinistro brachio insertus ostendit lachrymas, dolorem & poenitentiam, quibus lugere peccata, ac perpetuò dolere sacerdos debet; carnis item & spiritus mortificationem, & humilitatem, qua accedendum est ad altare; tum futuram bonorum operum retributionem, sicut Psalmographus cecinit: *Euntes ibant & flebant mittentes semina sua: venientes autem venient cum exultatione portantes manipulos suos.*

Stola collo superposita, & in modum crucis per medium pectoris ducta demonstrat sacerdotem teneri se Deo unire & quodammodo colligare, suamque crucem Dei causa patienter ferre, divinæ legi cum omni obedientia se subicere, ejusque jugum alacriter portare, ac semper memorem esse mandatorum Dei ad faciendum ea.

Calula, quæ cæteris vestibus splendidior
& præ-

& pretiosior illis superinduitur, signum est Charitatis, quæ reliquis virtutibus excelsior omnibus supereminet tanquam illarum Regina, & vinculum perfectionis. Omnes enim sine ea sunt imperfectæ, ab ea pendent omnia mandata divinæ legis, & omnia bona in ipsa continentur. Sicut autem casula in duas partes dividitur, ita charitas duplex est, erga Deum & proximum: & sicut illa varios excigit colores juxta temporis aut festivitatis diversitatem; ita hæc varios affectus, nunc lætitiæ ob Dei magnalia, nunc gratitudinis ob ejus beneficia, nunc fortitudinis in adversis, nunc tristitiæ ob propria & aliena peccata.

Hæ sunt præcipuæ virtutes, quas vestes sacerdotales significant, quarum actibus induere se debet sacerdos, ut suum dignè offerat sacrificium. Consuetas autem Ecclesiæ preces singulis indumentis accommodatas attentè & devotè recitabit: & cum indutus fuerit seipsum considerabit tanquam lupum in vestimentis ovium, & rubore suffusus veniam à Deo flagitabit,

§. III.

De accessu Sacerdotis ad Altare.

SI ad omnes sacras functiones sanctè accedendum

dendum, & omnes sanctè peragenda sunt ; multò majori sanctitate hoc divinum sacrificium offerendum est, quò nihil sanctius , nihil excellentius, nihil divinius esse potest. Ad hoc omni conatu niti debes, Christiane sacerdos, si tam sublimi, & tremendo ministerio ritè & perfectè fungi desideras. Quare ut tibi prosum, documenta quædam generalia præmittam : deinde sigillatim proponā aliquot considerationes pro singulis sacrificii partibus, ex quibus pios elicere affectus possis, & mentem utiliter occupare, ne distrahatur. Neque deterrearis si hujusmodi considerationes & affectus aliquantò fusius explicavero : licet enim multis verbis describantur, possunt tamen in momento elici, nec Missæ celebrationem solito prolixiorē reddent, ut re ipsa experieris ; nam ipso usu memoriæ tenaciter infigentur, adèd ut eos quasi naturaliter eliciturus sis, absque ulla confusione, aut capitis fatigatione. Primum generale documentum est, ne toto sacrificii tempore Deum offendas ullo peccato veniali : nec ullo defectu & imperfectione tam venerandi sacrificii excellentiam contamines. Id verò assequeris, si ea reverentia, attentione & devotione celebraveris, quæ omnem vel levissimam animi evagationem excludat : si exactissimè & scrupulosissimè observaveris quicquid in Missa-
li præ-

li præscribitur circa ritus & cærimonias, eo modo quo à viris seriò perfectioni incumben-
tibus observari solent.

Secundò, omnia verba, quæ sive elata, si-
vè submissima voce proferuntur, clarè, distin-
ctè, ferventer, & absque ulla festinatione
pronunciabis, nihil interim mente revolvens,
quantum vis bonum & sanctum videatur,
quod à propria & litterali verborum signifi-
catione alienum sit, ut te menti Ecclesiæ con-
formes, quæ omnes Missæ preces, lectiones,
& sententias magno cum delectu ad sacerdo-
tis & astantium instructionem & devotio-
nem selegit. Ad hoc autem plurimum pro-
derit omnes Missæ ritus perspectos habere,
eaque omnia probè intelligere, quæ tum in
lectionibus, Collectis, Evangelio, Versibus,
& cæteris hujusmodi; tum in canone con-
tinentur, quæ facilè discas ex eorum lectione,
qui de officiis Ecclesiasticis scripserunt, qua-
les sunt Isidorus, Amalarius, Rabanus, Berno,
Hugo Victorinus, Rupertus Abbas, Diony-
sius item in libro de Ecclesiastica Hierarchia,
Germanus in Theoria rerum Ecclesiastica-
rum, & ex recentioribus Gabriel Biel in Ca-
nonem, Durandus in Rationali, Joannes Ba-
ptista Scottia de Sacrificio Missæ, & alii plu-
res. Affectus verò elicies, quales infrà propo-
nam, eorum quæ recitas & agis sensui & si-
gnificationi convenientes.

Terriò, sicut in Missali præcipitur, antequam sacris te vestibus induas, Missam celebrandam perquires, perleges, & ad ea quæ dicturus es signacula ordinabis, ne te postea contingat aut in verbis hæsitare, aut in cæremoniis deficere, & perturbari.

Quartò, Processurus ad Altare, Crucifixum vel aliam imaginem humillima inclinatione salutabis, te tanto ministerio indignum reputans, atque idè ipsius Christi, sanctorumq; opem implorabis. Tum ipsum Christum mente intueres, quasi Cruce onustum & ad Calvaria montem iturum, ante te incedentem. Sequere ipsum primarium offerentem, cujus passio & mors à te debet repræsentari: sequere, inquam cum modestia & gravitate, & agmina Angelorum te undique stipantia venerare: teque existima ex hoc mundo in cælum transferri.

Quintò, Cùm perveneris ad Altare, cælum tibi desuper veluti apertum contemplare, & curiam cælestem, Deumque ipsum spectantem te pro universa Ecclesia hostiam litantem immaculatam. Memineris poenam mortis olim indictam bestia quæ montem retegisset, idque tibi applica hominum pessimo, & timorem concipe. Mox in Deum assurgens, satage quantum potes ferventissimos actus charitatis elicere, cupiens in Christum totus converti, eique simillimus fieri
virtu-

virtutum imitatione. Cum denique librum aperis, memor esto libri, quem aperuit Agnus, & septem signaculorum ejus; & desidera Christi fidem in universum orbem propaga-
 xi.

§. IV.

De initio Missæ usque ad Introitum.

CAlice ritè collocato & Missali aperto, stans paulisper in medio Altaris, & facta cruci inclinatione te cum Abrahamo quasi pulverem & cinerem antè conspectum Domini confiteberis imitans Christum, qui celos inclinavit & descendit formam servi accipiens: quò enim humilior fueris, eò gratior & acceptior erit Deo oblatus tua. Mox descendens ad arpedinè Altaris, Verbi æterni Incarnationem recòle, ejusque dilectionem & admirabilem promptitudinem ad opus nostræ redemptionis suscipiendum. Iterata autem inclinatione te intime humilia, & Deum adora pro omni creatura. Dum signo Crucis te signans dicis, *In nomine Patris & Filii, & Spiritus sancti*; anima adverte qualem & quantum sit nomen, à quo sacri fionis autpicaris, & sic te gere ut tantam deest majestatem. Magni momenti est Sanctissimæ Trini-

tatis præsentiam initio concipere, & ab ea nunquam deflectere; ad ipsam enim & ad ejus gloriam oblatio dirigitur, ejusque memoria robur tribuit ad improbos hostium conatus elidendos, qui semper tentant variis & inutilibus curis, atque imaginationibus mentem à sacrificio avocare. Sic conceptâ Dei præsentia, duos affectus raptim elicies, Fidei contra infideles, Trinitatem negantes, & recordationis Crucis Christi, atque passionis in ea completæ, ex qua fluxerunt omnia bona. Hos autem affectus ad omne signum crucis renovabis.

Sequitur antiphona, *Introibo ad altare Dei*, quæ ter repetitur ante psalmum, in ipso, & post ipsum; ut intelligas spirituali impulsu, & alacritate, ac summa veneratione totam Missæ actionem peragendam esse, omni abjecta repiditate. Admirare Dei bonitatem, qui te vocavit ad Altare suum: quis enim es tu, ut audeas ad ipsum introire? Ora abscondi in abscondito faciei Domini à conturbatione malorum spirituum; ne immittentes terra phantasmata divinum perturbent ministerium. Ora etiam renovari in te animæ juventutem, quæ est fervor spiritus, ex quo vera & solida lætitia procedit.

Ad primum versiculum psalmi, *Judica me Deus,*

Deus, considera ea præparatione & dispositione ad altare accedendum esse, ut Dei iudicium non pertimescas, ut discernaris à gente non sancta & iniqua, sisque purus & sine macula ante Deum, quantum fert humana fragilitas. Hanc autem puritatem humiliter peres, cum certa fiducia eam meritis Christi obrinendi.

Ad 2. *Quia tu es Deus fortitudo mea.* Erubescere quod toties tanti sacramenti divino alimento confortatus adhuc imbecillis es, adhuc tristis incedis, & cuicumque levissima tentationi turpiter succumbis. Merito ergo repellit te Deus, merito te affligit inimicus, nisi ipse vires suppeditet, qui est fortitudo tua & robur tuum.

Ad 3. *Emitte lucem tuam.* Pete divinum lumen, ut veritatem à vanitate discernens, ipsam veritatem sequaris, cujus splendoribus interior sensus illustratus cum externo sacrificio concorder. Mons verò sanctus, qui in hoc versiculo commemoratur, altare est, Calvaria montem indicans, quia in eo Christi passio & mors repræsentanda est.

Ad 4. *Et introibo.* Magnum renova in te reverentiæ affectum erga Altare & sacrificium.

Ad 5. *Confitebor tibi in cithara.* Excita in te cordis lætitiā, quæ per citharam signi-

ficatur: sed statim oculos ad tuam imperfectionem reflectens ingemisce & dic, *Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me?*

Ad 6. *Spera in Deo.* Ne despondeas animum, restat enim spes in salutari tuo, in quo tota fiducia collocanda est, quoniam ipse dabit ut obtentâ culpâ veniâ, in ipso gaudeas, & in ejus laudibus perleveres.

Hac spe excitatus dices cum ingenti fervore, *Gloria Patri & Filio*, caput inclinans & offerens ad omnia adversa, & ad mortem pro Deo sustinendâ. Tum repetita antiphona *Intrabo.* ut benè memineris quò ingrederis, & quid aggrederis, dices, *Adjutorium nostrum.* ut discas non ponere fiduciam in tuis viribus & industria, sed in eo *qui fecit calum & terram*, à quo duplex adjutorium postulabis, pro consequenda æterna salute & mediis ad eam necessariis, & pro illa peculiari necessitate, pro qua offers sacrificium.

Subditur statim generalis confessio, quia *justus prior accusator est sui*, quam humiliter recitabis, actum eliciens contritionis, ut est distincta ab attritione; dolens scilicet de peccatis tuis & totius mundi super omnia mala, idq; purè propter Deum super omnia bona dilectû; dabisque operam ut verba illa, *mea culpa*, cum magno doloris sensu proferas, & cum bona spe divinæ misericordiæ pro tuis & aliorum peccatis. Confiteris autem

non

non solum Deo Creatori, Redemptori, & Judici tuo; sed etiam B. Virgini, cujus innocentem filium sceleribus tuis interfecisti: B. Michaëli Archangelo, cujus obsequiis te ingratum exhibuisti: B. Joanni Baptistæ, & aliis Sanctis, quorum monita & exempla contempsisti: fratribus quoque, quibus scandalo fuisti. Agnoscens autem fragilitatem tuam & necessitatem, auxilium eorum imploras quibus confessus es, ut pro te orent, quod humiliter facies: & cum astantes preces pro te fundunt dicentes, *Miserereatur*, dum etiam ipsi confitentur, dum sequentes versiculos recitas, illum in te spiritum excitabis, quem verba sonant, magno animi ardore & devotione.

Osculum altari semper figes tenero amoris affectu erga Dominum Jesum Christum, cum intenso desiderio semper ei adhærendi, & ideò brevem sed ferventissimum amoris actum elicies.

§. V.

De Introitu usque ad Epistolam.

INtroitum & ea quæ sequuntur sedatè, attentè, & devotè recitabis, adhibitis magna cum honestate præscriptis cæremoniis, ut
spiritua-

spiritualem ac divinam rem agi omnes intelligent. Attendes autem ad sensum verborum, & cum dicis *Gloria Patri*, Sanctissimam Trinitatem adorabis optando ut omnes illi serviant. *Kyrie eleison* ad singulas tres personas mente in cælum erectus diriges petens remissionem peccatorum cordis, oris & operis pro te & aliis: & quia novies repetitur quot sunt Angelorum chori, ipsorum vocibus tuam conjunges, & cor ad illos elevabis. Ad *Gloria in excelsis*, miraberis quomodo peccator in terra aliena canticum Angelorum canere præsumas: tum alios affectus adjunges laudis, adorationis, gratiarum actionis, fidei, spei, amoris, zeli gloriæ Dei, petitionis & obsecrationis, juxta sensum verborum. Hæc autem verba, *Tu solus sanctus, Tu solus Dominus. Tu solus Altissimus Iesu Christe*, intensiori affectu charitatis & reverentiæ erga Christum Dominum pronuntiabis, desiderans, ut ab omnibus ametur, honoretur, glorificetur.

Hymno absoluto sequitur salutatio populi per hæc verba, *Dominus vobiscum*. Quoties autem ea dices, oprabis intimo affectu Ecclesiæ Dei & toti mundo omnem Dei benedictum nem, per quam singulis animabus id quod maxime indigent, conferatur. Dicturus Collectas erubesces, quod mediator inter Deum & populum esse audeas, qui to-

ties alios ad malum pertraxisti. Cum dicis *Per Dominum*, offeres Deo omnia merita Christi cum magna fiducia quia scriptum est, *Quicquid petieritis Patrem in nomine meo dabit vobis*. Expendes autem verba Orationum, quæ & per se magni ponderis & efficacix sunt, & cum in persona Ecclesiæ à celebrante recitantur, facilius postulata impetrant ob sacrificii præstantiam.

§. VI.

De Epistola, Evangelio, & Symbolo.

Absoluto Introitu sequitur instructio populi in fide, per doctrinam Prophetarum & Apostolorum in Epistola, per verba Christi in Evangelio, per articulos fidei in symbolo; quæ omnia mysteriorum sanctificationi, ut nos purgent & præparent, præmittuntur.

Ipsam verò Epistolam & Evangelium lecturus mente elice hunc actum humilitatis. Egone in Ecclesia divina depromam oracula, qui tamdiu sedi in Cathedra pestilentix? Ego Evangelium promulgabo, qui factis & exemplis Evangelium impugnavi? Deinde considera beatos nos esse, quia ut ait Baruch Propheta, quæ Deo placeant manifesta sunt nobis,

nobis. Deus enim voluntatem suam nobis revelavit per Prophetas & Apostolos in eorum libris & epistolis, & per Filium suum in Evangelio. Ideò hæc omnia magna cum attentione & reverentia legenda sunt tanquàm sermones Dei, gratias ei agendo, quod in mundum doctrina tua illuminare & instruere dignatus sit: promptumque animum offerendo ad servanda ipsius mandata tam in prosperis, quam in adversis. De hoc autem nos monent in Epistolæ lectione manus super librum pœnæ & veluti operi admoræ.

Graduale etiam, & cætera quæ sequuntur, exequendi desiderium significant, & ascensum ad apicem Christianæ perfectionis, qui sunt fructus Propheticæ & Apostolicæ prædicationis. Quidam devotus Sacerdos dicebat se quotidie duabus concionibus interesse elegantissimis & efficacissimis, lectioni nimirum Epistolæ, & Evangelii: quas sic audiendas afferebat, ac si Apostolus & Christus præsentesset forent, & loquerentur, cum firmissimo proposito exequendi quod docent. Turpissima enim esset ejus præcepti transgressio, quod ab Apostolo & à Christo ea die auditum fuit nam videretur Verbi Divini statim oblitus esse, & tantos Concionatores neglexisse.

Initio Evangelii librum & teipsum signabis signo crucis cum tenero affectu erga
Christi

Christi Passionē & mortem. Fit autem ipsum signum in fronte sede pudoris, ne Evangelium erubescas, in ore ut palam annuncies & confitearis: in pectore ut illud in corde semper conserves, nec ulla diaboli suggestio fructum ejus impedire queat. In fine librum ibi osculaberis, ubi prius crucem formaveras, ad significandum amorem, quo ea doctrina amplectenda & executioni mandanda est: ideoque propones factor verbi esse, & non tantum auditor; actu ferventissimo amoris elicitō erga Deum ejusque legem.

Certis diebus lectionem Evangelii excipit Symbolum, ut fides exciteretur, & sicut corde ad justitiam creditur, sic ore confessio fiat ad salutem. Actus igitur fidei exercebis verbis correspondentes, & contrarias hæreses detestaberis. Christo item gratulaberis ob ejus gloriam, dum ipsius Resurrectio, Ascensio, & judiciaria potestas commemoratur, & gaudebis, quia regni ejus non erit finis. In illis verbis, *Qui cum Patre & Filio simul adoratur*, Spiritum sanctum adorabis, & intimo animi sensu sanctissimam Trinitatem glorificabis ob singula beneficia naturæ, gratiæ & gloriæ omnibus creaturis concessa & concedenda. Demum cum dicis, *Et vitam venturi sæculi*, spem firmam concipies vitam æternam meritis Christi obtinendi

De Offertorio usque ad Canonem.

HActenus instructio fidelium & Missa Catechumenorum, qui deinceps adesse non poterant, indicente eis Diacono ut exirent. Jam sequitur Missa fidelium, & quia hic inchoatur actio sacrificii incruenti, majori fervore & igneo pietatis sensu singula verba proferenda sunt. Exordiris autem ab osculo altaris; in quo divinum sacramentum perfici debet, ut hac amoris & honoris exhibitione, Dei quodammodo captes benevolentiam. Sed quia Dei amor annexam habet erga Proximum charitatem, sequitur populi salutatio tanquam commune amicitiae signum, quo ostendis te omni odio & dissensione carere, praecepit enim Dominus non esse offerendum munus, nisi praevia cum fratribus, qui aliquid habent contra offerentem, reconciliatione. Astantes etiam mones, ut simul tecum orent, dicens, *Oremus*, & hoc serventer facies respiciens in caelum ad Deum Patrem, deinde ad teipsum, tuumque nihilum, qui peccator cum sis omnium notarum aeterno Patri Filium suum offerre debes.

Quando patenam cum hostia in manibus accipies, pones in ea cor tuum, & omnium circun-

circumstantium , omniumque fidelium, ut ea quoque Deo offeras hac intentione , quod sicut panis, quem offers, mox convertetur in corpus Christi ; ita cor tuum & omnium fidelium, in ipsum Christum, per amorem & imitationem transformetur, adeò ut dicere omnes possint, *vivo ego jam non ego, vivit verò in me Christus.* Idem repetere poteris in calicis oblatione.

Dum vinum calici infundis , gratias ages Deo, quod sub his speciebus se occultare voluerit pro amore tuo : & cum misces aquam, desiderium excitabis te totum immergendi in abyssum meritorum Christi ; atque ad inaimam cum Deo unionem suspirabis. In oratione autem, *Deus qui humana substantia dignitatem,* tres veluti mixtiones seu conjunctiones prorsus admirabiles celebrari observabis, primam in humanæ naturæ creatione, cum mortali corpori immortalis anima copulata est : alteram in ejusdem à Verbo facta assumptione , cum duo extrema infinitè distantia in unitate personæ conjuncta sunt : tertiam in ejus elevatione ad gratiam & gloriam, ad consortium scilicet & participationem Divinitatis, quam ardentissimè concupisces.

Quamvis hoc sacrificium unicum sit, duabus tamen partibus constat, corpore videlicet Christi, sub speciebus panis, ejusque
sanguis-

sanguine sub speciebus vini. Ideò pane jam oblato, festim procedis ad vini oblationem. Utramque verò extends ad omnes fines propter quos hoc sacrificium institutum fuit, qui cum sint maximi momenti, cum summo devotionis fervore hæ oblationes fieri debent ac si tu solus esses in toto mundo sacerdos, & ab hoc sacrificio omnium hominum salus penderet.

Subditur brevis precatio. *In spiritu humilitatis* ex longiori decerpta, quam Azarias unus ex tribus pueris inter flammis fornacis Babilonicæ concepit, animo verè contrito & summæ humilitatis affectu recitanda. Sequitur alia oratio, *Veni sanctificator*, qua Deum invocas omnis sanctificationis auctorem, ut non solum sacrificium jam præparatum perficere, sed sua etiam benedictione complere dignetur.

Dum manus lavas, protestaberis te velle purè ac mundè vivere, & à minimis etiam defectibus emundari: tum gratias ages, quod Christi sanguine lotus sis, aliosque affectus elicies verborum sensui conformes.

In oratione, *Suscipe sancta Trinitas*, non nudam & aridam beneficiorum Redemptionis nostræ, quæ ibi commemorantur, memoriam facies, sed quæ intimæ gratitudinis affectum includat. Quare totus in demississimam gratiarum actionem effusus hanc hostiam infi-

nitzæ dignitatis te posse offerre gaudebis , ad Dei gloriam, & ad honorem B. Virginis, & omnium Sanctorum, ut ipsi in cælis ante thronum Dei incensum orationum tuarum pro tua aliorumque salute repræsentent.

Postea memor imbecillitatis tuæ & considerans quanti momenti sit tantum sacrificium divinæ majestati offerre , ad circumstantium confugiens suffragia ipsos admones ut pro te orent. Manus autem extendis , ac si omnibus viscera pandas : & rursus jungis, quasi intra pectus receptos complectaris. Ipse verò, qui alios ad orandum hortatus es , secretò quoque oras, ut tuum à Deo sacrificium acceptetur. Porro inter hæc congruos his considerationibus affectus excitabis.

Secretis orationibus absolutis statim clara voce dicis, *Per omnia secula seculorum*, nihil sonans temporale, sed sublime & æreum. Tum populum salutans non te ad eum promere convertis, quia jam debes à terrenis abductus, totus Deo intentus esse, Jubes autem *Sursum corda* attolli, ac si diceres, Elevamini omnes creaturæ ad Deum , emergite è foveæ terræ, & quæ sursum sunt quarite, quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram. Corda verò ad superna subvecta ad gratias Deo agendas hortaris, quia nihil dignius , nihil magis æquum & salutare, quam beneficiorum memorem esse. Ideò cor tuum expandes
ad

ad omnes creaturas, & ad omnia beneficia illis collata, gratiarum enim actio potissima est ad ampliorem gratiam dispositio. Succedit Præfatio, quasi proloquium, seu præparatio quædam ad eam actionem, quæ propriè sacrificium continet, in qua Deum impensius laudas, advocatis etiam cælestibus spiritibus, ut tecum concinant. Ne tamen temerè in Angelorum choros te ingeras, facultatem à Deo petis humili supplicatione dicens, *Cum quibus & nostras voces ut admitti jubeas deprecamur.* Ita Angelicis junctus agminibus sacrum Trisagion psalles cum summa reverentia & fervore, qui tantus sit, ut quantum fieri potest, supernorum spirituum affectui correspondeat, & adæquetur. Si enim *tremunt Potestates*, quæ sunt veluti cæli columnæ, quanto debes horrore ac tremore concutitur vilissimus terre vermiculus, qui Deum toties & tam enormiter offendisti? Porro continet hic hymnus tres laudes, & duas petitiones. Nam primò laudas sanctitatem, potentiam, ac supremum Dei dominium, cum dicis *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus Sabaoth.* Secundò celebras gloriam ejus, quæ in tot creaturis in cælo & in terra tam mirabiliter elucet, his verbis: *Pleni sunt celi & terra gloria tua.* Tertiò magnificas Christum Dominum dicens. *Be-*
dictus

nedictus qui venit in nomine Domini: & cum hoc dicis, ipsum invitabis in animam tuam affectu omnium Sanctorum. Duæ verò petitiones insunt verbis istis, Hosanna in excelsis, quæ bis reperuntur, & illis salutem postulas, & quæ ad eam sunt necessaria, primò à Deo, deinde à Christo. Hic autem hymnus ideò Canoni præmittitur, ut ex ipso admonearis te in maximi momenti negotio coram throno divinæ Majestatis consistere, ac veluti in Sancta sanctorum introire: & si hactenus oportuit te purum & ferventem esse, jam memineris te deinceps debere tanto ardore inflammari, ut eo possis omnes circumstantes, imò universum terrarum orbem succendere.

§. VIII.

De Canone usque ad Consecrationem.

HÆc pars Missæ Canon dicitur, id est Regula, quæ in sacrificii oblatione servanda est. Constat autem, ut testatur Tridentinum Concilium, ex ipsis verbis Domini, ex Apostolorum traditionibus, ac Summorum Pontificum institutionibus; nihil-

nihilque continet quod non maximam redoleat pietatem & sanctitatem, atque offerrentia. ita entes in Deum erigat, ut cum eo jungantur. Submissa voce recitatur, ut per silentium tum gravitas negotii, quod quasi secretò cum Deo tractatur; tum compositus, pacatusque animi status, qui ad hanc functionem ritè peragendam necessarius est, intelligatur. Ejus verba attentè & devotè prolata ipsa literalì significatione pios affectus suppeditabunt. Per particulam igitur, connectitur cum præcedentibus: cum enim tibi Angelorum ministerio, quorum vocibus tuas adungi in Præfatione rogasti, jam quasi pateat ad cælum via; statim fiducialiter ad thronum Dei accedis, & elevatis sursum oculis, expansisque manibus, preces tuas ad Deum effundis, per Christum eum rogans, uti accepta habeat *hac dona* ab ipso nobis collata, *hac munera* à nobis ipsi oblata, *hac sancta sacrificia*, quæ pro peccatis nostris offeruntur. Et primò quidem personam commemoras, cui oblatio dirigitur, nempe Deum Patrem: secundò, Mediatorem Christum Jesum: tertio, offerentes, eorumque affectum: quarto res oblatas, quas petis ut Deus acceptet ac benedicat: quinto, eos pro quibus offertur, Ecclesiam scilicet, summum Pontificem, & alios: sexto, ea omnia, quæ consequi hac oblatione desideras, redemptionem,

nem, salutem, incolumitatem : septimò, Be-
tam Virginem, & præcipuos Principes Cu-
riæ cælestis, quorum suffragia memor tuæ
imbecillitatis imploras, ut Deum tibi pro-
pitium reddant.

Ut omnium recordari possis, pro quibus
orare debes, postquam dixisti, *Memento Do-
mine famulorum, famularumque tuarum* : ut-
que ipsæ preces vim habeant efficaciorē,
multum proderit cum Christi Domini cru-
ciatibus illas sociare, hunc ferè in modum.
Primò, pro te ipso orabis per sanguinem pro
nobis effusum, ut per illum expieris à pecca-
tis, & eas virtutes obtineas, quæ tibi maxi-
mæ sunt necessariæ, & finalem perseveran-
tiam. 2. Per latus transfixum Ecclesiam
commendabis, quæ ex eo orta est. 3. Per
caput Spinis coronatum, Summum Pontifi-
cem, omnesque Principes, & Antistites. 4. Per
vulnus dexteræ manus, amicos, consangui-
neos, & benefactores. 5. Per vulnus fini-
stræ, omnes qui te oderunt, vel aliqua mole-
stia aut scandalo affecerunt. 6. Per dextrum
pedem transforatum, personas, & negotia à
superioribus commendata. 7. Per sinistram,
omnes qui sunt in peccato mortali, ut in
dexteram partem transferantur. 8. Per flagel-
la, sputa, & alapas, ethnicos, hæreticos, cæ-
terosque infideles, qui Deum contumeliis
afficiunt. 9. Per crucifixionem, Religiosos

F

omnium

omnium ordinum , ut crucem voluntariæ
aspernitatis libenter ferant. 10. Per sitim, eos
omnes qui tuas preces expetunt. 11. Per an-
gorem, quem in horro pati voluit, omnes qui
in aliqua calamitate, periculo, necessitate,
tentatione, aut molestia versantur. 12. Per
mortem & sepulturam, justos omnes, ut cum
ipso sepulti semper in iustitia perseverent.
Speciatim verò pro illis orabis, quorum te
Deus meminisse vult, tu nescis: pro his quos
Deus maximè diligit, licèt eorum numerum,
& nomina ignores; id enim gratissimum illi
est, ut amicorum ejus memor sis. Ab his au-
tem orationibus te brevissimè expedies, imi-
tatus Ecclesiam, quæ paucissimis verbis sei-
psam, Summum Pontificem & Antistitem,
omnesque orthodoxos commendat. Neque
enim decet privatas causas prolixius quàm
publicas tractare, præsertim apud eum Prin-
cipem, qui omnia scit, & nos admonuit, ne
orantes multum loquamur. Consulcius itaq;
erit pro omnibus ante Missam fusius orare,
ut in ipsa brevior sis.

Postquam verò privata devotioni satisfac-
cisti, rursus publicas Ecclesiæ preces assumes
pro circumstantibus & pro offerentibus, sive
præsentes sint, sive absentes: & quia sacrifi-
cium jam oblatum fuit in expiationem cul-
parum, in gratiarum actionem, & impetra-
tionem omnium beneficiorum, jam prima-
rius

rius ejus finis exprimitur hac oratione, *Hanc igitur oblationem servitutis nostræ, qua protestaris & agnoscis supremum Dei dominium, & infimam nostram servitutem ac subjectionem; expansis manibus super oblata vereriritu, ut ea transferas in Dei potestatem, ipsum exorans, ut ab aeterna damnatione nos eripi jubeat, & in electorum suorum grege numerari.* Tum ipsi commendas sacrificii oblationem, ut eam *in omnibus benedictam, & inter dona sibi grata adscriptam & ratam, sive approbatam & confirmatam: atque rationabilem, divinis scilicet rationibus congruentem, ac tandem acceptabilem, id est dignam, quæ non solum ex parte doni, sed etiam ex parte ministri offerentis à Deo acceptetur non quidem ex nostris meritis habere, sed sua gratia facere dignetur.* Porro ad illa verba, *Ut nobis corpus & sanguis fiat dilectissimi Filii tui Domini nostri Iesu Christi;* actualem & expressam intentionem renovabis consecrandi corpus & sanguinem Christi per transubstantiationem panis & vini, Christi verbis conficiendam.

(†)

*De Consecratione usque ad Orationem
Dominicam.*

Post multas oblationes verbis hactenus expressas, sequitur tandem realis oblatio, quaidem Christus incruentè immolatur, qui in ara crucis semel seipsum cruentè obtulit. Quod si hactenus necessaria fuit puritas, humilitas & reverentia; multò major nunc requiritur, cum ad tremendum mysterium non sine timore & horrore perficiendum appropinquas. Humilia te igitur quantum potes, & recordare quid acciderit Oxæ: tum ea Christi verba tibi ad aurem dici existima, ecce appropinquat hora & filius hominis tradetur in manus peccatoris. Considera te hic, Christi personam gerere, totumque hominem internum & externum ad ejus majestatem & sanctitatem compone: & cura ne quid sit in te dissonum à persona quam sustines.

Hæc verba, *Qui pridie quam pateretur*, proferuntur historice, & recitative, ut inspicias & facias secundum exemplar, quod tibi à Christo Domino monstratum est. Cum dicis, *Accipit panem in sanctas ac venerabiles manus suas*, considerabis quàm puræ debeant esse manus, quæ tantum pignus attrectant, & hinc

hinc disces hoc opus esse divinæ omnipotentia. Cum oculos in cælum elevas, illuc transferes universas animæ vires & cogitationes. Cum dicis *gratias agens*, gratias item ages ob hujus sanctissimi sacramenti institutionem. Verba consecrationis prolaturus considera te ea formaliter & enunciative proferre in persona Christi. Ipsi autem prolati penetra oculis fidei id quod latet sub speciebus sacramentalibus: tum genua flectens aspice iisdem oculis fidei exercitum Angelorum te circumdantem, & cum illis adeo profunda reverentia Christum adora, ut cor tuum usque ad abyssum humilies. Ad elevationem, Christum in cruce exaltatum contemplare, & ora ut omnia trahat ad seipsum. Varios etiam virtutum actus, eosque intensissimos elicies, nunc hos, nunc illos, fidei, spei, amoris, adorationis, humilitatis, & similium, mente dicendo, *Iesu fili Dei miserere mei. Dominus meus & Deus meus Amote Deus meus, & adoro toto corde & affectu* Poteris etiam renovare intentionem pro qua celebras, & sacrum offerre secundum quatuor fines. Specialiter verò cum calicem elevas, memoreris cum sentis doloris & lachrymis sanguinem Christi pro te effusum fuisse, & à te sæpè contemptum: ipsumque adorabis veluti in compensationem præteritorum contemptuum. S. Petrus Martyr in calicis elevatione

gratiam petebat martyrii & obtinuit: tu ad-
versitatum incruentum martyrium postula-
bis.

Ad illa verba, *Hac quotiescunque feceritis*,
passionis & mortis Christi recordaberis, quam
consecratio panis à consecratione vini se-
juncta repræsentat. Et quia peracta conse-
cratione statim adsunt sancti Angeli, & per-
severant venerabundi, donec sacrificium sit
consummatum; tu horum reverentiâ æmu-
lare. Nam si cælum est, ubi est Deus, cælum
sine dubio efficitur sacrum altare, in quo tan-
tum peragis mysterium, tuq; admirabili sum-
mi boni participatione quodammodo deifi-
caris. Quoties verò hostiam, tanges aut cali-
cem, Christum complectere & cordi tuo ad-
stringere omni possibili amoris affectu.

Post consecrationem sequitur Oratio,
Vnde & memores, qua Christi passionem, re-
surrectionem, & gloriosam ascensionem
commemoras, quibus mysteriis excitatur fi-
des, spes roboratur. Sperare enim debes per
merita tam beatæ passionis, è qua omnis bea-
tudo nostra promanat, te aliquando parti-
cipem futurum resurrectionis, & ascensionis
in cælum, ac gloriæ sempiternæ. Nec
nudam solummodò adfers mysteriorum
commemorationem, sed simul cum hostia
pura, sancta, & immaculata, corpore scili-
cet & sanguine Christi: licet enim propter
species

Species sacramentales panem adhuc nomines, non tamen panem qui prius erat, sed panem *vita aeterna, & calicem salutis perpetua*. Elicies autem actus gaudii propter Christi glorificationem, & cum dicis, *suprà qua propitio ac sereno vultu*, offeres Deo omnia antiqua sacrificia.

Cum inclinatus Deum rogas, ut sacrificium perferri jubeat in sublime altare suum per manus sancti Angeli sui, ad summam interiorum humilitatem te excitabis, & ipsos beatissimos spiritus orabis, ac nominatum S. Michaëlem ut opem tibi ferant. Cum dicis, *Omni benedictione & gratia repleamur*, ingens desiderium elicies consequendi ex meritis Christi omnia possibilia dona, quibus maxime possis Deum glorificare. In *Memento* mortuorum orabis primò pro contanguineis: tum pro iis, qui tibi causa fuerunt alicujus crucis, seu molestiæ: deinde pro benefactoribus, postea pro aliquo recentem mortuo; aut specialiter commendato: demum pro iis, qui neminem habent, cujus suffragiis nominatum juventur.

In illa oratione, *Nobis quoque peccatoribus*, agnosce te peccatorem esse circumdatum infirmitate, & time: licet enim nihil tibi conscius sis, non tamen in hoc justificatus es. Spem igitur erige ob multitudinem miserationum Dei, & magno animi

ardore partem aliquam & societatem cum sanctis tibi donari humillimè pete, atque in eorum consortium admitti, optando eximiâ vitæ sanctitatem pro majori Dei gloria in Christo Jesu Domino nostro. *Per quem*, ais consequente, *hæc omnia, Domine, semper bona*, panem scilicet & vinum creas, quia per ipsum omnia facta sunt: *sanctificas*, cum in prima oblatione sacrificio sunt destinata: *vivificas*, mediante transubstantiatione: *benedix*, quia per hæc sacramenta copiosam acquirimus gratiam: & *præstas nobis* in cibum & redemptionem. Porro hæc verba valde ferventer pronuntiabis, itemque sequentia, quia per Christum, cum Christo, & in Christo est, *Deo Patri omnipotenti omnis honor & gloria*. Hic autem gratulari poteris toti sanctissimæ Trinitati gloriam quam habet per Christum: & dum tenes hostiam super calicem, offeres SS. Eucharistiam, quam sub utraque specie in manibus habes, in laudem & gloriam Dei, pro omnibus beneficiis, in expiationem culparum, & pro omnium bonorum impetratione.

*De Oratione Dominica usque ad
Communione.*

ABsoluto Canone, jam te ad Communio-
nem præparare debes factoinitio ab ora-
tione Dominica, quam cum tremore, & filia-
li erga Deum affectu recitabis, oculis in sa-
cramentum intensis, quia Christus simul cum
Patre preces tuas audit & exaudit. Septem
sunt ejus petitiones, in quibus summam
continentur res omnes à Deo petendæ, & pro
quarum impetratione hoc sacrificium offer-
tur. In prima petitione desiderium excitabis
eximiæ tuæ & aliorum sanctitatis, ut gloria
Dei augeatur, ut ab omnibus ametur & ti-
meatur, ejusq; sanctitas, bonitas, sapientia u-
bique innotescat. In secunda optabis Deum
in tua, & cæterorum voluntate regnare, si-
mulq; petes ad regnum suum feliciter perve-
nire. In tertia roga- bis, ut omnes homines sic
Deo serviant & obediant in terris, sicut ei ab
Angelis servitur in cælis, nunquam peccan-
do, & quæ illi grata sunt semper ferventissi-
mè faciendo. In quarta omnia necessaria pro
victu, vestitu, cæterisque temporalibus po-
stulabis. In quinta, implorata Dei liberalita-
te pro alimentis, ejusdem clementiam pro re-

missione peccatorum deprecaberis, elicitō actū contritionis, & sinceræ dilectionis omnium inimicorum & aliorum, qui tibi causa fuerunt alicujus molestiæ, purè illos amando propter Deum. In sexta diffidens de propriis viribus, & timens malitiam & inconstantiam tuam, petes à Deo, ut te præservet à tentationibus, ne fortè in eas inductus ab ejus gratia & amicitia excidas. In septima à malis culpæ & pœnæ liberari precaberis, atque ab omnibus adversitatibus, quas diabolus & mundus contra te moluntur.

Hæc postrema petitio fufius explicatur in sequenti oratione, *Libera nos quasumus Domine*, in qua mala enumerantur, à quibus postulas liberari, præterita scilicet, præsentia, & futura. Mala autem præterita sunt peccata, de quibus scriptum est, *Fili peccasti, ne adjicias iterum, sed de præteritis deprecare, ut tibi dimittantur*. Præsentia sunt quotidiana peccata, & aliæ calamitates. Futura sunt tentationes, & aliæ imminentes miseriæ, quæ sine speciali Dei adjutorio evitari non possunt. Ad hæc impetranda opem flagitasB Virginis, Sanctorumque Apostolorum Petri, Pauli, & Andreæ & omnium Sanctorum: & signans te signo crucis pacem petis, quàm Christus nobis sua passione promeruit.

Sequitur fractio hostiæ in tres partes, quarum unam dum calici immittis, intimam

cum Deo unionem postulabis. Pacem populo annuncians triplicem cunctis pacem desiderabis. pacem scilicet universis cum Deo quæ in ejus gratia & amicitia consistit: pacem cum seipso, quæ in concordia appetitus cum recta ratione sita est, ut quod ista dictat, ille exequatur: pacem cum proximo suo, ut nemo alteri præbeat offensæ occasionem, sed omnes potius Christianæ charitatis officiis sibi devinciat.

Ad primum *Agnus Dei*, elicito actu fidei erga Christum ibi præsentem, qui est verè Agnus Dei pro nobis in cruce immolatus, liberari & præservari petes ab omnibus miseriis spiritualibus, quales sunt habitus pravi, repiditas in obsequio Dei, inconstantia in bonè coëptis. Ad secundum liberari item & præservari petes à miseriis temporalibus, à peste, fame, bello, morbis, & persecutionibus, quatenus à servitio & cultu pacifico Dei nos impediunt. Ad tertium pacem postulabis, quam parit bona conscientia, dominum sui, omniumque rerum creaturarum contemptus.

§. XI.

De Communione.

RECTÈ Psalmographus de Domino lo-
quens

quen dixit, & factus est in pace locus ejus : & Apostolus etiam ait, *Pacem habete & Deus pacis & dilectionis erit vobiscum* Non ergò mirari debes, si sæpiùs repetita imploratione docet Ecclesia proximè ante communionem pacem à Deo petere, quæ & omnia bona in se complectitur, & dignum Altissimo præparat habitaculum Hanc petitionem continet prima ex tribus orationibus, quæ communioni præmittuntur; postquam in secunda remissionem postulas peccatorum, & donum perseverant.æ Tertia verò timorem in te excitat ne panis vitæ & potus æternæ salutis prove-niat tibi in judicium & condemnationem : sed mox fiduciam concipies, sperans ut meritis Christi tibi pro sit ad tutamentum mentis & corporis, & ad medellam percipiendam Tum genuflexus Deum adorabis, ardentissimum concipiens desiderium ipsum in sacramento suscipiendi, cum versiculum illum profers, *Panem cælestem accipiam, & nomen Domini invocabo.*

Cum dicis, *Domine non sum dignus*, confitere indignitatem tuam, sed simul agnosce Dei omnipotentiam & misericordiam sequentibus verbis, *sed tantum dic verbo & sanabitur anima mea.* Te autem indignum facerebis, primò propter peccata tua, secundò ob vitæ naturæ tuæ, terriò quia ex te nihil es, nihil habes, nihil potes.

Ante communionem subsiste aliquantulum,

lum, & præcipuarum virtutum humilitatis, fidei, spei, charitatis, contritionis, abnegationis, & adorationis actus breviter elice, quos sequenti vel simili modo formabis. Quamvis autem longiusculi videantur, si tamen memoriæ bene impressos habebis, fient tibi ex ipso usu & agilitate à Deo tributa adeò familiares, ut quasi in instanti eos mente depromas.

Ita est, Domine Iesu, indignissimus sum, quia omnibus peccatoribus, & ipsis damnatis deterior sum, indignus omni bono, & dignus omni malo. Fretus tamen pietate & misericordia tua infinita, te sumere præsumo. Credo Domine, quicquid credit à te edocta S. Romana Ecclesia, & quicquid illa damnat, ego pariter damno & anathematizo. Spero à te, & peto omnia auxilia necessaria pro consequenda mea perfectione & salute æternæ tuis infinitis meritis, & Sanctorum tuorum opulationi ac communioni innixus. Gaudeo & exulto de omni bono & gloria tua, eiusque propagationem quam maximam aspiro. Omnia peccata mea quantum possum detestor propter te, paratus pro iis plenissimè in hac vita satisfacere, ut anima mea purissimum tuæ Majestatis habitaculum semper sit. Parco omnibus qui me aliqua molestia affecerunt, aut deinceps afficiunt, & eos propter te sinerè amo. Offero me ad omnia mala pœna juxta beneplacitum tuum toleranda, renuncians voluntati, judicio, amoris proprio, ac libertati,

liberati, meque tibi resignans cum omnimoda indifferencia Te denique summum bonum meum suppliciter adoro, & precor per illam amaritudinem quam sustinisti pro me in cruce, maxime in illa hora, quando anima tua egressa est de corpore tuo, ut misereris anima mea in egressu suo.

Hæc postrema verba addita sunt, ut impetres nonam mortem, & cum ea dicis, Christi corpus sumere inter des per modum Viatici, si ipsa die te mori contingat

Sumpturus sanguinem considera te nihil habere, quo dignè possis pro Christi corpore, quod sumpsisti, gratias agere; & idèd parisi valoris sanguinem offerens dices magno spiritu verba illa, *Quid retribuam Domino*, cum sequentibus orationibus quæ sumpto sanguine dici debent.

Quia verò post Communionem aliqua mora intercedit, dum abluiter calix, complicatur corporale, extenditur velum; ea durante eos affectu, breviter & ferventer elicies, qui magnis Principibus exhiberi solent, cum alicujus domum dignantur invisere. Primi itaque tantum hospitem adorabis in ejus Divinitate & Humanitate 1. Gratias ages, quod ad te tam indignum venire dignatus sit, & pro aliis beneficiis generalibus & particularibus 3. Splendidè cum tractabis præbendo illi omnia, quæ a te desiderat, detestando
scilicet

scilicet omnia peccata ; renovando vota , & bona proposita ; proponendo ab iis abstinere , quæ illi displicent , & facere semper quod melius est ; offerendo te paratum ad omnem crucem & molestiam. 4. Petes à tanto Rege qui omnia potest , quicquid tibi & aliis , vivis & defunctis est necessarium :

§. XII.

De postrema parte Missæ usque ad finem.

Peracta communione sequitur gratiarum actio , quæ est ultima Missæ pars incipiens à Versiculo , qui communio dicitur , ed quod olim caneretur , dum populus communicabat. Sequentes autem orationes , non solum gratiarum actionem continent , sed etiam postulationem ut dona accepta in te permancant , & majus quotidie sumant incrementum. Tum dimittitur Populus , & dum ille respondet , *Deo gratias* , iterum gratias ages Deo. Ad orationem *Placet tibi* , rursum offeres sacrificium purissima intentione , & cum omni desiderio triumphantis ac militantis Ecclesiæ , prout ipsa verba sonant. Deinde Populo benedicens ubi-tem à Deo omnibus fidelibus benedictione ,
omnium

omniumque cælestium gratiarum abundantiam ex animo precaberis, ut nunc in via, postea in patria Sanctissimam Trinitatem omnes glorificent.

Leges demum in fine initium Evangelii secundum Joannem cum reverentia & affectu gratitudinis pro beneficio Incarnationis, & vocationis ad fidem, & cum desiderio gloriæ Dei, ut ab omnibus agnoscatur, & glorificetur. S. Augustinus, ut gravissimi auctores testantur, hoc Evangelium aureis literis conscribendum, & per omnes Ecclesias in loco eminenti proponendum esse dicebat. Idem antiqui Christiani tanti faciebant, ut plerique collo appensum ferrent, tanquam alterum Christianæ fidei symbolum, ac veluti amuletum contra Dæmonum vexationes. In prima hujus Evangelii parte agnoscas, quantus sit hospes, quem sub panis & vini velamine latentem suscepisti, nempe Verbum æternum, per quod omnia facta sunt, Filius Dei, Patri consubstantialis, hominum lux & vita per quem & in quo omnes vivunt & illuminantur. Expendes deinde ne fortè ad te pertineant verba quæ sequuntur, *Lux in tenebris lucet, & tenebra eam non comprehendederunt.* Sicut enim homini cæco præsens est sol, sed ipsi soli absens est sic homines terrenis affectibus veluti tenebris obvoluti intimam Dei lucem non vident, nec ab ea illuminantur.

minantur. Hæc etiam verba ponderabis, *In mundo erat & mundus eum non cognovit: In propria venit. & sui eum non receperunt: ne & hæc forsitan in te locum habeant, quod ne contingat, Deum precaberis & timebis. In ultimis denique verbis attendes quod dicitur, Dedit eis potestatem Filios Dei fieri, & hoc in te adimpleri rogabis: & quia verbum divinum plenum est gratiæ & veritatis, ex hac plenitudine ubertim haurire satages quicquid tibi ad salutem & perfectionem est necessarium.*

C A P. VI.

Quid agendum post Missam.

§. I.

Discessus Sacerdotis ab Altari, & quadam exercitia post Missam.

Quia finis bonorum operum debet esse gratiarum actio, ab Altari post sacrum discessurus, Canticum incipis trium puero-
rum, quo ad gratias pro tanto beneficio Deo agendas omnes creaturas invitās. Ipsum itaque recitabis dum pergis in sacristiam, dum te sacris vestibus exuis, omni possibili devotione atque ardentissimo affectu Deum benedicen-

medicendi & superexaltandi propter ipsius infinitam bonitatem. Quo absoluto in persona Ecclesiæ, quæ illo concludi sacrificium præcepit, in locum te recipies ab omni strepitu & distractione remotum, in quo clauto ostio cordis tui, cæterisque cogitationibus exclusis, soli Deo vacabis, nec ab eo recedes, donec benedixerit tibi. Sunt quædam orationes variis affectibus plenæ, post Missam recitandæ, quas Sancti Doctores Thomas & Bonaventura composuerunt. Has si devotè & sedatè recitaveris, ponderatis verbis & sensibus, non erunt inutiles & infructuosæ. At si eas celeriter percurreris, ut nonnulli solent, statimq; recesseris, nulla protracta cum Christo mora; vide & considera, quàm plenè tuæ conscientia satisfacias. Nullum certè pietatis sensum habere convincitur, qui non libenter cum Deo manet. Nec valent prætextus negotiorum vel studii, quibus se repidi excusant: quod enim gravius & utilius negotiū, quam de animæ salute cum Deo tractare? Vel quid possunt docere libri, quod non Deus præsens melius doceat? Sicut igitur post prandium necessaria est quies à negotiis & laboribus, ut nativus calor cibum subigat, & in substantiam aliti convertat; ita post hoc convivium quies requiritur ab externis & humanis occupationibus, ut divinum sacramentum vim suam & virtutem in animam diffundat.

Et primò quidem diversarum virtutum actus elicies: *Fidei*, confitendo Christum à te susceptum esse verè Deum, & hominem cujus divinitati & humanitati ea omnia convenient, quæ credit & docet Ecclesia. *Spei*, sperando ab ea multa bona naturæ, gratiæ, & gloriæ. *Charitatis*, elicitò erga illum ferventissimo amoris affectu: gaudendo, quod ejus Divinitas tantæ sit eminentiæ, ut nullo modo comprehendi possit: dolendo quod tot peccata contra illum & tu olim commiseris, & passim committantur. *Humilitatis*, considerando quis venerit, & ad quem: ponderando magnitudinem hujus beneficii, attentis peccatis tuis præteritis, statu præsentis, & perfectissimo gradu vitæ spiritualis, ad quem tendere debes, & à quo adhuc longissimè distas. *Desiderii & Zelis*, optando ut cessent peccata, impii convertantur, justi multiplicentur & proficiant, & Deus ab omnibus glorificetur.

Deinde quinque sensus internos animæ circa Dominum præsentem exercebis. Et primò inspicere illum in te ejus majestatem, & splendorem, manusque, pedes, & latus cum quinque splendidissimis vulneribus: aspice quod ipse sit Deus, splendor paternæ gloriæ, & figura substantiæ ejus, tam excellentis pulchritudinis, ut omnes ipsum videntes beatos faciat. Concipe affectus

nunc

nunc reverentiæ & humilitatis, avertens oculos à conspectu tantæ majestatis : mox gaudii & exultationis, tum laudis, & gratiarum actionis. 2. Audi quid loquatur in te, & disce ab eo veram morum emendationem, & veras virtutes. 3. Percipe odorem virtutum ejus & post eum curre, atque illum imitare: considera quoque quanta sit flagrantia oblatis sacrificii, quod suavissimè olet æterno Patri 4. Gusta quam suavis sit Dominus, & dulcissimo convivio corporis & sanguinis ejus recreatus propone mundi vilissimos cibos nunquam amplius degustare: cumque ipse sit summa jucunditas, statue de cætero non affici eiga aliquam creaturam. 5. Tange eum, & ora ut perlustret cor tuum & omnia interiora tua, & virtus de ipsa exeat ad sanandum & vivificandum quicquid morbidum & vitiosum in te repererit: Pete etiam humiliter osculum ejus & dic cum sponsa, *Osculetur me osculo oris sui; & suspira ad intimam cum ipso unionem.* Oscula quoque spiritualia figes pedibus, manibusque transfixis, & cæteris membris, quæ gravioribus tui causâ doloribus & vulneribus excruciatæ fuerunt.

His demum alia exercitia adjunges, vel quæ infra describuntur, vel quæ tibi devotio suggererit; quibus peractis, singulari cura cor tuum & sensus custodire satages, tantam

Dei

Dei dignationem crebrò per diem in memoriam revocabis, piis affectibus & aspirationibus acceptam gratiam conservabis, atque in omnibus te ita geres, ut in Christum, quem suscepisti, omnino transformatus videaris, virtutum ipsius imitatione, morum gravitate, & rerum omnium abdicatione.

§. II.

Actus Amoris post Missam.

A More, Domine Jesu, jucunditas mea, & requies mea, ; amote summum & unicum bonum meum ex toto corde, ex tota mente, ex tota anima, ex totis viribus meis : & si tu vides me in hoc deficere, saltem desidero id multum desiderare. Succende, Domine, igne tuo ardentissimo viscera mea, & quandoquidem non nisi amorem petis a me, da quod jubes & jube quod vis. Nisi enim dederis mihi velle & perficere, peribo utique in infirmitate mea. Sonat vox tua in auribus meis, vox illa dulcissima & efficacissima. Volo. Nam si vis potes me mundare, & illuminare ; potes me ad supremum amoris gradum elevare. Sicut voluisti pro me pati & mori ; ita etiam velis, ut appareat in me fructus passionis & mortis tuæ. Memento verbi tui
servo

servo tuo, in quo mihi spem dedisti: tu enim dixisti, qui manducat meam carnem & bibit meum sanguinem, in me manet & ego in eo. O dulcissimum verbum, tu in me & ego in te! O quantus amor, tu in me vilissimo peccatore & ego in te, Deus meus, cujus majestas incomprehensibilis est! Unum est mihi necessarium, & hoc solum quero, in te vivere, in te quiescere, à te nunquam separari. Felix est, qui te querit, felicius qui te possidet; felicissimus qui in hac possessione perleverat & moritur. O dies infelices, quos turpiter transegi diligens vanitatem, & recedens à te! Et nunc Domine, qui venisti in hunc mundum, ut peccatores salvos faceres, redime animam meam in sola fiducia miserationum tuarum respirantem, & aufer à me omnia amoris tui impedimenta. Procul sit à me omnis terrena delectatio, nihil sapiat mihi, nihil me alliciat nisi tu. Vive & regna semper in me, fidelissime amator animæ meæ, in te enim sunt omnia bona, & jam deinceps paratus sum omnia potius mala perpeti, quam ut unquam cessem amare te. O corpus sacratissimum quinque vulneribus lauciatum, pone te ut signaculum super cor meum, & imprime illi charitatem tuam. Obfigna pedes meos, ut sequar vestigia tua: obfigna manus, ut bona semper opera exerceam: obfignalatus, ut ferventissimos amoris

moris tui actus proferam in æternum. O sanguis pretiosissime, qui omnem hominem abluis & purificas, lava animam meam, & pone signum in faciem meam, ut nullum præter te amatorem admittam. O dulcedo cordis mei & vita animæ meæ, sicut tu in Patre, & Pater in te est; ita ego per gratiam tuam unus tecum sum amore & voluntate: mihi que mundus crucifixus sit, & ego mundo. Amen.

S. III.

Gratiarum Actio post missam.

Gratias tibi ago, benignissime Deus, quod me vilissimum peccatorem admittere dignatus sis ad vivificum tuæ mensæ convivium. Et quis sum ego pulvis & cinis, ut apponeres erga me cor tuum, inclinans celos tuos & descendens, ut sanguine tuo purissimo sordes meas lavares, & deficientem præ fame animam meam non manna de cælo, sed carne tua immaculata reficeres & satiares. Si cæli cælorum te capere non possunt, & Angeli non sunt mundi in conspectu tuo, quis ego sum, & quæ domus mea, ut adde venire, & indignis manibus meis
con-

contrectari, ac in me commorari volueris ?
 Quid in me invenisti, Rex tuemendæ majestatis, quod à templo gloriæ tuæ traheret te, & descendere faceret in abyssum miserationum ?
 Vos Angeli sancti, Vos omnes electi Dei, venite, audite, & narrabo vobis, quanta fecit Deus animæ meæ : cū enim essem pauper & abominabilis, nec auderem oculos meos levare ad cælum præ multitudine iniquitatum mearum, ille me de pulvere suscitavit, erexit de stercore, ut sederem cum Principibus, & de mensa ejus comederem omnibus diebus vitæ meæ. Gratias illi agite ex me vos amici mei fidelissimi, ego enim puer sum non annis, sed lentus, & nescio loqui, nec verba invenio, quibus possim, ut par est, tam copiosum munus gratiæ extollere, & prædicare. Quis enim amor infinitæ charitatis ejus a me reddi potest, qui frigus & gelu dici, non autem amor mereatur ? Quæ laus, quæ adoratio, quale obsequium meum erit, quod nullum non reddat infinita ejus perfectio & dignitas ; & imae summa indignitas mea ? Sed tu Domine miserator & clemens, & immensæ bonitatis, tu nosti figmentum meum, ne despicias humillimam gratiarum actionem, quam tibi offero de paupertate mea, & sacrificium laudis meæ honorificabit te. Tua est magnificentia, tua est gloria, & tibi laus in perpetuas æternitates pro tam excelso & incomparabili

pa
ti
bu
qu
sup
per
can
nen
à te
piu
cor
tia,
foli
in q
laud

SE
&
offer
& ac
cultu
tibi d
Et ex
habe
simu

parabili beneficio. Tibi laudes concinant, tibi mecum gratias agant universi populi, tribus & linguæ; omnes Angeli & Sancti tui, quoniam misericordia tua magnificata est super me, & miserationes tuæ super omnia opera tua. Jubilent tibi omnes creaturæ quæcunque cæli, terræ, & abyssi ambitu continentur, & laudem tibi perpetuam dicant, quæ à te exiens in te refluat omnium rerum principium & finem. Jubilent tibi & gratias agant cor meum & anima mea, vires, sensus, potentia, & omnia membra corporis mei: tibi; soli sit honor & gloria, à quo, per quem, & in quo omnia: qui es Deus benedictus & laudabilis in sæcula sæculorum. Amen.

*§. IV.**Oblatio post Missam.*

Servus tuus ego sum, Domine Deus meus, & pro tributo servitutis meæ aliquid tibi offerre vellem, quod majestate tua dignum & acceptabile foret: sed excedit omnem facultatem meam debitum meum, quia tantum tibi debeo, quanti tu vales, qui infinitus es. Et ex me quidem nihil possum, nihil sum: habeo tamen ex gratia tua donum præclarissimum, quod nullo modo recusare potes: habeo

beo dilectissimum filium tuum Dominum
meum Jesum Christum , qui ita se mihi
communicavit, ut ego in illo, & ille in me
sit. Quare verba Prophetæ tui aptissimè u-
surpabo & dicam ; *Benedic anima mea Do-
mino, & omnia quæ intra me sunt nomini sancto
eius.* Ipse enim Filius tuus dignè pro me
nomini tuo benedicet, teque amabit, & glo-
rificabit, nam intra me sacramentaliter exi-
stens, factus est unum mecum, & ego unum
cum illo. Ipsum igitur offero tibi velut thy-
miama suavissimi odoris ad maximam tui
gloriam & honorem, in gratiarum actionem
pro universis beneficiis tuis ; in remissionem
peccatorum meorum, & totius mundi, ad
impetrandum mihi & omnibus, pro quibus
oravi & orare debeo, omnia subsidia vitæ
temporalis & æternæ, & pro animabus om-
nium fidelium defunctorum. Suscipe, Do-
mine, cum hac sacratissima oblatione ani-
mam meam, & corpus meum, omnes vires &
affectus meos, ut sim perpetuum holocau-
stum jugiter ardens Majestatis tuæ. Præsta
ut deinceps nec membra nec sensus, nec po-
tentias, nec vitam habeam, nisi ut te amem, &
serviam tibi. Tu sapientia mea, tu lux mea
es ; tu fortitudo mea & robur meum : doce
me, illumina me, corrobora me, ut cognos-
cam & faciam voluntatem tuam. Offero me
tibi in servum perpetuum, meque totum
resigno

resigno in beneplacitum tuum, abjecta de me omni cura & solitudine. Quicquid mihi evenire permiseris, à divina manu tua amantissime suscipiam. In tempore & in eternitate id volo, quod tu ab æterno de me decrevisti, sive prosperum illud sit, sive adversum. Vivat semper & regnet super me beneplacitum tuum, quod in omni verbo, actione, cogitatione, & levissimo quoque motu implere desidero. Domine ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus. Desunt enim mihi verba, quibus explicem affectum meum, sed projectio meum ardentissimam fornacem amoris tui, quo succensus ad me venire dignatus es, & mansionem apud me facere. Succende me Domine, inflamma cor meum, viscera combure, ut jugiter tibi ardeam, in te vivam, & in te moriar. Amen.

§. V.

Petitiones post Missam.

Dulcissime amator, Domine Jesu Christe, qui me corpore tuo immaculato, & pretiosissimo sanguine refecisti. ignosce obsecro indignitati meæ, & quicquid deliqui in hujus Missæ celebratione, misericorditer

G 2

indulge.

indulge Agnosco enim & confiteor præsumptionem meam, quia ad hoc tremendum mysterium accedere ausus sum sine debita præparatione, reverentia, humilitate, & charitate. Respice in me oculis misericordiæ tuæ, & supple excessu meritorum tuorum meam nimiam imperfectionem. Heu quoties vendisti ad me, ut pauperissimam animam meam donis tuis locupletares? Ego autem contempnisti, & abi in regionem dissimilitudinis post prava desideria cordis mei. Cumque inutiliter dissipata omni substantia ad te nudus & fame consumptus reversus sum, tu suscepisti me, & omnium iniquitatum mearum oblitus es. Bonum mihi quod amasti me amore æterno & infinito: nisi enim infinita esset bonitas tua, nullo modo posset tolerare miseriam meam. Vincat igitur & absorbeat bonitas tua malitiam meam. Riga me lacrymis, quas fudisti pro me; unge me myrrha doloris tui, astinge vinctulis, ablue sanguine, cruce erige, morte vivifica. Penetret amor tuus viscera mea, & omnem alienum amorem expellat. Abscedat phantasmatum multitudo, meque totum in te transforma, ut in te crearet omnis substantia mea, meque amplius non inveniam nisi in te. Imprime cordi meo amorem crucis & humiliationis, qui ut me redimeres nec uno quidem momento sine cruce esse voluisti. Ne patiaris me sine
fructu

fructu à te recedere, sed operare mecum mirabilia tua, sicut cum sanctis tuis operatus es: & fac me ambulare in fortitudine cibi istius usque ad montem perfectionis. Succende me ignita vi amoris tui, ut sim tecum consummatus in unum, omninò abstractus à me ipso, & ab omni creatura. Omnibus quoque famulis tuis, pro quibus obtuli hoc sacrificiū, & pro quibus orare debeo, seu tu rogari vis, pacem, salutem, & tuam benedictionem. Cōverte miseros peccatores ad te, revoca hæreticos atque schismaticos, illumina infideles te ignorantes. Adesto omnibus qui in aliqua necessitate, & tribulatione constituti sunt. Esto propitius propinquis & benefactoribus meis. Miserere omnium adversarium mihi, vel qui me aliqua molestia affecerunt. Succurre illis qui se meis precibus commendarunt. Da vivis veniam & gratiam, da fidelibus defunctis lucem & requiem sempiternam. Amen

§. VI.

*Aspirationes post Missam ad B. Virginem,
Angelos & Sanctos.*

Respice in me, Gloriosissima Virgo Maria,
quia dignum objectum oculorum tuo-

G 3

rum

rum nunc factus sum. Loquere pro me bona dilectissimo filio tuo, qui me corpore & sanguine suo suavissime refecit, & offer ei merita tua in supplementum imperfectionis meæ. Gralias age ei pro me, & impetra mihi ut sacramentali sua præsentia non discedat à me nisi relinquat post se animæ meæ largissimam benedictionem.

Angeli sancti, ministri Dei altissimi, facientes verbum illius, aspice Primogenitum Patris æterni, quem introeuntem in orbem terrarum jussu Patris adorastis, & facite me in eo spiritu & veritate illi servire, qua vos eidem in hac vita ministrastis, & nunc in coelesti patria servitis.

Sancti Patriarchæ & Prophetæ, viri desideriorum, consilii secretorum Dei, intue mini promissum ab initio mundi Redemptorem, quem tam ardentè desiderastis, & tanto tempore expectastis, nec videre potuistis: facite me toto affectu ad ipsum suspirare, ut reliquæ promissiones ejus fideles inveniantur, & sentiam promissos hujus sacramenti effectus.

Apostoli Jesu Christi, ejusque Evangelii clarissimi Prædicatores, aspice in me ipsum dilectissimum magistrum vestrum, quem tantoperè dilexistis: & impetrate mihi ut intimis visceribus ipsum super omnia amem ejusque fervoris particeps fiam, quem
tunc

tunc experimentaliter gustastis, quando hoc cibo de manu ejus refecti fuistis.

Invictissimi martyres, Christum respicite crucifixum, pro cujus amore sanguinem vestrum tam libenter fudistis, ipsumque orate, ut me semper in cruce vivere & mori faciat, quatenus vicem quam possum ejus dilectioni rependam.

Beati Pontifices, dominici gregis pastores, Agnum cernite immaculatum, quem omnipotenti Deo in sacro altari toties immolastis; & vestris precibus facite me tanti sacrificii dignum ministrum, ut me ipsum bonis operibus perpetuo immolem tam sacrae oblationi associatum.

Servi fideles Christi, Sancti Monachi & Eremitæ, videte dulcissimum Dominum vestrum, pro quo omnia hujus mundi oblectamenta, & affectu & re ipsa reliquistis; & facite me pro ejusdem amore prospera mundi despiciere, nulla ejus adversa formidare, & ad fastidium sanctitatis quantocius pervenire.

Purissimæ Virgines, sponsum vestrum in-
tueni, cui cum summa exultatione Virginitatem vestram consecrastis, illibatam mihi mentis & corporis puritatem obtinete, ut hujus vitæ cursu peracto mundus ab omni labe in conspectu Domini merear præsentari.

Omnes Sancti & Sanctæ Dei, consolatio pauperulæ animæ meæ, vos præsertim patroni
& pro-

& protectores mei, aspice magistram, auctorem, & primum sanctitatis vestrae, ac universam vestram felicitatem intra viscera mea manentem, mihi que ab ipso, cui vos tantoperè verbo & exemplo in hac vita conformastis, vestris intercessionibus impetrate, ut vestra semper vestigia sequar, & ut ad scopum mihi propositæ perfectionis, ac tandem plenus meritis ad vestrum merear consortium pervenire.

CONCLUSIO EXERCITIORVM POST MISSAM.

A Nima Christi sanctifica me : Corpus Christi salva me : Sanguis Christi inebria me : Aqua lateris Christi lava me : Passio Christi conforta me : O bone Jesu exaudi me : Intra tua vulnera absconde me : ne permittas me separari te : Ab hoste maligno defende me : In hora mortis meae voca me : & jube me venire ad te : ut cum sanctis tuis laudem te, In sæcula sæculorum Amen.

Recedo à te modicum, Domine Jesu, sed non sine te, consolatio, felicitas, & omne bonum animæ meae, & me amplissimæ dilectioni tuæ cum omnibus fratribus, amicis & inimicis meis humillimè commendo. Amari nos, Domine, & transforma quam simillimè in te.

in te. Totus occuper in te, & propter te, nihilque sit objectum, verborum actionumque mearam internarum & externarum, nisi tu amor meus. Qui vivis & regnas per omnia sæcula sæculorum. Amen.

*Cur multi ex frequenti celebratione
non proficiant.*

CUM multi sint Sacerdotes, qui frequenter, multi etiam qui quotidie celebrant; & nihilominus hujus vivifici ac divini sacramenti admirabiles fructus non percipiant, necessarium procul dubio est tanti mali causas investigare. Unde enim in cura salutis tanta tepiditas, tanta in studio perfectionis negligentia; cum dicat Chrysostomus, oportere nos ab hac mensa recedere demonibus terribiles, & ignem, omnesque partem spiritantes? Si Deus noster in nos contumens est, venitque in terras suas iram ferens, qui ardeat & omnium corda comburat: cur in se intrare non recepto, nec fugas a nobis expectat, nec ardorem ejus sentimus? Nonne in hoc iudicium est, vel gravissimæ aggritudinis remedium habere in sinu, & omni calore destitui? Si olim non potuit coram arca Domini statua Dagon subsistere, sed statim corruit & contrita est: cur Christi præsentia a-

moris proprii tyrannicè in anima dominan-
 tis idolum non atterit & confringit ? Cur
 tanta Christi dimissio superbiæ spiritum non
 elidit ? Cur tanta ejus mansuetudo iram non
 compescit. Cur tantus amor ad ejus sequenda
 vestigia non impellit ? Effectus Eucharistiæ
 sunt præservare à peccatis , augere gratiam,
 terrenorum odium infundere , ad æterno-
 rum amorem mentem elevare, illuminare in-
 tellectum, succendere affectum, conferre a-
 nimæ & corpori puritatem, conscientia pæ-
 cem & lætitiâ, atque inseparabilem cum
 Deo unionem. Plerique tamen post frequen-
 tem celebrationem his effectibus non fruun-
 tur, ad quos nimirum spectat Aggæi Pro-
 phetæ objurgatio dicentis, *Comedistis & non*
estis satiati: bibistis & non estis inebriati. De-
 fectus autem non in cibo & potu est, sed in
 prava edentis & bibentis dispositione. Et hæc
 prima tanti mali causa est, quia aliud come-
 dimus, aliud esurimus: comedimus panem
 Angelorum, & inmundorum animalium fili-
 quas esurimus, deteriores Iraelitis, qui dum
 manna comederent in deserto, ad ollas Æ-
 gypti suspirabant. Quid igitur miramur, si
 fauces amaritudine infectæ mellis dulcedi-
 nem non percipiunt ? Purganda est anima
 à delectationibus carnis & sensuum, à te-
 peditate, ab omni affectu ad creaturas, ut
 possit divinum sacramentum suos in ea ef-
 fectus

effectus operari. Nam cor terrenis occupatum delectatio sancta declinat, nec datur divina consolatio admittentibus alienam.

Altera causa est ommissio necessariae preparationis: plerique enim ad tantum ministerium accedere non verentur perfunctorie, ex consuetudine, ex motivo humano, lueri potius quam devotionis causa, non considerantes quanti oneris sit vel semel celebrare. Cum vir Apostolici spiritus Joannes Avila quemdam Sacerdotio paulò antè initiatum immaturâ morte discessisse audisset, statim quæsi vit num aliquando celebrasset: respondenti verò semel dumtaxat; Multum inquit deferet ante Judicem. Timere itaque oportet quia nemo dignè Sacerdotio fungi, nemo hujus sacramenti fructus percipere potest, nisi, quantum fert humana fragilitas, se ad illud disponat ea puritate, amore, & devotione; quæ supra à nobis explicatae sunt.

Tertia demùm causa est, quia multi sacro peracto ad exteriora statim diverunt, nec sinunt ut sacramentum suam in eis virtutem exerceat. Isti reverà gratiam Dei in vacuum recipiunt, nec de mentis celestis fructum reportant; quia tantum Dominum ad se venientem indignè excipiunt, nec reverenter, aut gratias agunt;

imò protinus ab eo recedunt, ipsumque con-
tristant, majestatem ejus & incomprehen-
sibilem dignitatem parvipendentes; nec
advertentes quanta sit foeditas, vilitas & mi-
seria ipsorum ad quos venire dignatus est.
Quod si adhibita omni diligentia ad dignè
& devotè celebrandum, contingat aliquem
hujus convivii fructibus minimè perfrui, id
admirabili sapientiæ Dei adscribendum est,
qui hoc permittit, ut suæ industriæ non tri-
buat homo hoc gratiæ donum, sed cautè il-
lud custodiat, & se illo semper indignum
profiteatur,

C A P. VII.

Praxis celebrandi, cum quis proli-
xius orare non potest.

§. I.

De Preparatione.

QUAMVIS humana negotia divinis fun-
ctionibus nullo modo æquari, nec dum
præferri debeant: quia tamen sunt aliqui sa-
cerdotes publicis utilitatibus inservientes,
qui necessariis & inevitabilibus occupatio-
nibus ita aliquando detinentur, ut prolixius
orare

orare nequeant ; brevem illis & expeditam
praxim proponere necessarium duxi, qua u-
ti possint, cum celebrare voluerint, ne minùs
dignè divinum sacrificium offerentes, ejus
fructibus priventur. Hæc autem tria tempo-
ra complectitur, id quod Missam antecedit,
id quo perficitur, & quod proximè subse-
quitur.

Ante missam præmittenda præparatio du-
plex, remota & proxima. Pro remota hæc ser-
vanda. Vespere præcedenti cogitet se die cra-
stinâ hostiam salutarè omnipotenti Deo ob-
laturû ei; cogitationi indormiat. Addat bre-
vem aliquem affectum reverentiæ, amoris,
& desiderii. Sequenti die in eadem cogitatio-
ne & affectu evigilet; caveatque diligenter,
ne animus ita se negotiis immergat, & ad ex-
terna dilabatur, ut cum tempus celebrandi
advenerit, ad se revocari & recolligi non
possit. Proximè ante sacrum terrenis omni-
bus cogitationibus abjectis, omnique sepo-
sita rerum agendarum solitudine, mentem
erigat ad cælestia. Perpendat qua devotione
se sentiat ad celebrandum incitari, quo fine
moveatur. Conscientiam excutiat & si ali-
quam ei maculam inesse deprehenderit, sa-
cramentali confessione eluat cum intimo do-
loris sensu, & firmo proposito emendationis.
Tum breve aliquod tempus sumat, quo fi-
dem mysterii exciter, charitatem accendat,
passio-

passionem Domini commemoret, dirigat intentionem, & Dei opem sibi & aliis flagitet. Auxilium quoque B. Virginis & Sanctorum ferventer & humiliter implorabit. Horum actuum & affectuum formulas supra descripsimus cap. 4. quas sibi quisque in brevissimas aspirationes redigere poterit pro suo capto & devotione.

§. II.

De Celebratione.

Missæ celebrationi tres comites adjungit, reverentiam, attentionem, & devotionem. Reverentia omnes motus extiores componit, ut modestè graviterque fiant, præscriptis cæremoniis exactissimè servatis, summaque adhibita humilitate, quæ omninò necessaria est hostiam immaculatam offerenti in conspectu Dei & Angelorum. Attentio mentem coercet, & iis qua aguntur affigit, ne ad alia defluat & evagetur. Devotio voluntatem inflammat, ne languidè & ex consuetudine sacris operetur, sed cum ingenti fervore, solerti quæ studio Deum placandi & colendi. Quia verò animus parum tenax recti facillè distrahitur, quibusdam quasi vinculis adstringi de-

gi debet, & in se retineri, qualia sunt à me
 uprà proposita capite quinto, quæ ut ibibem
 Notavi, brevitati Missæ nullum afferunt im-
 pedimentum. Sunt etiam aliqui, qui in sep-
 tem veluti stationes Missam partiuntur, ut in
 singulis congruos excitent affectus, & reno-
 vent attentionem. Prima dicitur *Contritionis*,
 quæ ante gradus Altaris peragitur, ubi sa-
 cerdos tanquam reus se summi Judicis tribu-
 nali corde contrito præsentat, & generali
 confessione noxas expiat. Secunda *Glorifica-*
tionis, quæ Missæ introitu, Angelorum canti-
 co, & reliquis usque ad Epistolam contine-
 tur. Tertia *Doctrina* sive instructionis, quæ
 Epistolam & Evangelium complectitur,
 monita scilicet salutis à Prophetis, ab Apo-
 stolis, & ab ipso Christo nobis tradita, &
 cum ingenti reverentia suscipienda. Quar-
 ta *Fidei*, quæ symbolo absolvitur. Quinta
Oblationis, hostiæ salutaris oblationem con-
 tinens, omniumque fidelium, pro qui-
 bus oramus & offerimus, commemoratio-
 nem. Sexta *Communione*, ab illis verbis *Com-*
municantes usque ad post communionem,
 qua sacerdotis animus in sublime erigitur,
 variisque affectibus ad divinam unionem,
 quæ communionem peragitur, se disponit.
 Septima, *Gratiarum actionis* à postcommu-
 nione usque ad finem. Porro in singulis
 stationibus varii affectus excitari possunt,
 raptim

raptim quidem & breviter, sed brevitatem intentionis affectum, atque ardor devotionis compensabunt.

§. III.

De Gratiarum actione.

Quatuor post Missam præstanda sunt, quorum primum & præcipuum est Gratiarum actio, secundum Oblatio, tertium Petitio. quantum Propositum digne coram Deo ambulandi. Gratiarum actio, quanto exactius fiet, tanto erit copiosior oblati sacrificii fructus. Sicut enim ingratitudo fontem divinæ largitatis excitat, ita gratitudo torrentem aperit cælestium benedictionum. Potest autem hoc affectus multis & variis modis excitari, quos unctio suggeret, & ingeniosa pietas excogitabit. Hoc unum est, quod à nobis expectat Deus, ut grati simus, & memores beneficiorum ejus. Sequitur oblatio, qua par pari Deo reddere Sacellus potest filium ejus Unigenitum & consubstantiallem ei offerendo. Seipsum quoque offeret Patri & Christo holocaustum acceptabile in odorem suavitatis: & quod gratia oblatio, merita ei addet B. Virginis & omnium Sanctorum, ac ipsius Christi, qui est alius, redemptio,

demptio, & tota fiducia nostra. Quia verò cum Filio omnia nobis Pater donavit, ipsam pro suis & aliorum necessitatibus humiliter & ferventer deprecabitur. Horum actuum formula in promptu habenda erit, potestque ex his excerpti, quæ superiori capite descripta sunt. Tandem concludet efficaci proposito eundi de virtute in virtutem in conspectu Dei, donec ad apicem Christianæ perfectionis perveniat.

§. IV.

Aspirationes post Missam sæpè per diem repetenda.

Quis me separabit à charitate tua Domine Deus meus? Non timor mortis, quia tu es vita mea: non amor mundi, quia ipsum sperno & omnes pompas ejus: non tribulatio, quia tu dum tribulor mecum es: non fames, non nuditas, non paupertas, quia tu es cibus meus, operimentum meum, & divitiæ meæ: non persecutio, non gladius, quia hæc dulcia mihi sunt propter te: non creaturæ, quia ante te nihil sunt.

Quando educes me de isto carcere, cui te relicto adhæsit anima mea? quando trahes
me post

me post te captum specie tua & pulchritudine tua? Quando mihi & toti mundo mortuus ero, ut in te solo vivam; & tu vivas in me? O si semper te amarem, te semper possiderem, à te nunquam discederem, in te prorsus converterer?

Quid possum extra te desiderare, cum in te sint omnia bona? Nimis avarus est, cui tu non sufficis.

O amor qui omnia potes, quando facies ut diligam te toto corde, tota anima, totis viribus?

Quid mihi est in cælo, & à te quid volui super terram? Jam plenum est desiderium meum, plenum gaudium cordis mei, quia tu es plenitudo mea, omne bonum & desiderium meum.

Refice Domine esurientem animam meam, accende frigiditatem meam igne amoris tui, illumina cæcitatem meam claritate præsentiæ tuæ.

Verte mihi omnia terrena in amaritudinem, omnia infima & creata in contemptum & oblivionem.

Brige cor meum ad te in cælum, & ne permittas me vagari super terram.

Penetret quæso hujus sacramenti virtus omnia intima mea, & quicquid in me prævum, quicquid vitiosum est, mortificet & eradicet.

In te

In te Jesu suavissime, fit omnis delectatio mea: tædeat me gaudii quod est sine te, amaramihi fit omnis quies, quæ non est in te.

Emitte ex te, benignissime Jesu, amoris tui radios qui me succendant, & quicquid terrenum in me est comburant & consumant, ut igne inextinguibili charitatis tuæ ardeam, & vetus in me homo totus deficiat.

Utinam me rapiat ignita vis amoris tui, quæ me transformet in te, & in te absorbeat, ac me tecum unum efficiat.

F I N I S.

INDEX

INDEX

Cap. I. *Quadam pramittuntur de ipso Mis- sa sacrificio.*

- §. 1. *Quale sacrificium sit Missa* Pag. 6.
- §. 2. *De his qui offerunt hoc sacrificium.* 8
- §. 3. *De vi effectiva huius sacrificii.* 10
- §. 4. *De valore & fructibus sacrificii.* 13
- §. 5. *Qua praxis servanda in applicatione
Missæ.* 17

Cap. II. *De requisitis in Sacerdote ad ritè & piè celebrandum.*

- §. 1. *De puritate vite.* 20
- §. 2. *De rectitudine intentionis.* 23
- §. 3. *De actuali devotione.* 25

Cap. III. *Varie considerationes ante missam.*

- §. 1. *Quanta sit Sacerdotum dignitas, &
quanta debeat esse sanctitas.* 27
- §. 2. *De excellentia huius sacrificii.* 29
- §. 3. *De eiusdem necessitate.* 32
- §. 4. *Qua reverentia celebrandum sit.* 34
- §. 5. *Alie considerationes ad pios affectus in
celebrante excitandos.* 37

Cap. IV. *De his qua Missa celebrationem pro- ximè antecedunt.*

- §. 1. *De necessitate preparationis.* 40
- §. 2. *De pramittenda confessione sacramen-
tali.* 42
- §. 3. *Modus confitendi.* 45

§. 4. O-

I N D E X.

§. 4. Oratio ante confessionem & actus contritionis.	47
§. 5. Oratio post confessionem.	50
§. 6. Directio intentionis ante Missam.	51
§. 7. Deprecatio pro omnium necessitatibus.	54
§. 8. Specialis oblatio sacrificii quatenus est laeuenticum.	58
§. 9. Oblatio sacrificii quatenus est Eucharisticum.	59
§. 10. Oblatio sacrificii quatenus est propitiatorium.	64
§. 11. Oblatio sacrificii quatenus est impetratorium.	65
§. 12. Actus diversarum virtutum ante Missam.	
Fidei.	69
Spei.	71
Charitatis.	72
Desiderii.	73
Gratiitudinis.	74
Timoris.	76
Humilitatis.	77
§. 13. Commemoratio Dominica Passionis ante Missam.	79
§. 14. Oratio ante Missam ad Patrem.	82
§. 15. Oratio ante Missam ad Dominum lesum Christum.	83
§. 16. Alia Oratio ad eundem.	86
§. 17. ○.	

I N D E X.

§. 17. Oratio ad Spiritum Sanctum.	87
§. 18. Oratio ad B Virginem.	89
§. 19. Oratio ad sanctos Angelos.	90
§. 20. Invocatio omnium Sanctorum	91
Cap. V. De Missa celebratione.	
§. 1. De proxima dispositione ad Missam.	94
§. 2. De sacris vestibus, & earum significatione.	97
§. 3. De accessu Sacerdotis ad altare.	101
§. 4. De initio Missa usque ad Introitum.	105
§. 5. De Introitu usque ad Epistolam.	110
§. 6. De Epistola, Evangelio, & Symbolo.	111.
§. 7. De Offertorio usque ad Canonem.	114
§. 8. De Canone usque ad Consecrationem.	119
§. 9. De Consecratione usque ad Orationem Dominicam.	124
§. 10. De Oratione Dominica usque ad Communionem.	129
§. 11. De Communione.	131
§. 12. De postrema parte Missa usque ad finem.	135
Cap. VI. Quid agendum post Missam.	
§. 1. Discessus Sacerdotis ab altari & quedam exercitia post Missam.	137
§. 2. Actus Amoris post Missam.	141
§. 3. Gratiarum Actio post Missam.	143
	§. 4. Ob-

INDEX

§. 4. Oblatio post Missam.	245
§. 5. Petitiones post Missam.	257
§. 6. Aspiraciones post Missam ad B. Virgine- nem, Angelos & Sanctos.	249
Conclusio exercitiorum post Missam.	122
§. 7. Cur multi ex frequenti celebratione non proficiant.	253
Cap. VII. Praxis celebrandi, cum quis pro- lixius orare non potest.	
§. 1. De preparatione.	156
§. 2. De celebratione.	158
§. 3. De Gratiarum actione.	160
§. 4. Aspiraciones post Missam.	161

Imprimatur.

*si videbitur Reverendiss. Patri Magistro
Sac. Palat. Apost.*

M. Episc. Arimin. Vicesgerens.

Imprimatur.

*Fr. Hyacinthus Libellus Sac. Pal.
Apost. Magist.*

